

**ÖYKÜLERİN DİLİYLE
GÖNÜLLERİN SULTANI
İMAM ALİ (AS)**

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	6
❧HZ. ALİ’NİN EĞİTİMİ❧	7
❧VAHYİN İDRAKI❧	8
❧AKRABALARI DAVET GÜNÜ❧	9
❧KARDEŞLİK AHTİ❧	16
❧BEREKETLİ PARA❧	17
❧ŞAHADET ŞÜKRÜ❧	20
❧YAZMA ADABI❧	26
-16-.....	29
❧ALİ’NİN MAKAMI❧	29
-18-.....	31
❧ASILSIZ DELİLLER❧	31
❧AYRILIK ACISI❧	32
-20-.....	34
❧HÂKİMİN HUZURUNDA❧	34
-21-.....	35
❧HURMA AĞACI❧	38
-25-.....	39
-26-.....	42
-28-.....	45
-35-.....	52
-39-.....	57
❧DÜNYAYI KINAYAN ADAM❧	57
❧EMEKLİLİK❧	61
❧HÜKÜMETİN DEĞERİ❧	62
❧SABİR❧	62
-46-.....	64
-48-.....	67
❧İLAHİ DELİLLERİN İSPATI❧	67
-49-.....	68
❧YERSİZ KIYAS❧	68

🌀HAKKIN YÜZÜ🌀	69
-52-.....	71
🌀SAÇ BOYAMAK🌀	71
🌀ÇARŞAMBA GÜNÜ🌀.....	73
-62-.....	82
-63-.....	83
-67-.....	99
-68-.....	101
🌀ÖĞRETMENİN NASİHATİ🌀.....	101
-69-.....	104
-71-.....	106
-74-.....	115
-75-.....	117
🌀FAKİRİN HAYSİYETİNİ KORUMAK İÇİN🌀	117
-77-.....	119
-78-.....	119
🌀İMAM RIZA(AS)'IN ZİYARETİ🌀.....	119
-79-.....	120
🌀KUR'AN OKUYAN CEHENNEMLİK ADAM🌀	120
-82-.....	123
🌀ULU'L-EMR (EMİR SAHİPLERİ) AYETİ🌀.....	124
-84-.....	125
🌀NİFAK BELİRTİSİ🌀	125
-85-.....	126
🌀GADİR TANIKLARI🌀	126
-86-.....	127
🌀İSA PEYGAMBERE BENZERLİK🌀.....	127

Bismillahirrahmanirrahim

ÖNSÖZ

Hız. Ali (as), gerek Allah'ın kitabında gerekse Peygamber (s.a.a)'ın hadislerinde, ilim ve faziletleriyle çağlara ışık tutmuştur. Dostlarına güven veren, düşmanlarına korku salan o Allah'ın Aslanı, yeri gelmiş İslam'ın ayakta durması için meydanlarda kan dökmüş, yeri gelmiş yine İslam'a zeval gelmemesi için derdini kuyulara anlatmıştır.

Hız. Ali (as)'ın o kadar çok fazileti var ki, bu birkaç sayfaya sığdırmamıza olanak yoktur. zaten o faziletlerin hepsini de biz insanların anlaması mümkün değildir.

Mesela Ehli Sünnet alimlerinin en meşhurlarından biri olan Zemahşeri, Ali (as)'ın faziletleri hakkında şöyle demiştir:

-Düşmanlarının, kin ve hasetlerinden dolayı faziletlerini inkar ettiği, dostlarının da korktukları için faziletlerini gizlediği biri hakkında ne söyleyebilirim ki! Bütün bunlara rağmen O'nun faziletleri doğu ve batıyı sarmıştır. Ali (as)'ın velayeti ve sevgisi, imanın kemale ermesine neden olur. İman kemale erdiğinde ise, işlenen günahlar teferruat halini alır ve asıl öze zarar vermez. Ama Ali (as)'ın velayeti ve sevgisi olmazsa, o iman eksiktir. İşte bundan dolayı, Ali (as)'ın sevgisini kalbinde taşımayan her kes, cehennemi hak etmiştir.

Yunus GÜREL

-1-

ﺉﺰ. ﺂﻟﯩ'ﻨﯩﻦ ﺎﻏﯩﺘﯩﻤﯩ

Peygamber efendimiz (s.a.a), Ali (a.s)'ı küçük yaşında kendi yanına almış ve onu en güzel şekilde yetiştirmiştir. Ama Peygamber efendimizin (s.a.a) Ali (a.s)'ı amcasından alıp, onu ıssız ibadet köşelerinde bile yanında bulundurmasının sebebini bazıları, Ebu Talip (a.s)'a teşekkür ve yardım amaçlı bir düşünceyle sınırlı görmüşlerdir. Çünkü Resulullah (s.a.a), çocukluğunu dedesi Abdulmuttalib (a.s)'ın himayesinde geçirmiş, dedesinden sonra da amcası Ebu Talib (a.s)'ın koruması altında büyümüştür. Bundan dolayı amcası Ebu Talib (a.s)'ın, Peygamber efendimizin (s.a.a) üzerinde büyük bir hakkı vardı. Ebu Talib (a.s), yıllarca Resulullah (s.a.a)'ın bakımını ve ihtiyaçlarını üstlenmişti. Allah Resulü (s.a.a) de Ali (a.s)'ı yanına alarak, bir nevi amcasının o zahmet ve hizmetlerinin karşılığını vermek istiyordu. Bundan dolayı da kendisi evlenip ev sahibi olunca, amcasının küçük oğlunu, yani Ali (a.s)'ı yanına alarak onun terbiyesini üstlenmiştir.

Allah Resulü (s.a.a)'ın, Ali (a.s) için katlandığı zahmet bir iki yılla sınırlı değildir.

Ali (a.s), Peygamber efendimiz (s.a.a)'ın evinde ve onun terbiyesi altında büyümüştür. Hatta Peygamberimiz (s.a.a) ibadet ederken, sakın ibadet köşelerinde bile onu yanından ayırmamıştır. Bunların dışında Allah Resulü (s.a.a)'ın Ali (a.s)'a karşı tutum ve davranışları, muhabbet ve sevgisi, Allah Resulü (s.a.a)'ın, daha çocukluk zamanlarından başlayarak Ali (a.s)'a karşı özel bir ilgi beslediğinin göstergesidir. Peygamber (s.a.a)'ın bu ilgisini, sadece Ebu Talib (a.s)'a karşı vefa borcunu ödemeğe çalışmak gibi, gayet yalın bir düşünce çerçevesinde değerlendirmek asla doğru bir yaklaşım değildir. Bilakis Peygamber efendimiz (s.a.a), Ali (a.s)'ın bakımını üstlenerek, onun terbiyesini ve maneviyatını kendi eliyle bütünleştirmegi amaçlamıştır. Allah Resulü

(s.a.a), Ali (as)'ın makamını bildiği için, onun terbiye ve maneviyatının gelişmesine bu kadar itina gösteriyordu. Öyle bir makam ki, Harun'un Hz. Musa'ya olan nispeti gibi... Yani Harun'un Hz. Musa'ya olan yardımcılığı ve vezirliği gibi yüce bir makamdı Ali (a.s)'ın makamı.

Hiz. Ali (a.s), Peygamber efendimiz (s.a.a) ve onun himayesinde geçirdiği yılları hakkında şöyle buyuruyor:

—Yüce Allah, Gaipfen olan bir varlık ve büyük bir meleği O'nunla birlikte karar kılmış, faziletleri ve güzelliikleri gece gündüz O'na gösterip yardımında bulunuyordu. Ben de annesinin peşinden giden küçük oğlu gibi, her zaman O'nu takip ediyordum. Bir eliyle aldığı bütün ilahi yardımları, diğeri eliyle bana ulaştırıp, beni terbiye ediyordu ve bütün amellerde O'na bağlanmamı istiyordu. Ben ve Peygamber (s.a.a), bir kökü olan iki ağaç gibi birlikteydik. Ben, O'nun için kolda pazı gibiyim.

-2-

❧VAHYİN İDRAKI❧

Allah Resulü (s.a.a), mübarek Ramazan ayı boyunca Mekke şehrini terk eder, hatta Hiz. Hatice (s.a)'dan bile uzaklaşırdı. Az bir ekmek ve su azığı ile Hıra dağına giderdi. Hiz. Hatice (s.a), birkaç gün aralıklarla bir miktar ekmek ile suyu biriyle Peygamber (s.a.a)'e gönderiyordu. Ramazan ayının tamamını yalnız başına, o ıssız dağda geçiriyordu. Sadece Hiz. Ali (a.s) Peygamber (s.a.a)'in yanına gidip, O'nun kendine has âlemini idrak edebiliyordu. Hiz. Ali (a.s), o zamanlar daha on iki yaşlarında bir gençti.

Hiz. Emirel Müminin Ali (a.s), bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

—Peygamber (s.a.a) ile Hira Dağı’ndayken, bazen öyle şeyler görüyordum ki, gördüklerim normal insanların görebilecekleri şeyler değildi. Öyle sesler, nidalar duyuyordum ki, onları diğer insanlar duymazlardı. Bir gün peygambere şöyle dedim: “Ey Allah’ın Resulü! Vahiyy nazil olduğu esnada, ben bu melunun (şeytanın) sesini duydum.” Peygamber efendimiz (s.a.a) şöyle buyurdu:

—Haklısın ey Ali! Şüphesiz sen, benim duyduklarımı duyup gördüklerimi de görüyorsun, ancak sen peygamber değilsin.

-3-

AKRABALARI DAVET GÜNÜ

Allah Resulü (s.a.a)’in peygamberliğinin daha ilk yıllarında: **“Yakın akrabalarını uyar”** ayeti nazil oldu. Bunun üzerine Allah Resulü (s.a.a), henüz çocuk yaşta olan Ali (a.s)’a, gidip Haşim oğullarını ve Abdulmuttalib oğullarını yemeğe davet etmesini buyurdu.

Ali (a.s), Peygamber efendimiz (s.a.a)’in emrini yerine getirerek, bütün yakın akrabaları yemeğe davet etti. Sofrada etli yemek vardı. Yemekten sonrası için de süt hazırlanmıştı. Misafirler, yemeklerini yiyip sütlerini de içtikten sonra, Allah Resulü (s.a.a) onlara dönerek şöyle buyurdu:

—Ben Allah’ın peygamberiyim. Önce sizleri Allah’a davet etmekle görevlendirildim. Eğer davetimi kabul ederseniz, dünya ve ahiret saadetini elde edersiniz.

Peygamber efendimiz (s.a.a)’in amcası Ebu Leheb, bu sözleri duyunca büyük bir öfkeyle:

—Sen bu saçmalıkları anlatmak için mi bizi davet ettin?” dedi.

Ebu Leheb’in sözleri, bir anda büyük bir kargaşaya neden olmuş, toplantı neticesiz bir şekilde sonuçlanmıştı.

Allah Resulü (s.a.a), toplantının neticesiz bitmesi üzerine, ikinci bir toplantı düzenlemeğe karar verdi. Bunun üzerine tekrar Ali (a.s)’a

yakın akrabaları yemeğe davet etmesini emretti. İkinci kez davet gerçekleşmişti. Herkes yemeğini yedikten sonra Allah Resulü (s.a.a), oradakilere dönerek şöyle buyurdu:

—İçinizden kim ilk önce davetime icabet ederse o, benim vasım, vezirim ve yerime geçecek olan kimse olacaktır.

Allah Resulü (s.a.a), bu sözü defalarca kez tekrarlamasına rağmen, Ali (a.s)’dan başka hiç kimse ona olumlu cevap vermedi. Bunun üzerine Allah Resulü (s.a.a), Ali (a.s)’a dönerek:

—Sen benim vasım, vezirim ve benden sonra yerime geçecek kişisin, diye buyurdu.

-4-

İLK HAYKIRIŞ

Arada bir Mekke’den gelen dedikodular, Beni Gaffar kabilesine de ulaşıyordu. Bu sözler, Çok zeki biri olan Ebuzer’in çok dikkatini çekiyordu. Bu yüzden de Mekke’de olup bitenleri yakinen öğrenmek istiyordu. Ama farklı haberler gelmesinden dolayı, tam olarak bir şey anlayamamıştı. Anladığı tek şey, Mekke’de yeni bir sesin yükseldiği ve Mekkelilerin de o sesi bastırmaya çalıştıklarıydı. Acaba o ses neydi ve Mekkeliler ona neden karşı çıkıyorlardı, açıkça belli değildi. Ebuzer, kardeşi Mekke’ye gideceği zaman ona şöyle dedi:

—Mekke’de birinin zuhur ettiğini ve yeni sözler getirdiğini söylüyorlar. O sözlerin Allah tarafından vahiy olunduğunu söylüyor-muş. Mekke’ye gittiğinde bu konuyu yakından araştır ve bana doğru haberler getir.

Günlerce kardeşinin Mekke’den dönmesini bekledi. Kardeşi döndüğünde ona merakla sordu:

—Haberler nasıl? Mekke’de neler oluyor?

—Anladığım kadarıyla peygamberlik iddiasında bulunan adam, halkı güzel ahlaka davet ediyor. Getirdiği sözler ise şiiir değil.

—Daha fazla araştırmanı istemiştim. Bu kadarı yeterli değil. Kendim gidip gerçekleri öğrenmeliyim.

Ebuzer, hemen yol azığını hazırlayıp Mekke'ye doğru yola koyuldu. Ne olursa olsun o adamın kendisini görüp, o sözleri kendi ağzından dinlemeğe karar vermişti. Onu tanımıyordu ve birine sormaya da cesaret edemiyordu. Çünkü Mekke tehlikeli ve korkunç bir hal almıştı. Ebuzer, kimseye bir şey belli ettirmeden, etrafta konuşulanlardan bir sonuç çıkarmaya çalışıyordu. Olayların ve haberlerin merkezi Mescid-ul Haram idi. Ebuzer de hemen Mescid-ul Haram'a geldi. o gün akşam olmuştu ama o, henüz bir şey elde edememişti. Gecenin bir kısmı geçtikten sonra, çok yorgun olduğu için uzanıp istirahat etmeğe başladı. Çok geçmeden bir gencin yanından geçtiğini fark etti. Genç Ebuzer'e dönerek onu dikkatli bir şekilde baştan ayağa süzmeğe başladı. Daha sonra başını önüne eğip yürümeğe devam etti. Gencin bakışları Ebuzer'e göre çok mana doluydu. Kendi kendine: "Herhalde sırrımı bu gence söyleyebilirim" diye düşündü. Hemen kalkıp gencin arkasından yola koyuldu. Ama yine söylemeğe cesaret edemedi ve geri döndü.

Ertesi günü de Mescid-ul Haram'da o şekilde geçirdi ama yinede araştırmalarından bir sonuç alamadı. Akşam olduğunda yine aynı yerde uzanıp istirahat etmeğe çalıştı. Bir gün önce gördüğü genç, yine yanına gelerek saygılı bir şekilde Ebuzer'e şöyle dedi:

—Artık kendi evine gelerek geceyi kendi evinde geçirmenin zamanı gelmedi mi?

Daha sonra Ebuzer'i alarak eve götürdü. Ebuzer, o gece o gencin misafiriydi ama sırrını söylemekten yine çekiniyordu. Genç de ona her hangi bir şey sormamıştı. Ebuzer, sabah erkenden vedalaşarak yine Mescid-ul Haram'a geldi. o gün de akşam olduğunda Ebuzer yine halkın sözlerinden bir şey anlayamadı. Gecenin bir bölümü geçtikten sonra aynı genç tekrar gelerek Ebuzer'i evine götürdü. Ama bu sefer genç, sessizliği bozarak:

—Neden bu şehre geldin? Diye sordu.

Ebuzer şöyle cevap verdi:

—Bana yardım edeceğine söz verirsen söylerim...

—Sana yardım edeceğime söz veriyorum.

—Uzun süredir kabilemizden Mekke’de birinin zuhur ettiğini ve Allah’ın ona vahiy indirdiğini duyuyorum. Bu konuyu araştırmak için geldim. Senin bu adam hakkındaki düşüncen nedir? Bana yol gösterebilecek misin?

—Emin ol o, hak üzeredir ve sözleri Allah tarafından vahiy olunmuştur. Sabah olunca seni ona götüreceğim. Ama senin de bildiğin gibi, eğer seni onun yanına götürdüğüm anlaşılırsa, ikimizin de canı tehlikeye girer. Yarın sabah ben önden gideceğim. Sen de biraz arayla beni takip et. Ben etrafa dikkat edeceğim. Her hangi bir tehlike hissedersen, yere doğru eğileceğim. Sen de tehlikeyi anlar ve uzaklaşsın. Ama her hangi bir tehlike olmazsa, ben nereye gitsem sen de gel.

O genç, Ali B. Ebu Talip’ten başkası değildi. Sabah olunca evinden çıkıp yola koyuldu. Ebuzer de arkasından geliyordu. Herhangi bir tehlike yaşamadan Ali(as), Ebuzer’i Peygamber(s.a.a)’in evine getirdi.

Ebuzer, Peygamber (s.a.a)’in durumunu iyice incelemeğe başladı. Sürekli kurandan ayetler dinliyordu. Hemen orada büyük bir istekle İslam’ı seçti. Allah Resulü(s.a.a) hayatta olduğu sürece Allah yolunda hiçbir kınamadan korkmayacağına ve doğru konuşacağına dair söz verdi. Allah Resulü(s.a.a), ona şöyle dedi:

—İkinci tavsiyem sana gelinceye kadar, kabilene geri dön ve onları İslam’a davet et.

—Peki. Ant olsun Allah’a bu şehirden çıkmadan önce ne olursa olsun, halkın arasında yüksek sesle İslam’ı haykıracağım.

Ebuzer, dışarı çıkıp, Mekke’nin kalbine yani Mescidul Haram’a geldi. Kureyşin ortasında şöyle haykırdı:

—Eşhedü enla ilahe illallah ve enne Muhammeden Abduhu ve Resuluh...

Mekkeliler, bu sözü işitir işitmez, hiç fırsat vermeden tanımadıkları bu adamın başına üşüştüler. Eğer Abdulmuttalib'in oğlu Abbas, kendisini Ebuzer'in üzerine atmasaydı, oracıkta Ebuzer'i öldüreceklerdi. Abbas, Mekkelilere şöyle dedi:

—Bu adam, Beni Gaffar kabilesindendir. Kureyş'in ticaret kervanları Mekke'den Şam'a, Şam'dan da Mekke'ye yol alırken bu kabilenin topraklarından geçmek zorundadır. Onlardan birini öldürseniz, o topraklardan bir daha geçemeyeceğinizi hiç düşünmüyor musunuz?

Ebuzer, böylece Kureyş'in elinden kurtuldu. Ama henüz yüreği serinlememişti. Kendi kendine: “Bir daha gidip İslam'ı haykırayım, bırak halkın hoşlanmadığı bu söz kulaklarına kazınsın ve yavaş yavaş bu söze alışsınlar.” Diye düşündü. Ertesi gün tekrar Mescid-ul Haram'a gelerek aynı sözü tekrarladı. Kureyşliler yine onun başına üşüştüler. Yine Abbas'ın aracılığıyla kurtuldu.

Ebuzer, bu olaydan sonra Resulü Ekrem(s.a.a)'in emrine icabet ederek, kabilesine geri dönüp tebliğe başladı. Resulü Ekrem(s.a.a), Mekke'den Medine'ye hicret ettiğinde, Ebuzer de Medine'ye geldi ve ömrünün sonlarına yakın bir zaman kadar Medine'de yaşadı. Ebuzer, açık sözlülüğünü son nefesine kadar muhafaza etti. Bundan dolayı da Osman'ın hilafet döneminde önce Şam'a, sonra da Medine dışında bulunan Rebeze'ye sürgün edildi. Orada yalnız başına vefat etti. Resulü Ekrem(s.a.a), Ebuzer hakkında şöyle buyurmuştur:

—Allah Ebuzer'e rahmet etsin. Yalnız yaşayacak, yalnız ölecek ve yalnız dirilecek.

-5-

❧FEDAKÂRLIĞIN BÖYLESİ❧

Kureyş'lilerin Allah Resulü (s.a.a)'e verdikleri sıkıntılar, gün geçtikçe artıyordu. Sonunda Kureyş'in büyükleri, Allah'ın elçisini öldürmek için plan yapmak üzere Darunnedve'de bir araya geldiler. Daha önceden kararlaştırıldığı üzere, toplantıya Kureyş kabilesinden olmayan hiç kimse katılamayacaktı. Ama Necd kabilesinden olduğunu söyleyen yaşlı bir adam, Darunnedve'ye gelerek, toplantıya katılması gerektiğini ve bu konuda fikirleri olduğunu söyledi. Kureyşliler adama engel olmaya kalkıştıysalar da adam, ısrarları sonucu toplantıya katılmayı başardı. Bu adam, müşriklere yardım etmek için ihtiyar kılığına girmiş olan Şeytandan başkası değildi.

Toplantıda ilk olarak Peygamber (s.a.a)'in biri tarafından öldürülmesi önerildi. Ancak Necd'li ihtiyar, hemen müdahale ederek şöyle dedi:

— Bu kesinlikle olmaz! Çünkü Peygamber'i bir kişi öldürdüğü takdirde Haşim oğulları onu sağ bırakmaz ve intikam alırlar. Sonra kim, Peygamber'i öldürdüğü takdirde, kendisinin de öldürüleceğini bile bile bu işi yapmaya yanaşır ki?

Bu sözleri mantıklı bulan Kureyş büyükleri, yeni bir çözüm yolu bulmak için, derin bir düşünceye daldılar. İçlerinden biri sessizliği bozarak:

— O zaman onu bir yere hapsedelim, dedi.

Ancak Necd'li ihtiyar, bu öneriyi de reddederek şöyle dedi:

— Onu hapsedmek doğru olmaz. Çünkü Haşim oğullarından birini hapsederseniz, bu onlara ağır gelir ve tek başlarına size güçleri yetmese bile, Hac zamanı geldiğinde insanlardan yardım isteyip Muhammed'i kurtaracaklardır.

Necd'li ihtiyarın bu sözleri üzerine oradakilerden biri kalkarak:

— O zaman onu sürgüne gönderelim, dedi.

Necd'li ihtiyar, yine öneriyi reddederek şöyle bir açıklama yaptı:

— Bu çok tehlikeli bir öneri! Çünkü Muhammed, güzel yüzlü ve güzel konuşan biridir. Onu sürgüne gönderirseniz, binlerce insanı kendine uydurur ve daha güçlü bir şekilde üzerinize gelir.

Sonunda Peygamber (s.a.a)’i öldürme önerisi kabul edilerek, Ku-reyş kabilsine mensup her taifeden birer kişi bu plana dâhil edilecekti. Bu plan dâhilinde, Peygamber (s.a.a)’i öldürecek gruba, Haşim oğullarından Ebu Leheb de dâhil edildi. Bu şekilde işlenecek olan cinayet topluca işlenecek ve Peygamber (s.a.a)’in kan parası ödenerek bu işe son verilecekti.

O akşam Peygamber efendimiz (s.a.a), müşriklerin planladıkları bu çirkin oyunlardan vahiy yoluyla haberdar edildi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.a) Hz. Ali (a.s)’ı çağırıp, ona şöyle buyurdu:

— Ey Ali! Bu akşam benim için önemli bir fedakârlıkta bulunman gerekiyor.

Hz. Ali (as):

— Ey Allah’ın Resulü! Sizin her eminize hazırım, dedi.

Hz. Peygamber (s.a.a):

— Bu akşam benim yattığım yerde yatacak, üzerime örttüğüm yorganı başına örtüp bekleyeceksin, dedi.

Hz. Ali (a.s), Hz. Peygamber (s.a.a)’den aldığı emir üzere hemen harekete geçerek, Hind b. Ebihale ile birlikte, Peygamber (s.a.a)’in saklanacağı Sevr Mağarası’na gizli bir irtibat yolu ayarladılar. Böylece müşriklerin haberi olmadan, Hz. Peygamber (s.a.a)’in ihtiyaç duyacağı binek ve yol azığını O’na ulaştırabileceklerdi.

Diğer taraftan müşrikler, Peygamber (s.a.a)’in evine geceleyin an-sızın sızmak istiyorlardı. Ama Ebu Leheb, evde bulunan çocukların korkmaması için:

— Sabaha kadar bekleyelim, dedi.

O gece Hz. Ali (as), Peygamber efendimiz (s.a.a)’in yatağına yattı. Allah’ın Resulü (s.a.a) de kimseye görünmeden Mekke dışına çıktı. Sevr Mağarası’na giderken yolda Ebu Bekir ile karşılaştı ve onu da kendisiyle beraber Sevr Mağarasına götürmek durumunda kaldı.

Sabah olunca müşrikler, Peygamber (s.a.a)’in evini sıkı bir şekilde denetleyerek içeri girdiler. Hz. Ali (a.s)’ı Hz. Peygamber (s.a.a)’in yatağında uyurken gören müşrikler, adeta çılgına dönmüşlerdi. Hz. Ali (a.s)’a dönerek:

—Arkadaşın nerede? Diye sordular.

Hazreti Ali (a.s), kendisine doğrultulan kılıçlara rağmen çok rahat bir şekilde şöyle buyurdu:

—O’nu bana mı emanet ettiniz ki şimdi benden istiyorsunuz?

—Pekâlâ, nereye gitti? Dediler

—Sizler O’nu sürgün etmek istiyordunuz, oysa şimdi O’nun kendisi bu sürgüne gitti, dedi

—Eğer O’nu bulamadıysak, yerinde yatanı öldürelim, dediler. İçlerinden birisi şöyle dedi:

—O daha çok genç bırakın gitsin. Belli ki Muhammed onu kandırmış.

Hazreti Ali (a.s) yiğitçe şöyle buyurdu:

—Dünyadaki bütün insanlar deli olsa ve benim aklımı onlara paylaştırsalar, Allah’a ant olsun ki, onların hepsi akıllı olurlardı. Bunu bilin ki, sizin hepinizden daha akıllıyım ve anlayış bakımından da sizin hepinizden daha üstünüm.

-6-

❧KARDEŞLİK AHTİ❧

Muhacirlerin Medine şehrine gelmesiyle, Peygamber efendimiz (s.a.a) Ensar ile Muhacirler arasında kardeşlik bağı yaratan ahti okuyor, her bir Muhacir’i bir Ensar ile kardeş olmaya çağırıyordu.

Bu güzel İslam bağları kuruluyorken, Ensar’dan hiç kimse Hz. Ali (a.s) için kardeşlik ahdi okumadı. Bu durumda yavaşça Peygamber efendimiz (s.a.a)’in yanına gelerek:

—Benim kardeşim kim ey Allah'ın Resulü? Diye sorunca, Peygamber efendimiz (s.a.a) şöyle buyurdu:

— Ben senin kardeşinim ya Ali!

-7-

BEREKETLİ PARA

Ali b. Ebu Talip(as), Resulü Ekrem(s.a.a) tarafından pazara gidip bir gömlek almakla görevlendirildi. Hz. Ali, pazara giderek on iki dirheme bir gömlek alıp getirdi. Resulü Ekrem(s.a.a) sordu:

—Bunu kaç'a aldın?

—On iki dirheme...

—Bundan daha ucuz bir gömlek istiyorum. Satıcı geri alır mı?

—Bilemiyorum Ya Resulullah...

—Git bak, eğer alırsa geri ver.

Hz. Ali(as), gömleği alıp, pazara geri döndü ve satıcıya şöyle buyurdu:

—Allah'ın Resulü, daha ucuz bir gömlek istiyor. Bunu alıp, paramızı geri verir misin?

Satıcı teklifi kabul etti ve Hz. Ali(as) parayı alarak peygamberin yanına geri geldi. Sonra Resulü Ekrem(s.a.a) ve Ali(as) beraber pazara doğru yola koyuldular. Yolda küçük bir kızın ağladığını gören peygamberimiz, ona yaklaşarak:

—Neden ağlıyorsun? Diye sordu.

Küçük kız:

—Ev halkı bana dört dirhem verip alış veriş için pazara gönderdiler. Nasıl olduysa paraları kaybettim. Şimdi eve dönmeğe cesaret edemiyorum, diye cevap verdi.

Resulü Ekrem(s.a.a), on iki dirhemden dört dirhemini o küçük hizmetçi kızı vererek şöyle buyurdu:

—Alış verişini yap ve evine dön.

Sonra pazara giderek dört dirheme bir gömlek alıp giydi. Pazardan dönerken üzerinde elbisesi olmayan birini gördü. Hemen yeni aldığı gömleği

çıkartıp ona giydirdi. Sonra tekrar pazara geri dönüp, dört dirheme başka bir gömlek daha alıp giydi. Yine evine doğru yürümeğe başladı. Yolda yine aynı küçük kıızı, tedirgin bir halde oturmuş olarak gördü.

—Neden evine gitmedin? Diye sordu.

Küçük kız:

—Ya Resulullah! Dedi. Çok geciktiğim için beni dövmelelerinden korkuyorum.

—Gel beraber gidelim. Evinizi bana göster. Seni dövmemeleri için aracılık ederim.

Resulü Ekrem(s.a.a), küçük hizmetçiyle beraber yola koyuldu. Eve yaklaştıklarında küçük kız:

—İşte bu ev, dedi.

Resulü Ekrem(s.a.a), kapının önünde yüksek sesle:

—Ey ev halkı! Selamın aleykum, dedi.

Cevap alamayınca, ikinci kez selam verdi. Yine cevap gelmeyince, üçüncü kez selam verdi. Bu sefer:

—Esselamu aleyhe Ya Resulullah! Ve rehmetullahi ve berekatuh, diye cevap verdiler. Resulü Ekrem(s.a.a), evdekilere şöyle buyurdu:

—Birinci defada niye cevap vermediniz? Sesimi mi duymadınız?

—Sesinizi duyduk ve sizi tanıdık.

—Öyleyse neden cevap vermekte geciktiniz?

—Ya Resulullah! Senin selamını tekrar tekrar duymayı seviyoruz. Senin selamın bizim evimiz için bereket ve selamettir.

—Sizin bu Küçük hizmetçinin geç kaldı. Buraya sizden onu cezalandırmamanızı ricaya geldim.

—Ya Resulullah! Sizin değerli adımlarınız hürmetine hemen şimdi bu küçük hizmetçiye azat ediyoruz.

—Allah'a şükür! On iki dirhem ne kadar da bereketliydi. İki çıplağı giydirdi ve bir köleyi azat etti.

-8-

ŞAHADET ŞÜKRÜ

Hazreti Ali (a.s), henüz yirmi beş yaşlarındaydı. Hz. Zehra (s.a) ile yeni evlenmişti ve o kutlu beraberliklerinin ilk meyvesi olan İmam Hasan (a.s) henüz birkaç aylıktı. Bedir hezimetinin etkisiyle, Müslümanlara yönelik baskı ve zulümlerini iyice arttıran müşriklerin tutumu, Uhud Savaşı'nı Müslümanlar için kaçınılmaz kılmıştı.

Yeni bir yuva kuran her insan, hayatının sakin, düzenli ve esenlik içinde sürüp gitmesini arzular. Ancak Hz. Ali (as) için bu durum söz konusu değildir. Çünkü Müslümanlar için çok büyük bir savaş cephesi açılmış, Ali (a.s) da güzel arzularını, Allah yolunda şehit olmaya tercih edecek biri değildi elbette. Böylesi bir aşkla, evini, ailesini ve daha birkaç aylık çocuğunu bırakarak, savaş meydanına koşmuştu.

Hz. Ali (a.s), savaşın hemen akabinde Hz. Peygamber (s.a.a)'in yanına gelerek şöyle arz etti:

—Ey Allah'ın Resulü! Başlarında Hamza b. Abdulmuttalib olmak üzere yetmiş mücahit, bu savaş meydanında şahadet şerbetini içtiler. Onlar, Uhud Meydanı'nın kahramanlarıydı. Lakin o şahadet makamı bana nasip olmadı. Neden bana şahadet kapıları açılmadı? Bu yüzden bir hayli rahatsızım ey Allah'ın Resulü!

Peygamber efendimiz (s.a.a), Hz. Ali (a.s)'ın sözlerinden sonra şöyle buyurdu:

— Ey Ali! Şunu bil ki sen de şehit olacaksın. Ama şahadet anında nasıl sabredeceksin?

Hazreti Ali (a.s) şöyle arz etti:

—Ey Allah’ın Resulü! Nasıl sabredeceğimi değil, nasıl şükretmem gerektiğini buyurun. Zira burası sabretmenin değil, şükretmenin yeridir.

-9-

İSLAM’IN KILICI

Hendek savaşı, Kureyş müşriklerinin Müslümanlar aleyhinde başlattığı en kapsamlı ve ordusu çeşitli kabilelerin katılımıyla, sayı ve donanım yönünden çok güçlü olan amansız bir savaştır. Bu ordunun dışarıdan müşriklerce, içeriden de Yahudilerce kurulmasından dolayı bu savaş, Ahzab Savaşı olarak adlandırılmıştır. Bu savaşta Kureyş ordusu, çeşitli grupların bir araya gelmesiyle oluşmuştu. Bu on bin kişilik korkunç ordu, Müslümanları muhasara altına almış, onları toplumsal ve ekonomik açıdan zor bir durumda bırakmıştı. Müslümanlar için bütün kurtuluş yollarının tıklandığını zannediyorlardı.

Küfür ordusunun komutanlarından Emir b. Abduved, yanındaki askerleri ile kazılan hendeğin etrafını geziyor, Müslümanların tarafına geçmeğe çalışıyordu. Sonunda hendeğin dar bir yerinden bir yol bulup, Müslümanların tarafına geçmeği başardı. Abduved, askerleriyle birlikte ilerleyerek iyice Müslümanlara yaklaştı ve:

—Benimle savaşacak biri var mı? Diyerek Müslümanlardan savaşçı istemeğe başladı.

Abduved’in savaş meydanını inleyen korkunç ve meydan okuyan naralarını duyan Müslümanları bir korku sarmıştı. Öyle ki, hiç biri savaş meydanına gitme cesaretini gösterememişti. Çünkü Abduved’in namını duymuşlardı. O, Arapların en meşhur pehlivanlarından biriydi. O ana kadar karşısına çıkan hiç kimse, onun elinden sağ olarak kurtulamamıştı.

Daha gencecik bir delikanlı olan Hz. Ali (as), gözlerini Hz. Peygamber (s.a.a)’in gözlerine dikmiş, savaş meydanına gitmek için izin bekliyordu. O anda tek istediği, yerinden aslanlar misali fırlayıp, Emir

b. Abduved'in sesini yerin dibine gömmekti. Daha fazla dayanamayarak:

—Ey Allah'ın Resulü! Bana meydana gitme izini buyurun, dedi.

Hız. Peygamber (s.a.a):

—Otur! Diye buyurdu.

Çünkü Peygamber efendimiz (s.a.a), böylesine bir cesareti ashabında bulunan herkesin göstermesini bekliyordu.

Müslüman ordusundan, karşısına kimsenin çıkmamasından dolayı cesareti iyice artan Abduved, sürekli atının üzerinde dolaşıp:

—Benimle savaşacak bir savaşçı yok mu? Diye haykırıyordu.

Hız. Peygamber (s.a.a), yanında bulunan ashabına dönerek:

—Bununla savaşacak kimse yok mu aranızda? Diye buyurdu.

Ashaptan hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Hız. Ali (a.s), ikinci kez ayağa kalkarak:

—Ey Allah'ın Resulü! Bana izin buyurun meydana gideyim, dedi.

Peygamber efendimiz (s.a.a) yine:

—Otur ey Ali! Diye buyurdu.

Bu olay üçüncü veya dördüncü defa tekrarlandı. Müslümanlardan kimsenin karşısına çıkmadığını gören Emir b. Abduved:

— Karşıma çıkacak savaşçı istemekten artık yoruldum. İçinizde erkek yok galiba! Ey Müslümanlar! Siz, bizlerin cehenneme gideceğimizi iddia ediyorsunuz. İçinizden biri gelsin de beni cehenneme göndersin o zaman veya ben onu, dediğiniz üzere cennete göndereyim, diye Müslümanların kemiklerine kadar işleyen bir şiir okudu.

Ömer b. Hattab, Müslümanların bu kadar aciz kalmaktaki mazeretlerini şöyle dile getirdi:

—Ya Resulullah! Eğer içimizden birisi kalkmıyorsa haklıdır. Çünkü bu pehlivan bin kişiye bedeldir. Herkim onunla savaşırsa kesinlikle ölür.

Ömer'in sözlerinden sonra Ali (as) tekrar ayağa kalkarak, savaş meydanına gitmek için Peygamber (s.a.a)'den izin istedi. Peygamber

efendimiz (s.a.a) bu defa Ali (as)’a izin verdi ve Ali (as), tıpkı bir aslan gibi Abduved’in karşısına dikildi.

Hz. Ali (as) meydana doğru yürürken, Peygamber efendimiz (s.a.a) şöyle buyurdu:

—İslam’ın bütünü, küfrün bütünüyle karşı karşıya geldi.

Hazreti Ali (a.s)’ın Ebdevud’u öldürmesi ve İslam’ın küfrün tamamına galip gelmesi, Hz. Ali (as) için büyük bir fazilettir. Zira Peygamber efendimiz (s.a.a) bu konuda şöyle buyurmuştur:

— Hendek günü Ali’nin bir kılıç darbesi, bütün insan ve cinlerin kıyamet gününe kadarki ibadetlerinden daha faziletlidir.

-10-

❧HUDEYBİYE BARIŞI❧

Allah Resulü (s.a.a), Hicretin altıncı yılında ve Zilkade ayında Hac ve Umre amellerini yerine getirmek için ashabına, kurbanlık develere kendilerine has nişanelerini vurarak yola çıkma emrini verdikten sonra, Medine’den Mekke’ye doğru yola koyuldu. Ancak Mekke yakınlarında bulunan Hudeybiye’de, müşriklerin direnişiyle karşılaştılar. Müşriklerin amacı, Müslümanların Mekke’ye girmelerini engellemkti. Cahiliyet kanunlarında bile, haram aylarda böyle bir engelleme yasaktı. Müşrikler, Allah Resulü (s.a.a)’in:

—Bizim ziyaret dışında hiçbir hedef ve maksadımız yoktur, diye buyurmasına dahi aldırış etmeden, o çirkin tutumlarına devam ettiler.

Müslümanlar, karşılaştıkları bu çirkin tutumdan dolayı çok rahatsız olmuşlardı. Her ne pahasına olursa olsun Mekke’ye girmek, hatta gerekirse bunun için şiddete bile başvurmak niyetindeydiler. Ancak Allah Resulü (s.a.a), bu haram ayların ihtiramının korunması gerektiğini öne sürerek, Müslümanlara engel oldu.

Nihayetinde, Müslümanlar ile Mekke müşrikleri arasında bir barış anlaşması yapılması öngörüldü.

Bu barış anlaşmasının maddelerini, Hz. Resulullah (s.a.a) şu şekilde sıraladı ve Hz. Ali (as)’a da yazmasını emretti:

— Ey Ali! Bismillahirrahmannirrahim diye yaz.

Suheyl b. Amr hemen araya girdi:

—Bu sizin inanç ve şiarınızdır. Biz böyle bir şeyi tanımıyoruz. “Senin isminle ey Allah’ım” diye yazılsın dedi.

Peygamber efendimiz (s.a.a) Amr’ın önerisini kabul ederek Ali (as)’a döndü ve:

—Bu şekilde yaz, dedi.

Sonra Peygamber efendimiz (s.a.a) şöyle yazılmasını emretti:

—Bu, Allah Resulü Muhammed ile Kureyş arasındaki antlaşmadır.

Yine müşriklerin elçisi itiraz ederek şöyle dedi:

— Bizler seni Allah’ın Resulü olarak tanımıyoruz. Bu inanç, senin yarenlerin için geçerlidir. Eğer seni Allah’ın Resulü olarak tanımış olsaydık, seninle savaşa girip bu mukaddes toprakları ziyaretine engel olmazdık. Kendi ismini ve babanın ismini yaz.

Müşriklerin itirazından sonra Resulullah şöyle buyurdu:

—Sizler beni Allah’ın Resulü olarak tanısanız da tanımasanız da ben Allah’ın Resulüyüm.

Sonra hazreti Ali (a.s)’a dönerek:

—Ey Ali! O kelimeyi sil, diye buyurdu.

Hz. Ali (as), özür dileyerek o mübarek ismi, kendi elleriyle silemeyeceğini söyledi. Elbette O’nun ismini kalbine yazmış olan Hz. Ali (as) için o ismi silmek, savaş meydanında Emir b. Abdüved gibi bir pehlivanla savaşmaktan daha zor ve imkânsız bir işti. Hz. Ali (as) için bu kelimenin kendi eliyle silinmesi, ölümden daha acı durumdu.

Allah’ın Resulü (s.a.a), Hz. Ali (as)’dan o kelimeyi kendisine göstermesini istedi. Daha sonra kendi mübarek eliyle o kelimeyi sildi ve onun yerine: “Abdullah’ın oğlu” yazdırdı.

-11-

ALLAH'IN EN SEVGİLİ KULU

Ensar, Peygamber efendimiz (s.a.a)'in işlerini kendi aralarında paylaşmış, her gün birisi sırayla Resulullah (s.a.a)'in işlerini yapmaya gayret ediyorlardı.

O gün Resulullah (s.a.a)'in işlerini yapma sırası Enes b. Malik'in idi. Ümmü Eymen, Peygamber efendimiz (s.a.a) için kızarmış tavuk hazırlayarak:

—Ey Allah'ın Resulü! Bunu kendi elimle sizin için hazırladım, dedi.

Allah'ın Resulü (s.a.a) ellerini göğse doğru kaldırarak:

—Ey Allah'ım! Senin yanında en sevgili olan kulunu, bu kızarmış tavuğu paylaşmak için bana ulaştır, diyerek dua etti.

O esnada kapı çalındı. Peygamber efendimiz (s.a.a):

—Kapıyı aç ey Enes! Diye buyurdu.

Enes: “İnşallah bu gelen Ensar'dan biridir” diye dua ederek gidip kapıyı açtı.

Ama kapıyı açtığı anda Ali (a.s)'ı karşısında gördü. Onu içeri almayarak şöyle dedi:

—Peygamber efendimiz şu anda çok meşguller. Daha sonra gel.

Tekrar yerine geçip beklemeğe koyuldu. Aradan belli bir vakit geçtikten sonra yine kapı çalındı. Peygamber efendimiz (s.a.a) tekrar:

— Kapıyı aç ey Enes! Diye buyurunca Enes, kendi kendine “İnşallah bu gelen Ensar'dandır” diyerek gidip kapıyı açtı.

Kapıyı açtığı anda yine karşısında Hz. Ali (a.s)'ı görünce:

—Peygamber efendimiz hala meşguller, diyerek ikinci defa kapıyı kapatıp yerine döndü. Yine belli bir zaman geçtikten sonra kapı tekrar çaldı. Allah Resulü (s.a.a) Enes'e tekrar:

—Kapıyı aç ve O’nu içeri al, dedi. Zira sen, kendi kavmini seven ilk kişi değilsin. O gelen kişi Ensar’dan değil.

Enes böylece gidip Ali (as)’ı içeri aldı. Allah Resulü (s.a.a) ile Ali (as) aynı sofraya oturarak, kendilerine sunulan kızarmış tavuğu beraberce yemeğe başladılar.

-12-

PEYGAMBER’İN OĞLU

Fazıl b. Abbas’tan şöyle naklolunmuştur:

—Babam Abbas’tan: “Acaba Allah’ın Resulü (s.a.a), çocuklarından hangisini daha çok seviyordu?” diye sordum.

Babam:

— Ali’yi dedi.

Babamın cevabına çok şaşırarak:

—Ben senden hangi çocuğunu çok sevdiğini soruyorum. Sen ise Ali’yi hepsinden çok sevdiğini söylüyorsun, diye sorumu tekrarlayınca, babam şöyle dedi:

—Peygamber efendimiz (s.a.a), Ali’yi sevdiği kadar hiçbir çocuğunu sevmiyordu.

-13-

YAZMA ADABI

Temim b. Curaşe Sakafı şöyle nakletmiştir:

—Ben ve Sakif ehlinde bir grup Allah Resulü (s.a.a)’ın yanına giderek İslam’ı seçtik. O’ndan bizimle bir anlaşma yapmasını ve bazı şartlarımızı kabul etmesini istedik. Peygamber (s.a.a):

—Ne isteğiniz ve ne şartınız varsa, onları yazıp getirin, diye buyurdu.

Bizim şartımız, faiz ve zinayı yasaklamaması idi. İçimizde okuma yazma bilen olmadığından dolayı, şartlarımızı yazması için Ali b. Ebu Talib’e başvurduk. Ali (a.s), bizim bu şartımızdan haberdar olunca talebimizi kabul etmedi. Biz de Halit b. Said b. As’a başvurarak şartlarımızı onun yazmasını istedik. Halit b. Said talebimizi kabul edince Ali(a.s) Halit’e dönerek:

—Acaba senden neleri yazmanı istediklerinden haberin var mı? Diye sorunca, Halit:

—Beni ilgilendirmez, dedi. Onların söylediklerini yazacağım. Yazdıklarımı muhakkak Peygamber (s.a.a)’e sunacaklar. O da ne yapacağını çok iyi biliyor.

Halit, böylece şartlarımızı tek tek yazdı. Yazıya döktüğümüz şartları, Peygamber (s.a.a)’in huzuruna vararak O’na sunduk. Allah Resulü (s.a.a), yanında bulunanlardan birine dönerek, kendisine sunduğumuz şartnameyi okumasını emretti. Şartnamede bulunan Faiz kelimesine varıldığında:

— Benim elimi o kelimenin üzerine koyun, diye buyurdu ve onu kendi mübarek eliyle sildi ve şu ayeti kerimeyi okudu: **“Ey iman edenler! Allah’tan (günah işlemekten dolayı) sakınınız ve faizin sizlere bıraktığı kazancı terk ediniz”**

Bu ayeti kerimeyi duyduktan sonra, içimizde hâsıl olan iman ve itminan ile faiz yemeyeceğimizi kabul ettik. Şartnameyi okuyan şahıs, kaldığı yerden okumaya devam etti. Konu zinaya varınca Allah’ın Resulü (s.a.a) yine mübarek elini onun üzerine koyarak şu ayeti kerimeyi okudu. **“Zinaya yaklaşmayın. Şüphesiz o çok büyük bir günahtır.”**

-14-

BERAAT SURESİ’NİN TEBLİĞİ

Hicretin dokuzuncu yılıydı. Mekke ikiye bölünmüştü. Mekke halkı Müslüman ve müşriklerden oluşuyordu. Ancak Mekke valisi, Hz. Peygamber (s.a.a) tarafından belirlenmiş, dolayısıyla Mekke’de yaşayan Müslüman ve müşrikler de İslam hükümetinin kanunlarına göre yönetiliyordu. Bu arada Beraat Suresi nazil olmuş, apaçık bir şekilde, Mekke müşriklerini, İslam dinini seçmeğe veya İslam hükümeti altında yaşayıp cizye vermeğe davet ediyordu. Allah Resulü (s.a.a), bu önemli ilahi mesajın tebliğ görevini ilk önce Ebu Bekir’e verdi. O anda Cebrail (as) şu vahyi nazil etti: **“Bu emri kendinin veya kendi nef-sinden birinin müşriklere ulaştırması gerekiyor.”**

Allah Resulü (s.a.a), hemen Ebu Bekir’i yarı yoldan çevirerek, bu kutlu görevi Hz. Ali (as)’ın yerine getirmesini buyurdu.

Hazreti Ali (a.s), Müslüman hacıların önderi olarak, Hac merasimini yerine getirip, ilahi mesajı içeren Beraat Suresi’nin ilk ayetlerini, ilk olarak Mekke’de okudu. Hac ziyaretinin altıncı gününde de Arafat’ta doğru hareket edecek olan o büyük topluluğun önünde; Mescidi Haram’da, Allah ve Resulü’nün müşriklerden uzak olduğunu açıkladı. Allah’ın ve Resulü’nün mesajını, her kese ulaştırmak için, büyük bir cesaret ve yüksek bir nida ile Arafat ve Mina’da tekrar okudu.

-15-

YEMEN’DEN DÖNÜŞ

Hazreti Ali (a.s), İslam ordusunun başında Yemen’den Mekke istikametine doğru ilerliyordu. Yanlarında getirdikleri meşhur Yemen kumaşlarını kimsenin kullanmasına izin vermiyordu. Çünkü o kumaşlar, Müslümanların ortak malıydı ve bundan dolayı o kumaşları, ordu komutanının dahi kullanma yetkisi yoktu.

Mekke’ye yaklaşırken, Hz. Ali (a.s), atını dizginleyerek kendilerinden önce Mekke’ye gelmiş olan Peygamber efendimiz (s.a.a)’in huzuruna vardı ve yolculukla ilgili gerekli bilgileri Peygamber (s.a.a)’e

arz etti. Daha sonra ordusunun başına döndü. Askerlerin o değerli ve güzel yemen kumaşlarını çıkarıp kullandığını görünce hiddetlenerek, hiçbir siyasi maslahatı gözetmeksizin Müslümanların ortak malları olan kumaşları askerlerden topladı. Askerler Hz. Ali (as)’ın bu tutumundan oldukça rahatsız bir şekilde, Mekke’de bulunan Peygamber efendimiz (s.a.a)’in huzuruna vardılar. Allah Resulü (s.a.a) askerlere:

—Ordu komutanınız sizlere karşı nasıl davranıyor? Diye sorunca içlerinden biri:

—Ondan çok memnunduk ama... Diyerek başlarından geçen Yemen kumaşlarıyla ilgili olayı anlattı. İşte o anda Allah Resulü (s.a.a), Hz. Ali (as) hakkında şu tarihi hadisi buyurdu: **“Şüphesiz Ali, Allah için hiddetlenir.”** Yani Ali (as), Allah’ın emrettiği bir işte başka bir maslahatı asla gözetmez.

-16-

❧ALİ’NİN MAKAMI❧

Peygamber efendimiz (s.a.a)’in Mute savaşından sonra gerçekleşen Tebuk savaşı, Rumlar ve Araplara karşı yapılan bir hareket olup, Medine şehrinin kuzeyinde gerçekleşmiştir. O dönemde Doğu Rum İmparatorluğu’nun başkenti İstanbul idi. Ayrıca Suriye’de onların kontrolü altında, onlardan destek alıyordu. Rum imparatorluğu, Suriye’de Müslümanlara karşı büyük bir hamle hazırlığı içindeydiler. Peygamber efendimiz (s.a.a), Rum İmparatorluğunun sınırlarına kadar uzanacak bir ordu hazırlayarak, Rumlara karşı gereken dersin verilmesinden yana tavır takınmıştı. Bu düşünceyle İslam ordusunu hazırlayarak hareket emrini verdi.

Peygamber efendimiz (s.a.a), bu savaşa Hz. Ali(a.s)’ı götürmeyecek, onu Medine’de kendi yerine bırakmış, şehrin yönetimini ona teslim etmişti. Peygamber (s.a.a)’in kendisini bu savaşta yanında götürmemesi, Ali(a.s) için çok ağır ve tahammül edilmeyecek bir şeydi.

Çünkü o güne kadar, Peygamber efendimizin (s.a.a) istisnasız bütün savaşlarında yer almış, O'nun kahramanlıkları Müslümanlar için kurtuluş, İslam düşmanları için ise çok büyük korkulara ve yenilgilere vesile olmuştur.

Hz. Ali(a.s)'ın, Medine'de kalmaktan dolayı canı bir hayli sıkılmıştı. Bu duygularla Peygamber efendimiz (s.a.a)'in huzuruna vararak şöyle arz etti:

—Ey Allah'ın Resülü! Beni neden burada kadınların ve çocukların yanında bırakıyor ve kendi yanınızda götürmüyorsunuz?

Peygamber efendimiz şöyle buyurdu:

—Acaba Harun'un Musa'ya olan nispeti gibi, sen de bana karşı aynı makama sahip olmak istemez misin? Ancak benden sonra peygamber yoktur.

-17-

❧GADİR-İ HUM'DA❧

Peygamber efendimiz (s.a.a), Veda Haccı için bütün Müslümanlara genel bir davet çağrısı yaparak, özellikle halkın tamamının bu davete icabet etmesini istediler.

Herkes Hac merasimi için toplandıktan sonra, çeşitli mekânlarda hutbeler okuyorlardı. Bu ziyaret, Peygamber (s.a.a)'in âşıkların kiblei olan Kâbe'yi son ziyareti idi. O mukaddes mekân ki, dayanılmaz zahmetlerin çekildiği, Hatice'sinin ve amcası Ebu Talib (as)'ın yattığı topraklardı.

Hac merasimi bittikten sonra bütün hacılar, Peygamberimiz (s.a.a)'in eşliğinde yola koyuldular. Gadir Hum denilen yere geldiklerinde Peygamber efendimiz (s.a.a), önde gidenlere durmalarını, arkadan gelenlerin ise kendisine yetişmesini istedi. Sonra Maide Suresinin 67. ayeti kerimesinin nazil olduğunu yanındakilere duyurarak, ayeti kerimeyi şu şekilde okudu:

“Ey Peygamber! Rabbinden sana indirilen (ayetler) i tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan, O’nun (Allah’ın) elçiliğini yerine getirmemiş olursun. Allah, seni insanlardan korur. Şüphesiz Allah, kâfirler topluluğunu hidayet etmez.”

Daha sonra şöyle buyurdu:

—Acaba ben sizlere kendi nefislerinizden daha öncelikli değil miyim?

Orada bulunanlar hep birlikte:

—Evet, ey Allah’ın Resulü! Dediler.

Peygamber efendimiz şöyle devam etti:

—Ben kimin Mevlası isem, Ali’de onun mevlasıdır.

-18-

ASILSIZ DELİLLER

Peygamber efendimiz (s.a.a) gözlerini hayata yumduktan sonra, Hz. Ali (a.s) O’nun defin işleriyle meşguldü. Bir grup Müslüman da Peygamber (s.a.a) gözlerini hayata yumar yummaz, O’nu öylece bırakıp, hilafet koltuğu derdine düştüler. Bu amaçla Sakife denilen yerde toplandılar. Ensar ile Muhacirler arasında halifelik konusunda uzun uzadıya kavgalar yaşandı.

Yazıklar olsun onlara ki, O âlemlere rahmet olarak gönderilen Resulullah (s.a.a)’e karşı son görevlerini bile yerine getirmekten gafildiler. Öyle ki, Ali (a.s)’dan başka kimse ,O’nu bu son seferinde uğurlamaya gelmemişti. Gerekçeleri ise, sadece hilafet makamıydı. Tam yirmi üç yılını o vefasız ümmet uğruna harcayan Resulullah (s.a.a), o son yolculuğunda dahi yalnız bırakılmış, en yakın dostu ve vasisi olan Hz. Ali (as)’dan başkası ona karşı olan son görevine riayet etmemişti.

Peygamber (s.a.a)’in defin kefin işlerini bitirdikten sonra, Hz. Ali (a.s) Sakife toplantısına katılmış olanlardan olayın nasıl geliştiğini, iki tarafın hangi deliller öne sürdüklerini öğrenmek amacıyla şöyle sordu:

-Ensar'ın sözü ne oldu?

Ali (as)'ın sorusuna cevaben şöyle dediler:

-Bir yönetici bizden, bir yönetici de sizden olsun teklifini sundular.

-Neden onların görüşünü reddetmek için Peygamber (s.a.a)'ın: "Ensar'ın iyilerine iyilik edin, kötülerini de affedin" sözünü delil olarak ileri sürmediniz?

-Bu söz nasıl delil olabilir ki?

-Eğer yönetim onların hakkı olsaydı, onların ümmete emanet edilmesinin bir anlamı olmazdı. Onların ümmete emanet edilmesi şu anlama geliyor. Yönetim asla onlara ait değildir.

Ali (as), daha sonra şöyle sordu:

- Peki onların teklifi karşısında Kureyş ne dedi?

-Kureyş: "Biz öyle bir ağacın dalıyız ki, Peygamber de onun diğer dalıydı" diye cevap vererek, yönetimin kendilerinin hakkı olduğunu savundular.

Ali (as), aldığı cevaba karşılık şöyle devam etti:

- Yönetimin kendilerine ait olduğunu ispatlamak için ağacı delil gösterdiler. Ama o ağacın meyvesini zayi ettiler. Eğer başkaları o ağacın dalıysa, biz Ehlibeyt de o ağacın meyveleriyiz.

-19-

~AYRILIK ACISI~

Hız. Zehra (s.a)'nın durumu ağırlaşıyor, hastalığı günden güne ilerliyordu. Esmâ b. Umeyyâ bu olayı şöyle naklediyor:

—Bir gün Zehra (s.a)'nın durumunun daha iyi olduğunu gördüm. Kalkıp yatağında oturdu. Sonra kalkıp gusûl aldı ve tekrar yatağına geri döndü. Bana dönerek:

—Temiz elbiselerimi getir, diye buyurdu.

İçim içime sığmıyordu. Allah’a hamt olsun, Peygamber kızının durumu iyiydi. Ama Zehra (s.a) tekrar bana dönerek:

—Esmâ, dedi. Ben kibleye doğru dönüp uyuyacağım. Belli bir müddet benimle konuşma. Daha sonra beni sesle. Eğer sana cevap vermezsem, bil ki ölüm vaktim gelip çatmıştır.

İşte o an bütün umutlarım tükendi, içime acıyla karışık bir korku düştü. Hemen koşup durumu Hz. Ali (as)’a anlattım.

Hazreti Ali(a.s), Peygamber kızının ölüm döşeğinde olduğunu duyunca, bitap düşmüş bir halde evinin yolunu tuttu. Kendisini o kadar bitkin hissediyordu ki, cami ile evi arasındaki o kısacık yolda bile, birkaç defa oturup soluklanma ihtiyacı duymuştu. Nihayet eve varıp hemen Zehra’sının başucuna oturdu. Hanımının durumunu görünce ağlamaya başladı ve Zehra’sının durumunu sordu.

Hazreti Zehra (s.a) şöyle buyurdu:

—Ey Ali! Benim ömrüm buraya kadar, artık dünyadan ayrılıyorum. Ben senin evinde her işimi eksiksiz yapmaya çalıştım. Buyruklarına her zaman itaat etmeye çalıştım ve sana hiçbir zaman karşı gelmedim...

Hazreti Ali (a.s), Zehra (s.a)’ya sarıldı ve O’nun başını bağrına basıp ağlamaya başladı ve şöyle dedi:

—Ey Peygamber kızı! Sen bu dediklerinin çok ötesindesin. Sen bunları dile getirmekten çok üstünsün. Niye bu kadar tevazu ediyorsun?

Daha sonra Hz. Zehra (s.a), şöyle vasiyet buyurdu:

—Ey Ali! Bana gece gusül ver ve beni gece vakti toprağa ver. Ayrıca bana zulüm edenlerin cenazeme katılmasını istemiyorum. Ey Ali’m! Beni kabre koyup üzerimi örttükten sonra, biraz yanımda kal. Sana o anlarda çok ihtiyacım olacak ey Allah’ın velisi!

Hazreti Ali(a.s) bütün vasiyetleri yerine getirdi. Artık sıra ayrılığa gelmişti. O zor anında kendisini ancak Allah Resulü (s.a.a) anlayabildi. Yüzünü Resulullah (s.a.a)’ın kabrine dönerek şöyle dert yandı:

-Benden, yanında defin olunan ve sana çabuk kavuşan Zehra'dan selam sana Ey Allah'ın Resulü! Ey Allah'ın Resulü! Senin kızının yasından dolayı tahammülüm kalmadı.

*

*

*

Hız. Zehra (s.a)'nın vasiyetinde dikkate alınması gereken çok önemli bir siyaset yatmaktadır. Peygamber (s.a.a)'in çok sevdiği kızının kabrinin bilinmemesi, muhakkak ki doğal bir şey değildir.

O mukaddes kabrin yerinin saklı tutulması, gelecek nesiller için önemli bir merak konusu olmuştur. Bu merak da önemli araştırmaların yapılmasına ve o dönemlerle ilgili önemli ip uçlarına ve önemli bilgilere ulaşılmasına olanak sağlamaktadır.

-20-

❧HÂKİMİN HUZURUNDA❧

Şikâyetçi olan adam, şikâyetini zamanın halifesi olan Ömer İbni Hattab'a anlattı. Şimdi sıra her iki tarafın katılımıyla mahkemenin başlamasına gelmişti. Şikâyet edilen şahıs Emirel Müminin Ali İbni Ebu Talib(as) idi. Ömer, her ikisini çağırdıktan sonra, kendisi hâkim makamına oturdu. İslam-i kural-lara göre, her iki taraf yan yana oturmalıydı ve onlara eşit davranılmalıydı. Halife, şikâyetçi olan adamı adıyla çağırarak, oturacağı yeri gösterdi. Sonra Ali (as)'a dönüp:

—Ey Ebel Hasan! Sen de onun yanında yerini al, diye hitap edince Ali (a.s) rahatsız oldu. Bunun üzerine halife şöyle dedi:

—Ey Ali! Bu adamın yanında oturmak istemiyor musun?

Ali (a.s), şöyle cevap verdi:

—Rahatsız oluşumun nedeni, bu adamın yanında oturmak değil. Rahatsızlığımın nedeni, senin adaleti tamamen gözetmemendir. Çünkü bana hitap

ederken, künyemle hitap edip saygılı bir şekilde “Ey Ebel Hasan” dedin. Ama bu adamın adını normal bir şekilde söyledin. Rahatsızlığımın nedeni buydu.

-21-

~HİLAFET KONSEYİ~

İkinci halife ölüm döşeğindeyken, Müslümanların üçüncü halifesinin seçimi için, bir konsey kurulmasını ve hilafet makamının bu konsey tarafından belirlenmesini istedi. Bu sistem, daha önce hiç kimse tarafından kullanılmayan bir sistemdi.

İkinci halifenin istediği sisteme göre, sahabeden tanınmış ve önde gelen altı kişi seçilecekti. Altı kişiden oluşan bu konsey; Ali, Osman, Talha, Zübeyr, Sad b. Vakkas ve Abdurrahman b. Avf’tan oluşacak ve bu altı kişi kendi aralarından birini halife olarak atayacaktı.

İkinci halife, konsey üyelerini belirledikten sonra şöyle dedi:

—Bu konsey, altı kişiden oluşmaktadır. Eğer bir grup diğer bir gruba üstünlük sağlar ise, çoğunluğun seçtiği halife olur. Eğer her iki tarafın verdiği oylar eşit olursa, yani üç kişi birini diğer üç kişi de birini seçecek olursa, Osman’ın bulunduğu grubun seçtiği aday, Müslümanların halifesidir. Bu konseyin üyeleri, üç gün bir odaya kapanacak ve bu zaman zarfında da halifeyi seçmiş olacaklardır. Namaz ve zaruri ihtiyaçlar dışında o odadan dışarı çıkılması kesinlikle yasaklanacaktır. Belirlenen bu zaman zarfında, herhangi bir karara varamazlarsa, işte o zaman onların hepsini kılıçtan geçirme hakkına sahiptiriz.

Aslında Osman’ın halifeliliği, ikinci halifenin kesin emriydi. Seçim sistemi o kadar adaletsiz bir tabana oturtulmuştu ki, Hz. Ali (as)’ın seçilmesi olanaksızdı. Çünkü konseyi oluşturan üyelerin hemen hemen hepsine yakını, ikinci halifeye yakın kimselerdi. Zaten bu makam için üzerinde durulan kişiler, sadece Osman ile Hz. Ali (as) idi. Bundan dolayı da konseyi oluşturan üyelere bakıldığında, Hz. Ali (as)’ın seçilmesi imkânsızdı. Çünkü adaylar arasındaki oy dağılımı eşit çıksa bile,

Osman'ın da dâhil olduğu grubun seçtiği aday halife olarak seçilecekti. Bu durumda ikinci halife, istediğini kabul ettirmek açısından kusursuz bir plan hazırlamıştı.

Halife seçimi, bu koşullarda başladı. Zubeyr:

—Ben oyumu Ali'ye verdim, dedi

Talha:

—Ben oyumu Osman'a verdim, dedi

Sad b. Vakkas çekimser kaldı.

Artık işin sonuna yaklaşılmıştı. Halifenin seçilmesi için Abdurrahman b. Avf 'ın oyu yeterli olacaktı. Abdurrahman, oyunu belirlemeden önce Hz. Ali (as)'a dönerek:

—Ey Ali, dedi. Oyumu sana verirsem Allah'ın kitabına, Resulullah'ın sünnetine ve geçmiş iki halifenin öngördüğü sünnetlerine uya-
cak mısın?

Hz. Ali (a.s):

—Allah'ın kitabı ve Resulullah'ın sünneti doğrultusunda hareket edeceğim. Bu koşullar altında önerini kabul ediyorum, deyince Abdurrahman, Osman'a döndü ve:

—Allah'ın kitabı, Resulullah'ın sünneti ve geçmiş iki halifenin yöntemiyle hükmedeceğine dair söz vererek, bu hilafeti kabul ediyormusun? Diye sordu.

Osman:

—Evet! Kabul ediyorum, dedi

Daha sonra Abdurrahman, Hz. Ali (as)'a dönerek:

—Sen o iki halifenin sünnetlerini reddettiğin için, ben de Osman'ı bu makama seçiyorum, dedi.

-22-

ARABULUCU

Osman'ın hilafetinin henüz başlarıydı. Müslümanlardan bir grup, Hz. Ali (as)'ın huzuruna çıkıp, hilafetin gasp edilmesine itiraz ederek:

—Bu durum karşısında sen ne yapmayı düşünüyorsun? Diye sordular.

Hazreti Ali(a.s) şöyle buyurdu:

—Yüce Allah’a yemin olsun ki, sadece bana zulmedilecekse ona katlanırım. Ancak Müslümanlar barış içinde oldukları ve İslam’a her hangi bir zeval gelmediği sürece, ben de onlarla barış içindeyim.

Zamanın halifesinin, halk üzerindeki bazı olumsuz ve adaletsiz davranışlarından dolayı, halktan bazı gruplar halifeye karşı ayaklanma başlatmaya çalışıyorlardı. Bu tip karışıklıklar çıktığında Hz. Ali (as), halk ile halife arasında arabuluculuk görevini üstlenerek, halkın isteklerinin yerine getirilmesini ve halifenin bu olaylarda zarar görmemesini sağlıyordu. Böylelikle İslam’ın çeşitli fitnelere alet edilmesini önlemiş oluyordu.

Hz. Ali (a.s), zamanın halifesi Osman’a her fırsatta nasihat ederek şöyle buyuruyordu:

—Çalışmalarında halkın isteklerine cevap vermeğe çalış. Yanında bulunan bazı fasıkları kendinden uzak tut. Senin bu ümmet tarafından öldürülecek bir halife olmandan korkuyorum. Eğer öldürülürsen, halife öldürme işi halk arasında adet haline gelir.

Halife, Hz. Ali (as)’a nasihatlerini tutacağına dair söz veriyor, sonra da sözünden cayarak halka karşı duyarsız kalmaya devam ediyordu. Artık bu duyarsızlık öyle bir hal almıştı ki halk, sonunda kıyam ederek, halifenin evini basıp, halifeyi kendi evinde öldürdüler.

-23-

≈İRKÇILIK≈

Bir gün bir grup köle, Hz. Ali (a.s)’ın huzuruna vararak şöyle dert yandılar:

—Resulullah (s.a.a) zamanında, Arap ile Acem arasında bir farklılık gözetilmiyordu. Beytülmalın dağıtılmasında veya evlilikte, herhangi bir ayrımcılık yapılmıyordu. Beytulmal, insanlar arasında eşit olarak dağıtılıyordu. Ayrıca evlilikte de herhangi bir farklılık gözetilmiyordu. Arap Acemle; Acem de Arap ile evlenebiliyordu. Söz gelimi, Salman (r.a), Bilal (r.a) ve Suheyb (r.a) Arap değillerdi. Ama üçünün de eşleri Arap'dı. Ancak bugün Araplar, bizlerle kendileri arasında farklılık olduğunu iddia ediyorlar.

Bunun üzerine Hazreti Ali(a.s) Arapların yanına giderek, bu konuyu onlara açtı ve onlara çeşitli nasihatlerde bulundu. Ama nasihatlerinin hiçbir faydası olmadı. Araplar:

-Hayır, mümkün değil. Onlar bizimle eşit olamazlar, diye Ali (as)'a itirazda bulundular.

Ali (as) bir sonuca varamayacağını anlayınca, üzgün bir şekilde tekrar kölelerin yanına geri döndü ve onlara:

-Çok üzgünüm ama bunlar, bir Müslüman'ın yapması gerekenleri yapmaya hazır değiller. Size tavsiyem, gidip ticaretle uğraşmanız olacaktır. Allah, işinize bereket verecektir, diye buyurdu.

-24-

~HURMA AĞACI~

Ali b. Ebu Talip(as), evinden çıkmış her zaman olduğu gibi bağlara doğru gidiyordu. Yanında taşıdığı bir şey vardı. Adamın biri:

—Ya Ali, yanındaki ne? Diye sorunca Ali (as):

—Hurma ağacı inşallah... Diye cevap verdi.

Adam şaşkınlıkla:

—Hurma ağacı mı? Dedi.

Adamın ve orada bulunanların merakları ancak, Ali (a.s)'ın yanında götürdüğü ve bağa ektiği hurma tohumlarının filizlenmesiyle giderilmiş oldu.

-25-

~ALİ (A.S)'İN ADALETİ~

Osman'ın öldürülmesinden sonra halk Ali (a.s)'a gelerek gruplar halinde biat ediyorlardı. Biatın ikinci gününde Ali(as) minbere çıktı ve Allah'a hamdı sena edip, peygambere selam gönderdikten sonra sözlerine şöyle devam etti:

—Ey insanlar! Allah Resulü(s.a.a) dünyadan gittikten sonra, halk, Ebubekir'in halifeliğini kabul etti. Ebubekir de Ömer'i kendi yerine halife olarak tanıttı. Ömer ise, halifeliği şura'ya bıraktı. Şura da Osman'ı halife seçti. Osman, sizin itirazınızı celp edecek şekilde davrandı. Sonunda kendi evinde kuşatılarak öldürüldü. Sonra sizler bana yöneldiniz. Kendi arzu ve isteğinizle bana biat ettiniz. Ben sizden biriyim. Size gelen bana gelmiştir. Sizin sorumluluğunuz, benim sorumluluğumdur. Allah, bu kapıyı sizinle kible ehli arasında açmıştır. Fitne, karanlık gece parçası gibi bize yönelmiştir. Hilafet görevini, ancak güçlü, sabırlı, olayları iyi anlayan ve bilgili biri üstlenebilir. Benim yapacağım şey, sizi Peygamberin(s.a.a) sünnetine geri götürmektir. Vaat ettiğim her şeyi yapacağım. Ancak siz de mukavemet göstermelisiniz. Tabi ki Allah'tan yardım istemeliyiz. Bilin ki ben, Peygamberin(s.a.a) hayatta olduğu dönemde ne idimse vefatından sonra da aynıyım. Sizler, itaatle kanunlara riayet etmelisiniz. Söylediklerimi yapın. Size göre yapılması mümkün olmayan işlerde, inkâr etmek için ecele etmeyin. Ben, sorumluluk hissetmesem ve Allah'a karşı sunacak bir delilim olmasa, hiçbir işi yapmam. Besir olan Allah, hepimizi görüyor ve bütün işleri kuşatmıştır. Ben, hilafet görevi için çok da gönüllü değilim. Çünkü Peygamberden(s.a.a) şöyle işittim: “Benden sonra ümmetin önderliğini üstlenen kimse, kıyamet gününde Sırat üzerinde bekletilecek. Melekler onun amel defterini açacaklar. Eğer görevini adaletle yapmış ise, Allah, adaletinden dolayı onu kurtaracak. Eğer zulümle hükmetmişse, Sırat öyle bir sallanacak ki, o şahısın bütün eklem

yerleri birbirinden kopacak. Sonra da cehenneme düşecek.” Hepiniz bir araya gelip beni hilafete seçtiğiniz için, bu görevden kaçmamın imkânı yoktur.

İmam(as), minberin sağına ve soluna bakıp, insanları iyice süzdükten sonra sözlerine devam etti:

—Ey insanlar! Şimdiden ilan ediyorum. Milletin hakkı olan Beytülmalden ceplerini doldurup mülkler edinen ve en güzel atlara binip, en güzel kenizleri alıp, dünya lezzetlerinde boğulmuş olanları yarın engellediğimde ve haksız yere elde ettiklerini geri alıp, sadece hak ettiklerini bıraktığımda, “Ali b. Ebu Talip, bizi gafil avladı” demesinler. Bu gün açıkça söylüyorum. Bütün ayrıcalıkları ortadan kaldıracam. Hatta peygamberin sahabesi olma ayrıcalığını ve İslam’a geçmişte yaptığı hizmetlerden dolayı kazanılan ayrıcalıkları bile... Geçmişte kim Peygamberle(s.a.a) sahabe olma şerefine nail olmuşsa ve İslam’a hizmet etmişse, mükâfatını Allah verecektir. Bu parlak geçmişler, insanlar arasında ayrıcalık nedeni olamayacak. Bu gün kim, hak nidasına icabet etse ve dinimize girse, kiblemize yönelse, biz onunla önceki Müslümanlar arasında fark gözetmeyiz. Siz Allah’ın kullarısınız. Mal, Allah’ın malıdır. Sizler arasında adaletle bölünmelidir. Bu konuda, kimsenin kimseye üstünlüğü yoktur. Yarın beytülmalın paylaştırılması için toplanın.

Ertesi gün millet, beytülmalın paylaştırılması için toplandı. İmam Ali (a.s) da gelerek, eşit bir şekilde onlar arasında beytülmalı paylaştırdı. Adam başına üç dinar düşmüştü. Adamın biri yanındaki birini göstererek şöyle dedi:

—Ey Ali! Sen bana da üç dinar veriyorsun, daha düne kadar benim kölem olan bu adama da...

—Bundan sonra böyle...

Talha, Zübeyr, Abdullah b.Ömer, Sad b. As ve Mervan Hekem gibi yıllarca ayrıcalıklara alışmış olan insanlar, o gün beytülmalın haklarını almayarak mescitten çıktılar. Ertesi gün halk, camide toplanmak üzere camiye geldiğinde, onlar da geldi fakat herkesten ayrı bir

yere oturdular ve sessizce fısıldaşmaya başladılar. Kısa bir süre sonra Velid b.Ugbe'yi aralarından seçerek Ali(as)'ın yanına gönderdiler. Velid, İmam Ali(as)'ın huzuruna gelerek şöyle dedi:

—Ey Ebel Hasan! Öncelikle bunu bil ki, burada oturanların hiç biri, senin İslam savaşlarında yaptıklarından dolayı hoşnut değiller. Çünkü sen, her aileden bir veya iki kişiyi o günlerde öldürdün. Mesela benim babamı Bedir'de sen öldürdün. Ama biz, bütün bunları iki şartla görmezlikten gelip sana biat edebiliriz. Biri bu ki, dünkü sözlerini geri al. Geçmişte kim nasıl mal elde etmişse etmiş, onu karıştırma. Sen, bugünkü durumlarla ilgilen sadece. İkincisi de bu ki, kısas etmemiz için Osman'ın katillerini bize teslim et. Eğer bize bu emniyeti sağlamazsan, seni terk edip Şam'a Muaviye'nin yanına gitmek zorunda kalırız.

Ali(as), şöyle buyurdu:

—İslam savaşlarında dökülen kanlardan ben sorumlu değilim. Çünkü o savaşlar, hak ve batıl savaşlarıydı. Şahsi savaşlar değildi. Bir itirazınız varsa, Allah'a edin, bana değil. Geçmişte ayaklar altına alınan haklara gelince, hakkı hak sahiplerine döndürmek şeran benim görevimdir. Bağışlamak veya göz yummak benim elimde değildir. Osman'ın katillerine gelince, onları kısas etmek Şer'i görevim olsaydı, asla bu güne kadar beklemezdim.

Velid, bu sözleri duyduktan sonra, arkadaşlarının yanına gidecek durumu onlara anlattı. Ali(as)'ın siyasetinin değişmeyeceğini çok iyi anlamışlardı. O andan itibaren oyunbozanlığı başlattılar.

Ali (as)'ın dostlarından bir grup gelerek şöyle dediler:

—Bunlar Osman'ın öldürülmesini bahane edip ayaklanma çıkaracaklar. Bunların asıl derdi, senin beytülmalı eşit bir şekilde dağıtmandı. Eğer bunlara ayrıcalık tanırırsan, isyanlar yatışabilir. Dostları, kendisinin, neden eşitlik ve adalette bu kadar ısrar ettiği düşüncesiyle itirazda bulunabileceklerinden, Ali(as), ertesi gün kılıcını kuşanmış, iki parçadan oluşan elbise giymiş bir şekilde mescide gelip minbere çıktı ve halka şöyle hitap etti:

—Rabbimiz olan Allah’a şükrediyoruz. Gizli ve açık nimetleri bizi kapsamıştır. Bütün nimetleri, minnet ve lütuftur. Bizim hiçbir hakkımız olmazken... Şükür mü edeceğiz, nankörlük mü, bu konuda bizleri deniyor. Allah katında İnsanların en üstünü, Allah’a en çok itaat eden, Peygamberin sünnetini en iyi takip eden ve Allah’ın kitabını en canlı tutandır. Biz insanların birbirine olan üstünlüğünü ancak Allah ve Resulü’ne olan itaatleri ölçüsünde değerlendiririz. Bu bizimle sizin aranızda bulunan Allah’ın kitabı ve peygamberin açık sünnetidir ki hepiniz biliyorsunuz.

Ali (as), daha sonra şu ayeti okudu: **“Ey insanlar! Biz sizi bir erkekle bir diğiden yarattık ve birbirinizle tanışasınız diye sizi milletlere kabilelere ayırdık. Haberinizi olsun ki Allah katında en şerefli en takvalı olanınızdır. Muhakkak ki Allah, bilendir, her şeyden haberdardır.”**

Bu hutbeden sonra dost düşman herkes, Ali (as)’ın tavrının değişmeyeceğini anlamıştı. Herkes yapması gerekeni biliyordu artık. Vefalı kalmak isteyen vefalı kaldı, Abdullah b. Ömer gibi bu siyaseti beğenmeyenler ise bir kenara çekildiler veya Talha, Zübeyr ve Mervan gibileri de olayı savaş ve kan dökmeye kadar götürdüler.

-26- **~EVLİLİK~**

Bir gün Kureyş kadınlarından oluşan kırk kişilik bir grup, Hz. Ali (a.s)’ın yanına gelerek şöyle sordular:

—Ey Ali! İslam dini, erkekler için birden çok evliliği öngörmüşken, neden kadınlar için birkaç erkekle evliliği yasaklamıştır? Bu, erkeklerle kadınlar arasında bir ayrımcılık değil midir?

Hz. Ali(a.s), her kadın için bir tane içi suyla dolu küçük su kabı getirilmesini emretti. Su kapları getirilip, orada bulunan kadınlardan her birine bir tane verildi. Hz. Ali (as), daha sonra kadınlara dönerek, ellerindeki kapların suyunu, odada bulunan daha büyük bir su kabına

boşaltmalarını istedi. Kadınlar, teker teker ellerindeki kapların suyunu, odada bulunan büyük su kabına boşalttılar. Daha sonra Hz. Ali (as) şöyle buyurdu:

—Her biriniz, tekrar ellerinizdeki kapları o büyük su kabına daldırıp suyla doldurun. Ama elinizdeki kapları, o ilk defada döktüğünüz suyun aynısıyla dolduracaksınız. Yani ikinci defada dolduracağınız suyun, diğer arkadaşlarınızın döktüğü suyla karışmaması gerekiyor.

Kadınlar büyük bir şaşkınlıkla:

—Bu nasıl olabilir? Diye haykırdılar. İlk dökülen sular birbirine karıştılar bile. Onları birbirinden ayırmak kesinlikle imkânsızdır.

Hz. Ali (as) şöyle devam etti:

— Eğer bir kadının birden fazla kocası olursa, ister istemez hepsiyle birlikte olacaktır ve daha sonra da bu ilişkilerden hamile kalacaktır. Acaba dünyaya gelecek çocuğun babasının, bu kocalarının hangisi olduğunu ayırması mümkün müdür?

-27-

❧GÜNAHI İTİRAF ETMEK❧

Bir gün kadının biri Ali (a.s)’ın yanına gelerek:

—Ey Emirel Müminin! Ben, kocamın evde bulunmadığı bir zamanda, evli bir erkek ile zina yaptım ve bu zina sonucu hamile kaldım. Beni bu günahtan arındır, dedi.

İmam (a.s), kadına cevaben şöyle dedi:

—Bir kez itiraf etmen yeterli değildir. Bu günahını dört kez itiraf etmen gerekir. İslami kurallara göre evli bir kadın zina ederse, taşlanması gerekir. Ancak sen hamilesin ve karnındaki çocuğun hiçbir günahı yoktur. Git ve çocuğunu doğurduktan sonra gel.

Kadın İmam (as)’ın huzurundan ayrıldı. Birkaç ay sonra çocuğu kucağında tekrar geldi ve:

—Ey Emirel Müminin! Günahımdan temizlenmem, bu çocuk bahanesiyle mümkün olmamıştı. Artık hiçbir bahane kalmadı sanırım. Çünkü çocuğumu doğurdum, dedi.

İmam (a.s) şöyle buyurdu:

—Şimdi biz seni taşlasak, bu çocuğun ne suçu var? Onun kendisine süt verecek, ona bakacak bir anneye ihtiyacı var. Şimdi git. Çünkü o çocuğun sana ihtiyacı var.

Kadın üzgün bir şekilde geri döndü ve iki yıl sonra çocuğunu da yanına alarak geri döndü ve:

—Ey Emirel Müminin! Beni bu günden temizle. Çocuğun artık süte ihtiyacı yok, dedi.

İmam (a.s):

—Hayır, git! Dedi. Bu çocuğun annesine hala ihtiyacı var.

Kadın, çocuğun elinden tutarak imamın huzurundan ayrıldı. Yolda giderken ellerini göğe kaldırıp ağlayarak Allah’a yakarmaya başladı:

—Allah’ım! Beni günahlarımdan arındırması için, Halifenin ve Müslümanların imamının huzuruna bu üçüncü gelişimdir. Ancak beni her seferinde bir bahane ile geri çeviriyor. Allah’ım! Ben bu günden kurtulmak istiyorum. Beni taşıyarak bu günden temizlemeleri için geldim.

Kadın, bir yandan ağlıyor, bir yandan da Allah’a yakarıyordu. O anda münafıklardan biri olan Amr b. Hureys kadının perişan halini fark etti ve kadının yanına giderek:

—Ne oldu, neden ağlıyorsun? Diye sordu.

Kadın, başından geçenleri o münafiğe tek tek anlatınca:

—Gel, dedi. Ben şimdi bu sorunu çözeceğim. Şimdi bu çocuğu sen bana ver. Ben onun tüm sorumluluğunu üstleniyorum.

Oysa Hz. Ali (as)’ın kadını cezalandırmak istemediğinden gafildiler. Bu yüzden de kadının dördüncü itirafını dinlemek istemiyordu. Ama kadın, Amr b. Hureys’i de yanına alarak tekrar İmam (as)’ın huzuruna vardı ve:

— Bu adam çocuğumu büyültmeyi ve onun tüm sorumluluklarını kabul etti. Şimdi, çocuk sorunu da ortadan kalkmış oldu. Bu günahı benden temizle, dedi.

Kadının gidip tövbe ederek, günahından dolayı Allah’a yönelip af dilememesi ve o münafığın da bu durumdan faydalanmaya çalışmasından dolayı, Hz. Ali (as) oldukça rahatsız olmuştu.

-28-

ALLAH KORKUSU

Hebbei Ereni ve Nevf Bekkali, geceyi Küfe’deki valilik binasının bahçesinde geçirdiler. Gece yarısından sonra Müminlerin Emiri İmam Ali (a.s)’ın valilikten çıktığını gördüler. Ama durumu pek normal gözüküyordu. Sanki dengesini korumakta zorlanıyordu. Elle-riyle duvara tutunarak yürüyordu ve sessizce Al-i İmran suresinin şu son ayetlerini okuyordu. **“Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında gece ve gündüzün düzenli olarak birbirini takip etmesinde, akıl sahipleri için nişaneler vardır.” “Onlar, ayakta, oturarak ve yan-ları üzerinde yatarken Allah’ı zikrederler. Göklerin ve yerin yara-tılışını düşünürler (ve derler ki): “Rabbimiz! Bunları boşuna ya-ratmadın. Seni tenzih ederiz. Bizi ateşin azabından koru.” “Rab-bimiz, kimi ateşe atsan, şüphesiz ki onu zelil etmişsindir ve zalim-lerin yardımcısı yoktur.” “Rabbimiz, bizi imana çağırıp:” Rabbi-nize iman edin” diyenin sesini işittik ve iman ettik. Rabbimiz, gü-nahlarımızı bağışla, günahlarımızı ört. Bizi iyilerle beraber karar kıl.” “Rabbimiz, Resullerinde vaat ettiğini bize ver. Kıyamet gü-nünde bizi zelil etme. Şüphesiz ki sen, vaadinden dönmezsın.”**

İmam (a.s), bu ayetleri tekrar tekrar okuyordu. Sanki kendin-den geçmiş, yarı baygın bir haldeydi. Hebbe ve Nevf, uzandıkları yer-den İmam’ın durumunu izliyorlardı. Hebbe, çok şaşırmış bir şekilde

imam'a bakarken, Nevf, gözyaşlarına hâkim olamıyordu. İmam(as) Hebbe'nin yanına yaklaşıarak:

—Uyuyor musun yoksa uyanık mısın? Diye sordu.

Hebbe:

—Uyanığımı ey Müminlerin Emiri! Dedi. Sen Allah'tan bu kadar korkarken biz zavallıların vay haline...

Emirel Müminin Ali (a.s), başını önüne eğip ağlamaya başladı. Sonra şöyle buyurdu:

—Ey Hebbe! Hepimiz bir gün Allah'ın huzuruna çıkacağız. Hiçbir amelimiz ona gizli değil. O, bana ve sana şah damarımızdan daha yakındır. Hiçbir şeyin bizimle Allah arasına girmesine olanak yoktur.

Sonra da Nevf'e döndü:

—Uyuyor musun?

—Hayır, Ey Müminlerin Emiri! Uyanığımı ve kendimi ağlamaktan alı koyamıyorum.

—Ey Nevf! Bu gün Allah korkusundan ağlarsan, yarın gözün aydın olur. Ey Nevf! Allah korkusundan dolayı dökülen bir damla gözyaşı, ateş denizlerini söndürmeğe yeter. Ey Nevf! Hiç kimsenin makamı, Allah korkusundan dolayı ağlayan ve Allah için seven kimseden daha üstün değildir. Ey Nevf! Kim Allah'ı sevse, sevdiklerini de Allah'ın hatırına sever. Hiçbir şeyi de Allah sevgisine tercih etmez. Düşman olmak isteyen, Allah hatırına düşman olmalıdır. Zira bu düşmanlıktan ona hayırdan başka bir şey gelmez. Ne zaman bu dereceye ulaşsanız, imanın gerçeğini tam anlamıyla anlamış olursunuz.

Sonra bir müddet daha Hebbe'ye ve Nevf'e nasihat etti. Son cümlesi şu oldu:

—Allah'tan korkun. Ben size tebliğ ettim.

Sonra o ikisinin yanından ayrılarak, yine eski haline döndü ve Allah'la münacat ederek şöyle diyordu:

—Allah'ım! Keşke senden gaflet ettiğim zaman, bana hala teveccüh edip etmediğini bilseydim. Keşke uzun gaflet uykularımda ve

sana şükür borcumu tam olarak yerine getirmekteki eksikliğimde, senin katında durumum nasıldır bilseydim.

Hebbe ve Nevf, imam için:

—Ant olsun Allah’a, sabah oluncaya kadar bu halde sürekli yürüyordu, demişlerdir.

-29-

YABANCI ADAM

Zavallı kadın, su tulumunu omuzlamış, nefes nefese evine doğru yürüyordu. Tanımadığı bir adamla karşılaştı. Adam, su tulumunu kadından alarak kendisi taşımaya başladı. Kadının küçük çocukları, gözleri kapıda annelerinin gelmesini bekliyorlardı. Evin kapısı açıldığında masum çocuklar, annelerinin yanında su tulumunu taşıyan yabancı adamı gördüler. Yabancı adam, su tulumunu yere bırakarak kadına sordu:

—Suyu kendin taşıdığına göre, kimsen olmadığı belli. Nasıl oldu da böyle yalnız kaldın?

—Kocam askerdi. Ali b.Ebu Talip, onu sınırlardan birine gönderdi. O da orada öldürüldü. Ben de birkaç çocukla böyle yalnız kaldım.

Yabancı adam, daha fazla konuşmadı. Başını aşağı eğerek:

—Allahaısmarladık! Deyip oradan ayrıldı.

Adam, sabah erkenden eline bir sepet alıp, içine biraz et, buğday ve hurma koyarak, kadının evine geldi ve kapıyı çaldı. Kadın kapıyı açmadan, içerden seslendi:

—Kimsiniz?

—Dün suyunu taşıyan adamım. Çocuklar için biraz yiyecek getirdim.

—Allah senden razı olsun. Benimle Ali b. Ebu Talip arasında da Allah kendisi hükmetsin.

Daha sonra kapı açıldı ve adam içeri girdi ve şöyle dedi:

—Sevap işlemek istiyorum. Eğer izin verirsen, ya ekmeğini pişireyim, ya da çocuklarına bakayım.

—Olur, ama ekmeği ben daha iyi pişiririm. Ben ekmekleri pişirene kadar sen çocuklara bak.

Kadın ekmek pişirmek için evden çıkınca, adam, getirdiği etleri çıkarıp kebab yaptı ve hurma ile beraber, kendi elleriyle çocuklara yedirdi. Çocuklara verdiği her lokmada şöyle diyordu:

—Evladım, eğer kusuru olmuşsa Ali b.Ebu Talip’i helal edin.

Kadın hamuru hazırladıktan sonra, adama döndü ve:

—Ey Allah’ın kulu, dedi. Haydi, şu tandırı yak.

Adam da gidip tandırı yaktı. Alevler yükselince, yüzünü ateşe doğru yaklaştırarak kendi kendine şöyle dedi: “Ateşin hararetini tat. Yetimler ve dullar hakkında kusur edenlerin cezası işte budur.” Bu esnada, komşulardan olan bir kadın eve geldi. O kadın, yabancı adamı tanıyordu. Ev sahibi olan kadına dönerek:

—Vay olsun sana, dedi. Sana hizmet eden bu adamı tanımıyor musun? Bu Emirel Müminin Ali b. Ebu Talip’tir.

Zavallı kadın, şaşırmış ve mahcup bir halde Ali (as)’a dönerek:

—Özür dilerim, dedi.

Ali(as):

—Hayır! Eğer hakkınızda kusurum olduysa ben özür dilerim, dedi.

-30-

≈HALİFENİN HUZURUNDA≈

Hız. Ali (a.s) Küfe’ye gelirken, halkı İranlı olan Enbar şehrine uğradı. İranlı idareciler ve çiftçiler sevgili halifelerinin geldiğini görünce, sevinçle onu karşılamaya çıktılar. Hız. Ali (a.s)’ın bineği yürümeye başladığında, halk onun önünde koşmaya başladı. Hız. Ali(a.s) onları yanına çağırıp:

—Neden koşuyorsunuz? Diye sordu.

Onlar:

— Bu, bizim emirimize ve saygı duyduğumuz kimselere karşı, bir nevi ihtiram etme şeklimizdir. Bu, bizim adetlerimizden olup, bir çeşit de edep göstergesidir, dediler.

Bunun üzerine Hz. Ali(a.s) şöyle buyurdu:

— Bu iş sizi dünyada zahmete düşürür ve ahirette de bedbahtlığınıza neden olur. Her zaman sizi küçük düşürecek işlerden uzak durun. Sonra sizin koşmanızın, saygı duyduğunuz insana ne faydası olacak ki?

-31-

❧HÂKİMİN MİSAFİRİ❧

Adamın biri misafir olarak Ali (a.s)’ın evine geldi. Birkaç gün imam’ın evinde misafir oldu ama o, sıradan bir misafir değildi. Sakladığı bir şey vardı. Aslında bu adam, başka birinden davacıydı ve davacı olduğu adamın da Ali (a.s)’ın yanında hazır bulunacağı zamanı bekliyordu. Davacı olduğu adamın gelmesiyle yaşadıkları anlaşmazlık Ali (a.s)’a anlatılacak ve Ali (a.s) da nihaiyi kararı verecekti.

Bir gün adamın kendisi, meseleyi Ali (as)’a açtı. Ali (as), meseleyi dinledikten sonra şöyle buyurdu:

—Sen davacısın öyle mi?

—Evet, Ey Müminlerin Emiri!

—Çok özür dilerim artık bu günden sonra seni evimde ağırlayamam. Çünkü Resulü Ekrem(s.a.a) şöyle buyurmuştur: “Hâkimin huzurunda bir dava söz konusu olduğunda, iki taraf da hâkimin huzurunda değilse, hâkim onlardan birini alıp da onu ağırlayamaz.”

-32-

İMAM ALİ(AS)'IN MİSAFİRLERİ

Bir adam, oğluyla birlikte misafir olarak Ali'nin (as) evine geldi. Ali (as), büyük bir saygıyla onları evin başköşesinde oturdu ve kendisi de karşılarında oturdu. Yemek zamanı geldi. Yemekten sonra İmam Ali (as)'ın hizmetçisi Kamber, el yıkamak için İbrik, leğen ve havlu getirdi. Ali (as), misafirlerin elini yıkamak için onları Kamber'den aldı. Misafir kendini geri çekerek şöyle dedi:

—Sizin benim ellerimi yıkamanız hiç yakışık alır mı?

—Kardeşin senden bir parçadır. Senden ayrı değildir. Sana hizmet etmek istiyor. Bunun karşılığında Allah, mükâfat verecektir. Neden sevap bir işe engel olmak istiyorsun.

Buna rağmen adam kabul etmedi. Ali (as):

—Mümin kardeşime hizmet etme şerefine nail olmak istiyorum lütfen işime engel olma, diyerek adama yemin verdi.

Adam, mahcup bir şekilde çaresizce kabul etmek zorunda kaldı. Ali (as) şöyle buyurdu:

—Farz et şu an Kamber eline su döküyor. Rica ediyorum ellerini yıkarken rahat ol.

Misafir, elini yıkadıktan sonra, İmam (as), değerli oğlu Muhammed b. Hanefiyye'ye şöyle dedi:

—Çocuğun elini yıka. Ben babasının elini yıkadım sen de çocuğun elini yıka. Eğer çocuğun babası burada olmasaydı ve sadece bu çocuk misafirimiz olsaydı, ellerini ben yıkardım. Ama Allah, baba ve oğlun bulunduğu bir yerde, aralarında saygı açısından fark gözetilmesini sever.

Muhammed, babasının emriyle kalktı ve küçük misafirin ellerini yıkadı.

-33-

~MİSAFİRLİK~

Hiz. Ali (a.s), valilerinden birinin bir davete katıldığını duyunca, onu kınayan bir mektup yazarak ona teessüflerini bildirdi ve şöyle buyurdu:

—Gün gelip de benim valilerimden birinin, tümü zenginlerden oluşan bir mecliste bulunacağı aklımdan geçmezdi.

Valinin katıldığı meclis, ne içki ne de kumar meclisiydi, ne de haram işlerin yapıldığı bir meclisti. Hiz. Ali (as)’ın tepkisinin nedeni, kendisinin görev verdiği bir valinin, tümü zenginlerden oluşan ve fakirlerin mahrum bırakıldığı bir davete icabet etmesiydi. Bu tip bir davranış, Hiz. Ali (as)’ın yöneticilik vasıflarına aykırıydı. Bundan dolayı da, valinin o davranışına oldukça hassas yaklaşmış ve ona karşı tepkisini bu şekilde ortaya koymuştur.

Hiz. Ali (as), daha sonra o valiye kendi yaşantısından örnekler sunarak, halkın sorunlarını kendi sorunlarından daha derin hissettiğini ve onların sorunlarını dinlerken kendi sorunlarını unuttuğunu ifade ederek, o valiye adeta yöneticilik dersi vermiştir.

-34-

~HÜKÜMET HAKKI~

Emire-l Müminin Ali (a.s), halifelik döneminde ortamı denetlemek ve halkın sorunlarıyla yakinen ilgilenebilmek için bazı zamanlar halkın arasına karışıyordu. Bir gün yine Küfe’nin sokaklarında dolaşırken:

—İmdat, İmdat yardım edin! Diye bir ses duydu.

Olumsuz bir durum olduğunu anlayan İmam (as), sesin geldiği yöne doğru koştu ve iki kişinin kavga ettiğini, birinin diğerine vurduğunu gördü. Hemen yanlarına varıp ikisini ayırdı ve vuran şahsı kolundan tutup götürmek istedi. Dayak yiyen şahıs hemen imam (as)'a engel olarak:

—Ben hakkımdan geçiyorum ve onu bağışlıyorum, dedi.

Bunun üzerine imam (as) şöyle buyurdu:

—Çok güzel! Kendi hakkını bağışlaman, senin en doğal hakkındır. Ama bu işte halifenin de bir hakkı var. Yani hükümetin de bir ceza verme hakkı vardır. Bu da seni ilgilendiren bir durum değildir ve bu duruma müdahale etmek gibi bir hakkın da bulunmuyor.

-35-

❧KADININ ŞİKÂYESİ❧

Ali (a.s), hilafeti döneminde, başkasına bırakmayarak davalarla bizzat kendisi ilgileniyordu. Halkın günü yarısını istirahatla geçirdiği sıcak günlerde dahi Ali(as), Darul İmare'nin önünde oturarak şikâyeti olanların rahatça kendisine ulaşmasını sağlıyordu. Bazen sokakta ve caddelerde gezerek, halkın durumunu yakından gözlemliyordu.

Yine çok sıcak bir gün, yorgun ve terlemiş bir halde Darul İmare'ye geldi. Kapının önünde bir kadının beklediğini gördü. Kadın, Ali'yi(as) görür görmez şöyle dedi:

—Kocamdan şikâyetçiyim. Bana zulmediyor. Beni evden attı ve bir daha eve dönersem dövmekle tehdit ediyor.

—Allah'ın kulu! Şu an hava çok sıcak. Sabret, öğleden sonra bizzat kendim, Allah'ın izniyle şikâyetinle ilgileneceğim.

—Eğer daha fazla dışarıda kalırsam, kocamın öfkesinin artmasından ve bana eziyet edeceğinden korkuyorum.

Ali(as), bir an başını öne eğdi. Sonra başını kaldırarak kendi kendine şöyle demeğe başladı: “Hayır, Ant olsun Allah’a, mazluma

yardım geciktirilmemelidir. Mazlumun hakkını zalimden almak gerekir. Zalimin önünde korkmadan durabilmesi ve hakkını alabilmesi için zalimin korkusunu mazlumun yüreğinden çıkarmak lazım.”

Daha sonra kadına dönerek:

—Söyle bakayım eviniz nerede? Diye sordu.

Kadın evinin adresini verdikten sonra İmam:

—Gidelim, dedi.

Ali(as), kadınla beraber evin önüne geldiğinde, yüksek sesle:

—Ev halkı, selamın aleykum, diye selam verdi.

Genç biri dışarı çıktı. O genç, kadının kocasıydı. Ali(as)’ı tanımamıştı. Karısının altmış yaşlarında bir ihtiyarla geldiğini görünce, aracılık yapmak için geldiklerini anladı ama bir şey söylemedi. Ali(as), şöyle buyurdu:

—Karın senden şikâyetçi. Ona zulmedip evden dışarı atmışsın. Bir de dövmekle tehdit etmişsin. Buraya Allah’tan kork ve eşine şefkatli ol demeğe geldim.

—Ben eşime iyi olmuşum kötü olmuşum, sana ne? Evet, onu dövmekle tehdit etmişim ama gidip seni getirdiği için, onu canlı canlı yakacağım.

İmam Al i(as), gencin küstahlığından dolayı çok öfkeleni. Kılıcını kınından çekti ve şöyle dedi:

—Ben sana nasihat ediyorum. İyiliği emredip kötülükten sakındırıyorum ve sen bana böyle cevap veriyorsun öyle mi? Açıkça bu kadını yakacağım diyorsun. Sen bu yaptıklarının hesabı olmadığını mı zannettin?

Ali (as)’ın feryadı yükselmişti. Oradan geçen halk, yavaş yavaş toplanmaya başladı. Ali (as)’ı gören herkes, büyük bir saygıyla: “Es-selamu aleyke Ey Müminlerin Emiri” diyerek onu selamlıyordu. Kıbrilî genç, kiminle karşı karşıya olduğunu anlayınca:

—Ey Müminlerin Emiri! Beni bağışlayın. Ben hata yaptım. Bu andan itibaren eşime itaat edeceğime söz veriyorum. Ne dese yapacağım, diye yalvarmaya başladı.

İmam Ali (as), kadına dönerek:

—Şimdi evine gir, dedi. Sen de kocanı bu durumlara getirecek hal ve hareketten kaçın.

-36-

HIRİSTİYAN VE HZ. ALİ (A.S)’İN ZIRHI

Hız. Ali (a.s)’ın hilafeti döneminde, Küfe’de Emirel Mümininin zırhı kayboldu. Kısa bir süre sonra zırhın, bir Hıristiyan’ın yanında olduğu anlaşılnca, Hız. Ali(a.s), onu hâkimin yanına götürüp davacı olduğunu belirttiikten sonra şöyle buyurdu:

—Bu zırh benimdir. Onu herhangi birine, ne satmıştım ne de hediye etmiştim. Zırhı bu adamın yanında buldum.

Hâkim, Hıristiyan adama:

— Halife, iddiasını beyan etti. Sen ne diyorsun? Diye sordu.

Hıristiyan:

— Bu zırh benimdir. Ama halifeyi de yalanlamıyorum, karıştırmış olabilir. Dedi.

Hâkim, Hız. Ali (a.s)’a dönüp:

— Sen davacısın bu da davalı. Dolayısıyla senin şahit getirmen gerek, dedi.

Hız. Ali(a.s) tebessüm ederek:

— Hâkim doğru söylüyor. Benim şahit getirmem gerekir. Ama şahidim yok, dedi.

Hâkim, davacı iddiasına şahit göstermediği için Hıristiyan lehine karar verdi. O da zırhı alıp yola koyuldu.

Hıristiyan olan adam, zırhın aslında kimin olduğunu çok iyi biliyordu. Birkaç adım yürüdükten sonra vicdanı rahatsız oldu ve dönüp şöyle dedi:

— Bu şekil yönetim ve davranışlar, sıradan insanların davranışlarından değil, peygamberlerin yönetim şeklidir.

Daha sonra zırhın Hz. Ali (a.s)’a ait olduğunu itiraf etti. Kısa bir süre sonra onun Müslüman olduğunu ve Hz. Ali (a.s)’ın bayrağı altında, Nehrevan’da savaştığını gördüler.

-37-

❧MÜSLÜMAN VE KİTAP EHLİ❧

O günlerde, İslam hükümetinin merkezi Küfe şehriydi. Geniş İslam topraklarında Şam bölgesi dışında, Küfe’den gelecek emirler bekleniyordu.

Bu şehrin dışında biri Müslüman, diğeri kitap ehli (Yahudi veya Hıristiyan) olan iki kişi, bir gün karşılaştıklarında birbirlerine nereye gideceklerini sordular. Müslüman’ın Küfe’ye, kitap ehlinin de yakın bir yere gideceği anlaşıldıktan sonra yollarının ayrılacağı yere kadar beraber gitmeğe karar verdiler. Yol boyunca çeşitli konularda konuştular. Ayrılacakları noktaya geldiklerinde Kitap Ehli, şaşırmış bir halde Müslüman arkadaşının hala onunla yola devam ettiğini görünce:

- Sen Küfe’ye gideceğim dememiş miydin? Diye sordu.

Müslüman:

- Evet, diye cevap verdi.

Kitap Ehli:

- Öyleyse neden bu taraftan geliyorsun? Küfe’nin yolu öbür taraftan, deyince Müslüman:

- Biliyorum, ama seninle biraz yürümek istedim. Çünkü bizim peygamberimiz; “iki kişi arkadaşlık yaptığında birbirleri üzerinde hak sahibi olurlar” diye buyurmuştur. Şimdi senin benim üzerimde hakkın oldu. Bu yüzden sana biraz eşlik etmek istedim. Tabi ki sonra kendi yoluma devam edeceğim, dedi.

Kitap Ehli:

- Peygamberinizin halk arasında bu kadar güç ve nüfuz elde etmesinin ve dininin hızla yayılmasının sebebi mutlaka onun güzel ahlakı olmalı, dedi.

Adamın şaşkınlığı, biraz sonra son hadde varmıştı. Çünkü Müslüman arkadaşının, zamanın halifesi, Ali b. Ebu Talip olduğunu anlamıştı. O günden sonra Müslüman oldu ve Hz. Ali (a.s)’ın mümin ve fedakâr yarenleri arasında yer aldı.

-38-

İMAM ALİ(AS) VE ASIM

Hz. Ali(a.s) Cemel Savaşı’ndan sonra Basra’ya geldi. Basra’da kaldığı günlerden birinde Ela B. Ziyad Harisi adında yarenlerinden birinin ziyaretine gitti. Bu adamın güzel ve geniş bir evi vardı. Hz. Ali(a.s) evin güzelliğini ve genişliğini görünce ona:

— Bu genişlikteki bir ev, dünyada senin ne işine yarar? Oysaki ahi rette geniş bir eve daha muhtaçsın. Ama istersen dünyada ki bu geniş evi, ahiretteki geniş evi elde etmek için kullanabilirsin. Bunu da ancak, evde misafir ağırlarsan, akrabalarına iyilik eder, onların ziyaretlerine önem verersen, Müslümanların haklarını bu evde gözetirsen, bu evi hakların savunulduğu bir mekân karar kıalarsan ve şahsi tamahlarla sınırlandırmazsan gerçekleştirebilirsin, diye buyurdu.

Hz. Ali (as)’ın sözü bittikten sonra, Ziyad Harisi şöyle devam etti:

—Ey Emir-el Müminin! Kardeşim Asım’ı sana şikâyet ediyorum.

Hz. Ali (as):

—Şikâyetin nedir? Diye sorunca Ziyad Harisi şöyle devam etti:

—Dünyaya yüz çevirmiş, eski elbiseler giyiyor, inzivaya çekilerek her şeyi ve herkesi boş vermiş bir durumdadır.

Ziyad’ın bu sözüne karşılık Hz. Ali(as):

—Onu çağırın gelsin, diye buyurdu.

Hz. Ali (as)’ın buyruğu üzerine Asım’ı oraya getirdiler. Hz. Ali(as), ona dönerek şöyle buyurdu:

—Ey kendi canının düşmanı! Şeytan senin aklını çalmış. Niye eşine ve evlatlarına merhamet etmedin? Sana bu tertemiz dünyevi nimetleri helal kılan Allah'ın, sen bu nimetlerden faydalandığında senden rahatsız mı olacağını zannediyorsun? Sen Allah katında bundan daha küçüksün.

Asım:

—Ey Emirel Müminin! Sen de benim gibisin. Sen de kendine sıkıntı veriyorsun. Yumuşak elbiseler giymiyor, lezzetli yemekler yemiyorsun. Demek ki ben senin yaptığını yapıyor ve senin gittiğin yoldan gidiyorum, diye cevap verince, Hz. Ali(as) şöyle buyurdu:

—Hata yapıyorsun. Ben senden farklıyım. Benim bulunduğum kurumda değilsin. Ben önderlik elbisesini giymişim. Yöneticinin görevi daha farklıdır. Allah-u Taela, adil yöneticilere yaşam tarzı bakımından halkın en düşkün olanları ölçü edinmelerini farz kıldı. En fakir insan nasıl yaşıyorsa halkın yöneticisi de öyle yaşamalıdır. Böylece fakirlik ve yoksulluk, yoksul kesimi etkilemez. Demek ki benim görevim başka, senin görevin de başkadır.

-39-

❧DÜNYAYI KINAYAN ADAM❧

Salih kulların, dünyayı kınadığını duyan bir adam, Emire-l Müminin Ali (a.s)'ın yanına gelerek:

—Dünya, insanları kandırıyor. Dünya insanları fesada sürüklüyor ve insanları gafil avlıyor, diyerek dünyayı kötülemeğe başladı.

Ali (as), adamın sözlerine karşılık şöyle buyurdu:

—Sen dünyaya kanıyorsun, dünya seni kandırmıyor ve sen dünyayı kandırıyorsun, o sana ihanet etmiyor... Kim dünyaya dürüst davranırsa, dünya da ona sadık kalır ve onu anlayana da afiyet kaynağıdır. Dünya, Allah kullarının ibadetgâhıdır. Meleklerin namaz kıldıkları ve Allah'ın vahyinin indiği yerdir. Dünya, evliyaların Allah ile ticarethanesidir.

-40-

İMAM ALİ'NİN MİSAFİRİ -AKİL

Akil, kardeşi Emirel Müminin Ali(as)'ın hilafet döneminde Kufe'de, misafir olarak imamın evine geldi. Ali(as), değerli oğlu Hasan'a, amcasına bir elbise hediye etmesini işaret etti. İmam Hasan (as), kendi şahsi malından amcasına, bir gömlek ve bir de cüppe hediye etti. Akşam oldu ve hava sıcaktı. Ali(as) ve Akil, Darul İmare'nin çatısında oturmuş sohbet ediyorlardı. Akşam yemek vakti gelmişti. Akil, kendisini halifenin misafiri gördüğü için, dolayısıyla rengârenk bir sofra bekliyordu. Ama beklediğinin aksine sade ve fakirane bir sofra açıldı. Çok şaşırarak:

—Bütün yemek bu mu? Diye sordu.

Ali(as):

—Bu Allah'ın nimeti değil midir? Dedi. Ben bu nimetlerden dolayı Allah'a çok şükrediyorum.

Akil:

—Öyleyse, derdimi hemen söyleyip gideyim. Benim borçlarım var. Emir ver borçlarımı ödesinler. Kardeşine ne kadar yardım edeceksen et. Böylece daha fazla zahmet vermeden evime döneyim, dedi.

Ali(as):

—Ne kadar borcun var? Diye sordu.

Akil:

—Yüz bin dirhem, diye cevap verdi.

Ali(as):

-Ooo Yüz bin dirhem! Ne kadar da çok! Dedi. Aziz kardeşim maalesef senin borçlarını ödeyecek kadar param yok. Ama yine de sabret, maaş zamanı geldiğinde kendi hakkımdan sana vereceğim ve kardeşlik görevimi yerine getireceğim. Ailem ve ihtiyaçlarım var. Yoksa bütün maaşımı dokunmadan sana verirdim.

—Nee! Maaş zamanını mı bekleyeyim? Beytülmal ve ülkenin hazinesi senin elinde ve bana sabret maaş zamanı geldiğinde sana kendi maaşımı vereyim mi diyorsun? Sen Beytülmalden dilediğin kadar alabilirsin. Neden beni maaş gününe kadar bekletiyorsun? Bir de senin maaşın ne kadar ki; maaşının tamamını da versen bir işime yaramaz.

—Sana hayret ediyorum. Devlet hazinesinde para var ya da yok, bu beni veya seni niye ilgilendirsin ki? Ben de sen de, diğer bütün Müslümanlar gibi bir vatandaşsınız. Evet, kardeşin olarak sana gücüm yettiğinde yardım etmek zorundayım. Ama bunu kendi malımdan yapmalıyım, Müslümanların malından değil.

Sohbet devam ediyordu ve Akil, ısrarla konuyu üsteleyip, beytülmalden kendisine para verilmesi için imamın izin vermesini istiyordu.

Oturdukları yer Küfe pazarına doğru bakıyordu. Pazarcıların ve tüccarların para sandıkları görölüyordu. Akil'in ısrarları arasında Ali(as):

—Eğer hala ısrar ediyor ve sözümü dinlemiyorsan, sana bir önerim var, dedi. Eğer yaparsan hem borcunu ödersin, hem de fazlasıyla paran olur.

—Ne yapayım?

—Para sandıkları aşağıdadır. Ortalık sakinleştğinde, in aşağıya, sandıkları kır ve dilediğin kadar para al.

—Bu sandıklar kimin?

—Bu pazarcıların... Paralarını bu sandıklara koyuyorlar.

—Allah Allah! Bin bir zahmetle para kazanmış ve Allah'a tevekkül edip gitmiş olan bu çaresiz insanların, sandıklarını kırmamı mı istiyorsun?

—O zaman sen, nasıl bana Müslümanların beytülmal sandığını açmamı öneriyorsun? Bu mallar kimin zannediyorsun? Bunlar da evlerinde rahatça oturan Müslüman halkın malıdır. Şimdi sana başka bir önerim var. İstersen bu önerimi kabul et.

—Şimdi ne önerisi?

—Kılıcını al, ben de kılıcımı alayım, Küfe yakınlarında Eskişehir – Hire denilen bir yer var. Orada sağlam tüccarlar ve büyük zenginler var. Gece olunca ikimiz beraber oraya gidip, onlardan birine baskın yapalım ve büyük bir servet alıp geri dönelim.

—Aziz kardeşim! Ben hırsızlık için gelmedim ki sen bunları söylüyorsun. Ben, sadece beytülmal senin elinde olduğu için, borçlarımı kapatmak amacıyla biraz para vermeni istiyorum.

—Ne güzel işte, bir kişinin malını çalsak en azından yüz binlerce Müslüman'ın malını çalmamış oluruz. Nasıl oluyor da kılıçla bir adamın malını almak hırsızlık oluyor da, halkın tamamının malını almak hırsızlık olmuyor? Sen hırsızlığın sadece birinin bir diğerine saldırarak, zorla elindeki malını alması olarak mı biliyorsun? Hırsızlığın en kötüsü, senin şu an bana sunduğun öneridir.

-41-

❧KAZADAN KAÇIŞ❧

Bir gün Hz. Ali (a.s), yıkılmak üzere olan eğik bir duvarın altında oturup, iki kişi arasında hâkimlik yapıyordu. Yanlarına biri gelerek:

—Burada oturmayın. Altında oturduğunuz duvar yıkılmak üzeredir, diyerek İmam (as) ve yanındakileri uyardı.

İmam (as):

—Ecel insanın bekçisidir, diyerek kalkıp duvarın altından uzaklaştı.

Hz. Ali (a.s) oradan kalktıktan bir müddet sonra duvar yıkıldı. Orada bulunan birisi, İmam (as)'a dönerek şöyle dedi:

—İlahi kazadan mı kaçırıyorsun? Yani ölüm zamanının gelmiş ise ister yıkılan duvarın altında otur, ister oturma ölüm sana ulaşacaktır. Ama eğer sana bir zarar ulaşmaması takdir edilmiş ise, yıkılan duvarın altında olsan bile sana hiçbir zarar varmayacaktır. Böylece o duvarın altından kaçmanın hiçbir manası yoktur.

Hz. Ali (a.s), onun sözüne karşılık:

—Ben Allah'ın kazasından, kaderine kaçıyorum, diye buyurdu.

-42-

EMEKLİLİK

Nasranî olan ihtiyar adam, ömrü boyunca bin bir zahmetle çalışmıştı ama her hangi bir birikim elde edememişti. Üstelik gözleri de artık görmez olmuştu. Yaşlılık, yokluk ve körlük, el ele vererek ona dilencilikten başka bir çıkar yol bırakmamıştı. Yol kenarında durup dilenmeğe başlamıştı artık. Oradan geçen insanlar acıyıp ona sadaka veriyorlardı. Oda aldığı bu sadakalarla hayatını zoraki idame ettirmeğe çalışıyordu.

Bir gün Emirel Müminin Ali(as), oradan geçerken, ihtiyar adamın durumu dikkatini çekti. “Bu adam nasıl oldu da dilencilik yapmaya başladı. Bakımını üstlenecek kimsesi yok mu ki adamcağız ömrünün sonlarını bari izzeti ve şerefiyle yaşayabilsin” diye düşünerek hakkında araştırma yapmaya başladı.

İhtiyar adamı tanıyanlar, gelip:

—Bu ihtiyar Nasranî’dir. Gençliğinde çok çalışırdı. Şimdi yaşlandığı ve gözleri de görmediği için artık çalışmıyor. Bir birikimi de olmadığı için, dolayısıyla dilencilik yapıyor, diye şahitlik ettiler.

Bunun üzerine Ali(as) şöyle buyurdu:

—Ne ilginç! Gücü olduğunda onu çalıştırdınız. İhtiyarlayınca da kendi haline mi bıraktınız? Anlattığınıza göre bu adam, gücü olduğu dönemlerde çalışmış. Öyleyse bu adam sağ olduğu sürece, toplum bu adama bakmakla yükümlüdür. Gidin beytülmalдан ona sürekli maaş bağlayın.

-43-

~HÜKÜMETİN DEĞERİ~

İbni Abbas, Hz. Ali (a.s)'ın hilafet döneminde, O'nun yanına vardı. İmam (as)'ı eski ayakkabısını dikerken gördü.

Hz. Ali (a.s) İbni Abbas'a dönerek:

—Bu ayakkabıların değeri ne kadar olur? Diye sordu.

İbni Abbas:

—Hiçbir değeri yoktur, dedi.

İmam (a.s) şöyle buyurdu:

—Bu eski ve hiçbir değerinin olmadığını söylediğin ayakkabı, size hükmetmekten daha değerlidir. Ancak hükümet vasıtası ile adaleti uygulamak, hakkı gerçek sahiplerine ulaştırmak veya batıl olan bir şeyi ortadan kaldırmak gibi hususlar yerine getirildiği zaman hükümetin bir değeri vardır.

-44-

~SABIR~

Hz. Ali (a.s), bir gün kasap dükkânının önünden geçerken, kasap Hz. Ali (a.s)'a:

—Ey emirel müminin! Çok iyi etler getirdim, eğer isterseniz alınız, dedi.

İmam (as):

—Şimdi alacak param yok, diye buyurdu.

Kasap:

—Beklerim, parasını sonra verirsiniz, deyince İmam (as):

—Ben mideme beklemesini söylerim. Eğer midem bekleyemeyecek durumdaysa, senden eti alıp sabretmeni isterdim. Ancak şu an ki

bekleyecek durumdayım. Mideme beklemesini söylerim, diye cevap verdi.

-45-

~YİNE DE O'NU ÖVÜYOR MUSUN?~

Bir gün Hz. Emirel Müminin (as)'ın imanlı ve sadık dostlarından biri hakkında, yapmış olduğu bir hatadan dolayı elinin kesilmesi kararlaştırıldı. İslam hukukunun gereği olarak da Hz. Ali (a.s), onun sağ elini kesti.

Kesilmiş elinden kanlar akmasına rağmen, kesilen elini sol eline alarak imam (as)'ın huzurundan ayrıldı.

Fitneci ve münafık biri olan İbni Keva, bu olaydan faydalanarak eli kesilen şahsı, İmam (as)'dan soğutmak için adamın karşısına diki-lip:

—Elini kim kesti? Diye sordu.

Adam:

—Elimi, Peygamber (s.a.a)'ın hak üzere olan halifesi, kıyamet günü ak yüzlülerin imamı, müminler üzerinde hakkı en çok olan, hida-yet önderi, cennet ehlinin en önde gideni, en cesur savaşçı, sapmış ca-hillerden intikam alan, namaz üzerinde zekat veren, doğruları konuşan, Mekke'nin yiğidi, sadıkların en büyüğü olan Müminlerin Emiri Hz. Ali (as) kesti, diye cevap verince İbni Keva:

—Yazıklar olsun sana, dedi. Elini kestiği halde, nasıl oluyor da O'nu bu şekilde övebiliyorsun!

Adam şöyle cevap verdi:

—Neden O'nu övmeyeyim ki! Aslında şimdi O'nun sevgisi ka-nıma ve etime karıştı. And olsun Allah'a ki, O benim elimi Allah'ın O'na vermiş olduğu yetkiyle kesmiştir.

-46-

♣DÖRT ŞEHİT ANNESİ♣

Bir gün Hz. Ali (a.s), kardeşi Akil'den cesur bir aileden kendisine bir eş bulmasını istedi ve:

—O'ndan cesur ve yiğit çocukların dünyaya gelmesini istiyorum, diye buyurdu.

Akil, yaptığı araştırmalar sonucu Ümmül Benin'i Hz. Ali (as)'a önererek:

—Bu kadın, tam senin istediğin özelliklere sahip biridir, dedi.

Daha sonra Hz. Ali (as) ile Ümmül Benin evlendiler ve o evlilikten büyükleri Ebulfazlîl Abbas olmak üzere dört erkek çocuk dünyaya geldi.

Bu dört erkek çocuk da Kerbela'da Hz. Hüseyin'in yanında yer alarak şehit oldular.

Aşura günü, savaş meydanına gitme sırası Haşımoğullarına geldiğinde, büyük kardeş olan Ebulfazlîl Abbas diğer kardeşlerine dönerek:

—Ben, sizlerin benden önce meydana giderek şehit olmanızı görmek istiyorum. Çünkü ben, kardeş şahadetini görerek, bunun da mü-kafatına ermek istiyorum, dedi.

Kardeşleri:

—Sen nasıl emredersen, dediler ve her üçü de meydana giderek şehit düştüler. Onların şahadetinden sonra Hz. Abbas (a.s) da kardeşleri gibi şahadet şerbetini içti.

Ümmül Benin Kerbela'da olmadığından dolayı, dört evladının şahadetini de yakından görememişti. Ancak onların şahadet haberlerini Medine'ye ulaştırmışlardı.

O, çocuklarının şahadetine, bazen Irak'a giden yol üzerinde bazen de Baki mezarlığında oturup, Medineli kadınları da etrafına toplayıp acıklı ağıtlar okuyarak herkesi ağlatıyordu.

Medine valisi olan Mervan-ı Hakem, Ehlibeyt'e olan onca düşmanlığına rağmen gelip bu toplulukla birlikte ağıtları dinleyip ağlıyordu. Ümmül Benin etrafında toplanan hanımlara dönerek şöyle feriyat ediyordu:

—Ey hanımlar! Benim sizden bir ricam var. Bundan böyle bana

Ümmül Benin lakabıyla hitap etmeğin. Çünkü Ümmül Benin, “çocuklarının annesi” demektir. Benim artık çocuklarım yok. Siz beni bu isimle çağırdığınız zaman, yiğit çocuklarımı hatırlıyorum ve kalbim alev alıyor. Evet! Önceleri Ümmül Benin idim. Artık değilim.

Daha sonra büyük oğlu Hz. Abbas hakkında şu şekilde ağıt yakmaya, mersiye okumaya başladı:

—Ey Kerbela'da, aslan oğlum Abbas'ın nasıl düşmana saldırıp hamle yaptığını gören göz! Oradaydın ve gördün. Ey Kerbela'yı görenler! Bana bir haber verdiler, doğru mudur yoksa değil midir bilmiyorum. Yürekləri yakan bir haber verdiler bana. Önce Abbas'ımın ellerini kestiklerini söylediler. Daha sonra elleri bedeninde yokken laneti bir adamın gelip onun başına demir gürbüzle vurduğunu söylediler.

Eyvah! Eyvah! Aslan oğlumun başını kılıçla yardıklarını söylüyorlar!

Daha sonra şöyle devam etti:

—Abbas'ım, oğlum, canım! Ben biliyorum, eğer ellerin bedeninde olsaydı kimse sana yaklaşmaya cesaret edemezdi.

-47-

☞KENDİNİ ZAHİT ZANNETSE DE☞

Rebi b. Hesim, dünyanın sekiz meşhur arifinden biridir. Hacı Rebi olarak da tanınan bu adam, Emirel Müminin Ali (a.s)'ın da dostlarından.

Rebi b. Hesim, ibadette ve zahitlikte öyle bir dereceye ulaşmıştı ki, ömrünün sonlarına doğru, kendisi için bir kabir hazırlayarak, bazen gidip O'nun içinde uzanırdı. Daha sonra kendi kendine nasihatler ederek:

—Ey Rebi! Unutma sonun bu kabirdir, diyordu.

O, Allah'ın isminden başka hiçbir zikri etmiyordu. Sadece Peygamber (s.a.a)'in torunu İmam Hüseyin (as) Kerbela çölünde şehit edildiği zaman, üzüntüsünü dile getirmek için, zikir ve duanın dışında şöyle demişti:

—Şu ümmete yazıklar olsun! Kendi Peygamberlerinin evladını şehit ettiler.

O daha sonra, dua ve zikirden başka bir söz sarf ettiği için, çok pişman olmuş ve pişmanlığını şu sözlerle dile getirmişti:

—Ben, yirmi yıldır sadece Allah'ı zikrederken, şimdi neden o zikrin dışında bir söz söyledim?

Gerçekten de o, yirmi yıllık ömrü boyunca bir kelime dahi dünya işlerinden konuşmamıştı. Ona göre, İmam Hüseyin (as) için sarf ettiği söz de Allah zikrinin dışına çıkmak demektir.

Hız. Ali (a.s) zamanında, O'nun ordusunda asker olan bu zahit, İmam Ali (as), İmam Hasan (as) ve İmam Hüseyin (as)'ın şahadetlerine tanık olmuştur.

Bir gün İmam Ali(as)'ın huzuruna gelerek şöyle arz etti:

-Ey Müminlerin Emiri! Bizim bu savaş hakkında şüphemiz var. Bu cihadın Allah rızası için olmamasından korkuyoruz. Çünkü, şu anda kibleye yönelen, namaz kılan ve bizim gibi Kelime-i Şehadet getiren insanlarla savaşmaktayız.

Rebi, diğer taraftan da kendisini Şia olarak gördüğü için, Ali (as)'ın yanından ayrılmak istemiyordu. Bundan dolayı şöyle devam etti:

-Ey Müminlerin Emiri! Bana öyle bir görev ver ki, hakkında hiçbir şüphem olmasın.

İmam Ali(as) da onun bu teklifini kabul ederek onu, sınır bölgelerden birine gönderdi. Bir savaş olsa bile, kafirlerle savaşmış olacaktı böylece.

*

*

*

Bir zihniyet düşünün ki, hem Hz.Ali (as) gibi birinin arkasından gidecek, hem de onun emrettiği bir işten şüpheye düşecek. Dahası, Muaviye ve Yezit'in onca zulmünü gördükten sonra, bir köşede oturup ibadet edecek ve imam Hüseyin (as)'ın mazlumane şahadeti hakkında bir cümle sarf etti diye de oturup istiğfar edecek ve üstüne üstlük de kendisini zahit olarak görecektir. Gerçekten inanılması güç bir anlayıştır bu.

-48-

İLAHİ DELİLLERİN İSPATI

Hiz. Ali (a.s), bir gün minber de halka hitap ederken şöyle dedi:

—Ey insanlar! Her ne sorunuz varsa, beni kaybetmeden sorun. Çünkü ben, gökyüzünün yollarına, yeryüzününkinden daha aşinayım ve daha bilgiliyim.

Bu esnada, mescidin bir kenarından zayıf, uzun boylu bir şahıs ayağa kalkarak:

—Ey iddiada bulunan ve hiçbir şey bilmeyen adam! Sen ne biliyorsun? Sen kimsin ki, “ne sorarsanız sorun cevaplarım” diyorsun. Acaba senden ne sorulacak olursa olsun gerçekten de cevaplayabilir misin? diyerek Hiz. Ali (as)’ı aşağılamak istedi.

Mescitte bulunan ashap hep birden ayaklanarak, ona doğru hamle yapmak istediler ama Hiz. Ali (a.s), bu olaya mani olarak şöyle buyurdu:

—Baskı yaparak ilahi deliller ispatlanamaz. Bırakın yanıma gelsin. Sorusu varsa benden sorsun. Eğer sorusuna cevap verirsem, yaptığından dolayı kendisi pişman olacaktır.

-49- ~YERSİZ KIYAS~

Bir gün Yahudi biri, Hz. Ali (a.s)’ın huzuruna vararak, İslam dininde Peygamber efendimiz (s.a.a)’den sonra yaşanan hilafet sorununu dile getirdi. Müslümanlar arasındaki ihtilafı öne sürerek:

—Henüz peygamberinizi toprağa vermeden, O’nun hakkında ihtilafa düştünüz, dedi.

Hz. Ali (a.s) ona şöyle cevap verdi:

—Sen çok büyük bir yanlış içerisinde. Zira biz peygamberimizin kendisi hakkında ihtilafa düşmedik. Bizim ihtilafa düştüğümüz konu, peygamberimizden gelen bir buyruk üzerinde idi. Ancak sizler, ayağınızın deniz suyu kurumadan peygamberinize:

—Bize de onların putu gibi bir put yap, dediniz ve peygamberiniz de:

—Şüphesiz sizler cahil bir kavimsiz, diye buyurdu.

-50-

~HAKKIN YÜZÜ~

Bir gün Hristiyan âlimlerinden biri olan Casilig, Hz. Ali (a.s)’ın huzuruna gelerek:

—Kuran-ı Kerim’de zikredilen “her nereye bakarsanız Allah’a doğrusunuz, Allah’ta size doğrudur” ayetinin ne anlama geldiğini bana açıkla mısın? Diye sordu.

Hz. Ali (as), emir vererek bir miktar odun ve ateş getirtti. Odunları yaktı. Odunlar iyice tutuşup, etrafa aydınlık saçınca, Hristiyan’a dönerek:

—Ey Nasranî! Bu ateşin yüzü nereye doğrudur? Diye sordu.

Adam:

—Her yere ve her tarafa doğrudur, dedi.

Ali (as):

—Gördüğün gibi Allah’ın yarattığı bu ateşin bile nereye baktığı bilinmiyor. Sen bunları yaratan Allah’a mı yön tayin etmek istiyorsun? Diyerek, bu ayetin ne demek istediğini ve Allah-u Teâlâ’nın her an her yerde olduğunu, en güzel bir biçimde anlatmış oldu.

-51-

~DİNİ SOHBET~

Biri Emirel Müminin Hz. Ali (a.s)’ın huzuruna gelerek:

—Acaba insanın kudreti ve gücü var mıdır? İşlerini kendi kudret ve gücüyle mi yapıyor yoksa hiçbir güç ve kudrete sahip değil midir? Eğer böyle bir güce ve kudrete sahipse, işlerini kendisi ya-

piyor yani hiçbir dayanağı yok demektir. Öyleyse Allah'ın, insanların kendi gücüyle yaptıkları işlerine karışma yetkisini bana açıklar mısın? Diye sorunca, İmam Ali (a.s) şöyle buyurdu:

—Sen insanın kudretinden soruyorsun. Acaba bu kudretin sahip ve maliki sen misin? Kendi kendine oluşan, Allah'a hiçbir dayanağı olmayan bir güçten bahsediyorsun. Allah'ın o kudret ve gücün ortağı olduğunu mu iddia ediyorsun?

Adam bu soru karşısında hiçbir şey söyleyemedi. İmam (a.s) şöyle devam etti:

—Eğer bu kudretin senle Allah arasında ortak bir şey olacağını iddia edersen, seni öldürürüm. Çünkü o durumda, kendini Allah'ın iş ortağı ve şeriki karar kılıyorsun. Böylece de kâfir olmuş olursun. Eğer bu kudretin Allah'ın değil tümüyle kendinden kaynaklandığını iddia edersen, yine seni öldürürüm. Çünkü o zaman da kendini yüce Allah'tan müstakil ve bağımsız bir şekilde farz kılıyorsun ki, bu da yine senin kâfir olman için yeterlidir.

Adam:

-Peki bu konunun aslı nasıldır? Açıklar mısın? diye sordu.

Daha sonra Hz. Ali (a.s) şöyle devam etti:

—Sen, yüce Allah'ın iradesi üzere, kudret sahibi olabilir, aynı zamanda bu kudret Allah'ın müstakil kudretidir. Bir mantık ve felsefi deyişle diyebiliriz ki; eğer Allah bu kudreti sana bağışlarsa, bu kudreti sana ihsan etmiştir ve eğer bu kudreti senden alırsa, seni bir kısım imtihanlara tabi tutacaktır. Şunu da bil ki; Allah'ın sana bağışladığı bu mülk ve kudretin sahip ve maliki, yine yüce Allah'tır. Seni her neye kadir kıalarsa, O'nun kudreti altındadır. Hiçbir şey O'nun kudretinin dışında değildir.

-52-

SAÇ BOYAMAK

Emir-ül Müminin Hz. Ali (a.s), saçı ve mübarek sakalı beyazlamasına rağmen boyamıyordu. Bir gün birisi İmam (as)’ın huzuruna vararak:

—Peygamber efendimizin “beyaz saçları boyayınız” diye bir buyruğu yok mu? Diye sordu.

Hz Ali (as):

—Vardı. Dedikten sonra şöyle devam etti:

—Allah’ın Resulü (s.a.a.), bu emri buyurduğunda, Müslümanlar sayı bakımından az durumundaydı. Aralarında savaşa katılan yaşlılar da vardı. Eğer onlar beyaz saç ve sakalla savaş meydanına gelselerdi, düşman, Müslüman ordusunun bir avuç yaşlılardan oluştuğu kanısına vararak, bu durumdan cesaret alabilir ve Müslümanlara karşı savaşma duyguları kabarmış olurdu. İşte bu yüzden Allah Resulü (s.a.a), düşman ordusuna karşı böyle bir imaj oluşmaması için, saçı ve sakalı beyazlamış olanlara saçlarını ve sakallarını boyamalarını buyurmuştur.

Bunlar, İslam’ın ilk yıllarında dikkat edilmesi gereken konulardı. Ancak günümüzde Müslümanların çokluğu, artık bu gibi meseleleri farz olmaktan çıkarıp, herkesin kendi şahsi isteğine bırakılmıştır.

-53-

CAN ALICI KONUŞMA

Hz. Ali (a.s)’ın sadık ve vefalı yarenlerinden biri olan Hemmam b. Şerih, bir gün Hz. Ali (as)’ın huzuruna vararak, muttakilerin kâmil vasıflarını kendisine açıklamasını istedi.

Hız Ali (a.s), bir taraftan Hemmam'ı ümitsiz bir şekilde geri çevirmek istemiyordu, diğer taraftan da onun gibi takvalı birinin bu vasıfları duyup dayanamayacağından korkuyordu. Bundan dolayı sohbetini kısa ve öz bir şekilde tamamlamak istedi. Ancak Hemmam, bu kadarına kanaat etmeyip, içinde yanan sevgi ve maneviyat hisleri daha da kabarak, Hız Ali (a.s)'dan konuyu daha da açmasını istedi.

Hemmam'ın ısrarlarına daha fazla dayanamayan Hız. Ali (a.s), Muttakilerin vasıflarını ayrıntılı bir şekilde açıklamaya başladı. İmam (as) sohbetine devam ettikçe, Hemmam'ın kalp atışları hızlanıyor, o latif ruhunu sakın bir rahatlama ve dinginlik kaplıyordu.

Birden korkunç bir feryat sesi dinleyenleri sarsmıştı. Evet Hemmam, İmam (as)'ın sözlerinden o kadar derin bir şekilde etkilenmişti ki, muazzam bir duygu kabarması ile kendini kaybetmişti.

O'nun başucuna vardıklarında Rabbini arzulayan bir aşığın ruhsuz bedeni ile karşılaştılar.

Hız. Ali (a.s), Hemmam'ın durumunu görünce şöyle buyurdu:

—Ben de bundan korkuyordum. Yerine ulaşan nasihatler, kalplerinde Allah sevgisi ve Allah aşkı olanlar için neler yapıyor görün işte.

-54-

❧HAKKIN ÖLÇÜSÜ❧

Hız. Ali (a.s)'ın Cemel Savaşı'nda, ashabından birisi savaş konusunda tereddüt ve şüphe içinde kalmıştı. Savaşın eşiğine gelen her iki tarafa baktığında; bir tarafta Allah'ın aslanı ve Peygamber (s.a.a)'ın en yakın dostu Hız. Ali (a.s) ve İslam'ın büyük şahsiyetlerini görüyordu, diğer tarafta da Peygamber (s.a.a)'ın eşi Ayşe ve İslam'ın önde gelen simaları Talha ve Zübeyr'i görüyordu. Ayşe, Peygamber efendimiz (s.a.a)'ın eşiydi ve Kuran, Peygamber

(s.a.a)’in eşleri hakkında şöyle buyuruyor: **“O’nun eşleri (ümme-tin) anneleridir.”**

Sonra ok atışındaki ustalığını İslam için kullanmış olan Talha ve Sakife aleyhinde Hz. Ali (as)’ın evinde toplanma cesaretini göstermiş olan Zübeyr’e karşı savaşıma konusunda tereddüt içinde bulunan o şahıs, kendini kaybedecek derecede bir şaşkınlık yaşıyordu. Kendi kendine şöyle düşünüyordu: “İslam için hayatlarını ortaya koymuş olan Ali, Talha, Zübeyr gibi İslam’ın önde gelen şahsiyetleri, nasıl olurda şimdi birer hasım olarak birbirlerine kılıç çekiyorlar? Oysa onlar, İslam’ın birer sağlam kalesiydi. Acaba bu iki taraftan hangisi hak üzeredir ve bu karmaşık durumda ne yapılmalıdır?”

Adam bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Kafasındaki sorularla cebelleşe cebelleşe Hz. Ali (a.s)’ın yanına varıp şöyle sordu:

—Acaba Talha, Zübeyr ve Ayşe’nin batıl bir şey üzere toplanmaları mümkün müdür? Allah Resulü (s.a.a)’ın bu yüce sahabeleri, nasıl olur da yanlış yapabilirler? Bunların batıl bir yola girmeleri mümkün müdür?

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurdu:

—Sen kandırılmışsın ve hakikatler sana aşikâr olmamıştır. Hak ve batılı, insanların şahsiyetleri ve değeri ile tanıyamazsın. İlk olarak şahsiyetleri ölçü karar kılıp, sonra hak ve batılı bu ölçülerle tartıp bir karara varman çok büyük bir yanıştır. “Fılan şey haktır çünkü filanca ve filancalar ona karşıdır” gibi bir yaklaşımla karar alınmaz ve şahsiyetler hak ile batılı ayırmakta ölçü olamazlar. Aslında şahsiyetlerin hak ve batıl çerçevesinde ölçülmeleri gerekir.

-55-

❧ÇARŞAMBA GÜNÜ❧

Hız. Ali (as)'ın gönderdiği elçi, Şam'a gelip Muaviye'nin yanında bulunduğı bir sırada Muaviye, günlerden çarşamba olmasına rağmen:

—Bugün cuma namazı kılınacağı açıklandı, diye emir verdi.

Bu emir üzerine, halk toplanarak cuma namazını kıldılar, hiçbir kimse “neden cuma namazı çarşamba günü kılınıyor” diye bir itirazda bulunmadı. Muaviye Hız. Ali (a.s)'ın elçisini yanına çağırarak, ona şöyle dedi:

—Git Ali'ye, yüz bin eli kılıç tutan adamımla, onunla savaşmaya geleceğimi söyle. Adamlarım çarşambayla cumayı birbirinden ayırmayacak durumdadırlar. Ali hesabını ona göre iyi yapsın.

-56-

❧SU SIKINTISI❧

Muaviye B.Ebu Süfyan, yaklaşık on altı yıldır Şam'ın emirliğini yapıyordu. Kimseye belli etmeden kendisi için hilafet hazırlıkları yapıyordu. Amacına ulaşmak için her fırsattan yararlanıyordu. Ona göre merkezi hükümetten ayrılmak için en iyi bahane, Osman'ın öldürölmesiydi. O, Osman hayattayken yardım çağrılarına olumlu cevap vermemişti. Onun zor durumunu görmezden gelmişti. Eline bir bahane geçmesi için Osman'ın öldürölmesini bekliyordu.

Sonunda Osman öldürölldü ve Muaviye hemen menfaatleri doğrultusunda harekete geçti. Diğer taraftan Osman'ın öldürölmesinden sonra halk, hilafeti çeşitli nedenlerden dolayı reddeden İmam Ali (as)'ın etrafında toplanarak ona biat etmişlerdi. İmam Ali(as) da bu durum karşısında hilafeti kabul etmişti. Medine'de resmen hilafet ilan edildi. Muaviye'nin elinde bulunan Şam dışında, geniş İslam ölkelerinin tamamı halifeye itaat ettiler. Muaviye, merkezi hükümete itaat etmediğı gibi, merkezi hükümeti, Osman'ın katillerine kucak açmakla suçladı. Şam'ın bağımsızlığını ilan ederek büyük bir ordu hazırladı. İmam Ali(as), Cemel ashabının işini bitirdikten sonra Muaviye'ye

yöneldi. Aralarında mektuplaşmalar başladı. Ama Ali(as)'ın mektupları, Muaviye'nin kararın kalbini etkilemedi bile. Sonunda her iki taraf, büyük ve güçlü ordularla harekete geçtiler.

Ebul E'ver Selma, bir grup askerle Muaviye'nin ordusunun çok ilerisinde gidiyordu. Malik Eşter Nahai de bir grup askerle, İmam Ali (as)'ın ordusunun önünde ilerliyordu. İki öncü birlik aynı anda, Fırat kenarında karşılaştılar. Ali(as), Malik Eşter'e savaşı başlatması için izin vermemişti. Ama Ebul E'ver, gözdağı vermek amacıyla ağır bir saldırıya geçti. Saldırı Malik'in askerleri tarafından püskürtüldü ve Şam'lılar geri çekilmek zorunda kaldılar. Ebul E'ver, düşmana başka bir yolla sıkıntı vermek amacıyla, askerlerini her iki tarafında su ihtiyacını karşılamak için gelmek zorunda kalacakları yere yerleştirdi. Ok ve mızrak kullanan askerlerine o bölgeyi korumalarını, Malik ve askerlerine giriş izni vermemelerini emretti. Kısa bir süre sonra Muaviye, kalabalık ordusuyla birlikte oraya geldi ve Ebul E'ver'in yaptıklarını görünce çok memnun oldu. Muaviye, işi sağlama almak için Ebul E'ver'in adamlarını arttırdı.

Bu arada Ali (as)'ın ordusu su sıkıntısı çekiyordu. Şamlılar, bu duruma çok seviniyordu. Muaviye, sevinçle: "Bu birinci zaferdir" diyordu. Sadece Muaviye'nin danışmanı Amr b. As bu işi uygun bulmuyordu. Diğer taraftan Ali (as) olay yerine gelerek, yaşanan o çirkin eylemi öğrendi. Daha sonra Muaviye'ye şöyle bir mektup yazdı:

"Biz buraya geldik ama savaş olmasını ve Müslüman'ların kendi kardeşlerinin kanını akıtmalarını istemiyoruz. İhtilafları konuşarak halletmeği ümit ediyoruz. Görüyorum ki sen ve taraftarların, hemen silaha sarılmışsınız ve suyu benim adamlarıma kapatmışsınız. Suyolunu aç ki, karşılıklı müzakerelere başlayalım. Elbette eğer savaştan başka bir şey istemiyorsan, benim hiçbir korkum yoktur."

Bu mektup Muaviye'ye ulaşınca, danışmanlarını toplayarak bu konudaki görüşlerini istedi. Danışmanlar şöyle düşünüyorlardı: "Fırsat ayağımıza kadar gelmişken, bu mektuba önem vermemeli ve fırsatı değerlendirmeliyiz." Amr b. As, bu düşüncelere muhalefet ederek şöyle dedi:

—Yanlış yapıyorsunuz. Ali, savaşı başlatan taraf olmak istemiyor. O ve yarenleri, şimdilik sessizler. Mektupla sizi yaptıklarınızdan vazgeçirmek istiyorlar. Bu mektuba önem vermemekle, onların su sıkıntısı çekip geri çekeceğini zannetmeğin. İşte tam o zaman kılıçlarına sarılıp, sizi rezil bir şekilde Fırat'ın etrafından uzaklaştırmadan da durmazlar.

Buna rağmen danışmanların çoğu, “düşmanı susuz bırakırsak geri çekilirler” düşüncesini savunuyorlardı. Muaviye'nin kendisi de bu görüşteydi. Bu toplantı sona erdiğinde, Sa'saa, mektubun cevabını almak için Muaviye'nin yanına geldi. Muaviye, mektuba cevap vermek istemeyerek:

—Daha sonra cevap vereceğim, dedi.

Su kenarındaki askerlerine çok dikkatli olmalarını ve Ali'nin askerlerinin oraya girmelerine engel olmalarını emretti. Ali(as) bu durumu görünce çok üzüldü ve tek yolun savaşmak olduğunu gördü. Ordusunun karşısına geçerek, kısa ama heyecan verici şu sözleri söyledi:

—Bunlar zalimliğe başladılar. Düşmanlık kapısını açtılar ve sizi düşmanca karşıladılar. Bunlar, aç insanların yemek istediği gibi savaşmak ve kan dökmek istiyorlar. Suyu size kapattılar. Şimdi iki yoldan birini seçmeniz gerekiyor. Üçüncü bir yol yoktur. Ya zelil ve mahrum bir şekilde susuz kalın, ya da kılıçlarınızı bunların pis kanıyla doyurun ki sizler o tertemiz sudan içebilirsiniz. Yaşamak, ölüm pahasına da olsa galip olmaktır. Ölmek ise, yaşamak pahasına yenilmektir. Muaviye, bir grup bedbahtı ve sapkını kendi etrafına toplayarak onların cahilliğinden yararlanıyor. Öyle ki o bedbahtlar, kendi boğazlarını ölüm oklarına hedef etmişler.

Bu heyecan veren konuşma, İmam Ali'nin ordusuna muazzam bir coşku getirdi. Adeta kanları coşmuştu. Savaş hazırlıkları bittikten sonra ağır bir hamleyle düşmanlarını Fırat'tan uzaklaştırıp, suyu kontrolleri altına aldılar. Tahminleri doğru çıkan Amr b.As, Muaviye'ye dönerek şöyle dedi:

—Şimdi Ali ve ordusu, senin onlara yaptığını yapsalar ne yaparsın? İkinci kez suyu ele geçirebilecek misin?

—Sence Ali, şimdi bize karşı nasıl davranacak?

—Bence Ali, bizim yaptığımız gibi yapıp, bize suyu kesmeyecek. Çünkü o, bu işler için gelmedi buraya.

Diğer taraftan Ali (as)’ın ordusu, Muaviye askerlerini uzaklaştırdıktan sonra, suyu onlara kapatmak için İmam Ali(as)’dan izin istediler. Ancak İmam Ali(as) şöyle buyurdu:

—Onlara engel olmayın. Ben cahillerin yaptığını yapmam. Bu fırsattan yararlanıp, Allah’ın kitabının öngördüğü esaslara göre onlarla, müzakere-leri başlatacağım. Eğer önerilerimi kabul ederlerse ne güzel. Yok, kabul etmezlerse eğer, onlarla savaşıcağım ama mertçe. Suyu düşmana kapatarak değil. Ben asla kimseyi susuz bırakmam.

O gün ve savaşın olduğu günler dâhil olmak üzere İmam Ali (as)’ın ve Muaviye’nin askerleri beraberce o sudan içiyorlardı ve kimse Muaviye’nin askerlerine karışmıyordu.

-57-

~KISAS~

Hiz. Ali (a.s), zamanın halifesi olmasına rağmen Şam valisi Muaviye, İmam (as)’a karşı muhalefet ederek savaş bayrağını açtı. Nihayetinde bütün hazırlıklar tamamlanarak, her iki taraf Sıffin denilen yerde konuşlandılar. Daha sonra Muaviye’nin ordusundan Kureyb b. Sabah isminde bir asker, meydana gelerek kendisiyle savaşacak bir yiğit istedi. Kureyb b. Sabah, o kadar güçlü bir savaşçıydı ki tarihçiler onun, sikke üzerindeki yazıları bile tek eliyle bir defada silebildiğini yazmışlardır.

Sonunda Ali (as)’ın ordusundan bir yiğit, meydana çıkarak Kureyb’in karşısına dikildi. İkisi arasında kıyasıya bir mücadele başladı. Kureyb, çok geçmeden o yiğidi öldürüp yeni bir savaşçı istedi.

Bir başka mücahit meydana çıktı ama Kureyb, fazla uzun sürmeden onu da öldürdü. Atından inerek o mübarek bedeni ilk öldürdüğü mücahidin üzerine attı ve tekrar:

—Benimle savaşacak var mı? Gelsin meydana, diye naralar atmaya başladı.

Karşısına çıkan üçüncü ve dördüncü mücahitleri de öldürdükten sonra tekrar savaşçı istedi.

Bu güçlü ve zorlu düşmanın karşısına bu defa Allah'ın aslanı Hz. Ali (as) çıktı ve tek darbeyle onu cehenneme gönderdi. Daha sonra o mübarek yüzünü, Muaviye ordusuna dönerek:

—Benimle dövüşecek erkek var mı? Diye seslendi.

Muaviye ordusundan bir savaşçı gelip İmam (as)'ın karşısına dikildi. Çok geçmeden İmam (as) onu da cehenneme gönderdi ve tekrar düşman ordusuna dönerek:

—Benimle savaşacak bir erkek var mı? Diye seslendi.

Hız. Ali (as), Muaviye'nin ordusundan karşısına çıkan üçüncü ve dördüncü kişileri de cehenneme gönderip, cesetlerini üst üste yığıldıktan sonra tekrar rakip istedi. Ancak artık O'nun karşısına çıkmaya kimsenin cesareti kalmamıştı. İşte o anda Ali (as), şu ayeti kerimeyi okudu: **“Kim size saldırıda bulunursa, onun size saldırdığı gibi siz de ona saldırın. Allah'tan sakının ve bilin ki; şüphesiz Allah, takvalılarla beraberdir.”**

Sonra şöyle buyurdu:

-Ey Şam halkı! Eğer siz savaşı başlatmasaydınız, biz de başlatmayacaktık. Ama siz bize savaş açtınız ve bizde savaşmak zorunda kaldık.

-58-

AMR B. AS'IN HİLESİ

Sıffin Savaşı başlamıştı. Hz. Ali(as), savaş meydanına gelerek şöyle seslendi:

—Ey Muaviye! Bu kadar Müslüman'ın kanının dökülmesine neden sebep oluyorsun? Bu kadar insanı meydana göndermektense, kendin gel de beraber savaşalım. Böylece Müslümanların kanı boş yere dökülmesin.

Kurnazlıkta eşi benzeri olmayan Amr b. As, Hz. Ali (as)'ın bu çağrısını duyunca, alaylı bir şekilde Muaviye'ye dönerek şöyle dedi:

—Ey Muaviye! Ali gerçekten doğru söylüyor. Sen de güçlü ve cesaretli bir savaşçısın. Kılıcını al ve Ali'ye meydan oku.

Muaviye, Hz. Ali (as)'ın dengi olmadığını, bu yüzden savaş meydanına gitse öldürüleceğini bildiği için, hileli bir plan hazırlayarak Amr b. As'ı kendi yerine savaşması için savaş meydanına gönderdi.

Amr b. As, az da olsa Muaviye'den daha cesaretliydi. Öyle ki Mısır'ı da o fethetmişti. Savaş elbiselerini giyerek meydana geldi. Savaşçı istedi. Bir yandan da gözüaltından Ali (as)'a bakıyor, onun bu çağrıya cevap vermesinden korkuyordu. Hz. Ali (as)'ın karşısında duramayacağı çok iyi biliyordu. Yine de:

—Hepinizi öldüreceğim. Neden Ebel Hasan'ı görmüyorum? Neden Ali'den ses çıkmıyor? Diye bağıırıyordu.

Emir-ül Müminin (as), fark ettirmeden Amr b. As'ın yanına yaklaşıarak şöyle bağıırdı:

—Benim, Kureyş'in imamı ve emini! Benim Ali!

Amr b. As kendisini kaybederek, hemen atının yularından tutup, gerisin geriye kaçmaya başladı. Hz. Ali(as), onu takip etmeğe başladı ve yakalayarak tek kılıç darbesiyle onu atından yere düşürdü. Amr b. As, Hz. Ali (as)'ın şeriat kurallarına kesinlikle uyacağını bildiğinden, can korkusuyla ona arkasını dönerek avret mahallini açtı. Böylece Hz. Ali (as) ondan yüz çevirdi ve Amr b. As, yaptığı bu çirkin hareketinden dolayı, savaş meydanından canını zor kurtardı.

-59-

❧AMMAR (RA)'IN ŞAHADETİ❧

Ammar b. Yasir, Medine Mescidi'nin yapımında olağanüstü çaba harcıyordu. Öyle ki Peygamber efendimiz (s.a.a), onun hakkında şöyle buyurdu:

—Ey Ammar! Seni baş kaldıran zalim bir topluluk öldürecek.

Peygamber efendimiz (s.a.a)'in bu hadisi, onun şahsiyetinin büyüklüğünü anlamamız için yeterli bir delildir. Bu yüzden Ammar'ın Hz. Ali(as)'ın ordusunda yer alması, o ordunun ne kadar değerli sahabelerden oluştuğunu gösteriyordu. Bazı zayıf imanlı şahıslar, Ammar'ın şahadetine kadar Hz. Ali'nin ordusunun hak üzere savaştığından şüphe ediyorlardı. Ammar b. Yasir'in, Muaviye'nin askerleri tarafından şehit edildiği gün, her kesin dilinde Peygamber efendimiz (s.a.a)'in, onun hakkında buyurduğu hadis dolaşıyordu. Bu durum, Muaviye'nin ne kadar haksız ve batıl bir yol üzere olduğunu gösteriyor. Muaviye'nin kendi askerleri dahi, ona şöyle itiraz ediyorlardı:

—Ammar'ı biz öldürdük.

Buna karşılık Muaviye:

—Hayır, yanılıyorsunuz. Peygamberin buyruğu doğrudur. Ammar'ı zalim ve asi bir kavim öldürdü, ancak Ammar'ı biz öldürmedik, diyerek insanların kafasını karıştırmaya, şeytani emellerini insanlara masum göstermeğe çalışıyordu.

Ama askerler:

—Bizim ordumuz onu öldürdü, diye itirazlarına devam etseler de, Muaviye hileli sözleriyle insanların kafalarını karıştırmaya devam ediyor ve şöyle diyordu:

—Hayır! Ammar'ı biz öldürmedik. Onu buraya getirmekle, onun ölümüne Ali sebep oldu.

-60-

❧KERBELA HADİSESİNİN HABERİ❧

Hiz. Ali (as), Sıffın savaşında Küfe'den Şam'a doğru yol alırken, Neyneva (Kerbela) denilen yere geldi. Yerden bir avuç toprak alıp koklayarak şöyle buyurdu:

—Ne mutlu sana ey kutlu toprak! Şüphesiz sende bir grup kavim, cennete sorgulanmadan gireceklerdir.

Daha sonra:

—Burası süvarilerin konakladığı, âşıkların öldürüldükleri yerdir, diye buyurdu.

-61-

❧NİYETTE SADAKAT❧

Hiz. Ali (a.s) Sıffın savaşından dönerken, yolda kendi ashabından biri yanına yaklaşarak şöyle arz etti:

—Ey Emir-el müminin! Keşke kardeşim de bu savaşta bulunsaydı ve Allah yolunda sizinle beraber savaşıydu. Hak olan saflarda o da bulunsa ve bu sevaptan mahrum olmasaydı.

Hiz. Ali (a.s) ona dönerek şöyle dedi:

—Acaba kardeşinin geçerli bir mazereti var mıydı ki bu savaşa katılmadı? Yoksa hiçbir geçerli mazereti olmadan mı bu cihattan geri kaldı? Eğer mazereti olmaksızın bu savaşa katılmadıysa, böyleleri için en iyisi evlerinde kalmalarıdır. Ancak geçerli bir mazeretten dolayı gelemeydiyse ve kalbi bizimle birlikte olup, buraya gelme karar olmasına rağmen bu sevaptan mahrum kaldıysa, o zaman o bizimledir.

O sahabe şöyle cevap verdi:

—Ey Emir-el müminin! Buyurduğunuz gibidir, yani onun niyeti bizimle birlikte olmaktır.

Hz Ali (a.s) şöyle devam etti:

—Sadece senin kardeşin değil, onun gibi düşünen herkes, hatta henüz annelerinin rahimlerinde ve babalarının sulbünde olanlar bile bizimlidir. Biz, kıyamet gününe kadar gerçekten samimi bir kalple “keşke Hz. Emir-el mümininin (a.s) yanında, onun saflarında savaşsaydım” diyerek bizimle olmayı arzulayan herkesi, sadık ashaplarımızdan sayıyoruz.

-62-

❧MÜNECCİM❧

Emir-el Müminin Ali(as) ve ordusu, atlarına binmiş, Nehre-van’a doğru hareket etmek için hazırlanıyorlardı. Aniden ashabın büyüklerinden birisi, yanında biriyle gelerek:

—Ey Müminlerin emiri! Bu adam müneccimdir ve size bir şey söylemek istiyor, dedi.

Bunun üzerine müneccim şöyle devam etti:

—Ey Müminlerin Emiri! Bu saatte yola çıkmayın. En azından iki üç saat geçmesini bekleyin.

—Neden?

—Çünkü yıldızların durumu, bu saatte hareket edecek olursanız, düşmana yenileceğinize işaret ediyor. Ama benim dediğim saatte hareket edecek olursanız amacınıza ulaşır, zaferle dönersiniz.

—Benim bindiğim at hamiledir. Karnındakinin erkek mi dişi mi olduğunu bana söyleyebilir misin?

—Eğer oturup biraz hesap yaparsam söyleyebilirim.

—Yalan söylüyorsun. Yapamazsın. Kuran, gaybı Allah’tan başkasının bilemeyeceğini ve rahimlerde neyin olduğunu sadece Allah’ın

bilebileceğini söylüyor. Allah Resulü bile senin gibi böyle bir iddiada bulunmadı. Sen dünyada neler olup bittiğini, neyin iyi neyin kötü olduğunu bildiğini mi söylüyorsun? Demek ki senin ilmine güvenenin Allah'a ihtiyacı yoktur.

İmam (as), sonra halka dönerek şöyle buyurdu:

—Sakin böyle şeylerin peşinden gitmeyin. Bu tür şeyler kâhinliğe ve gaipten haber verme gibi olaylara sebep olur. Kâhin, sihirbaz gibidir. Sihirbaz kâfir gibidir ve kâfir de cehennemdedir.

Sonra gökyüzüne bakarak Allah'a tevekkül hususunda dua etti. Yine müneccime dönerek şöyle buyurdu:

—Biz Özellikle senin söylediklerinin aksini yaparak şimdi hareket edeceğiz.

Ordusuna hemen hareket emri verdi ve düşmanlarına doğru hareket ettiler. Ali(as), bu savaşta büyük bir zaferi az kayıpla elde ederek geri dönmüştü.

-63-

İMAM ALİ(AS)'IN MAZLUMİYETİ

Sıffin savaşının sonuna doğru, Şam ordusu yenilmek üzereyken, Amr b. As, çeşitli hilelerle savaşı durdurdu ve Şam ordusunun yenilgisini önlemiş oldu. O, yenileceklerini kesin olarak anlayınca, kuran sayfalarını mızraklara taktırarak:

—Aramızda Allah'ın kitabı hükmetsin, dedi.

İmam Ali(as)'ın basiretli ashabı, bunun sadece bir hileden ibaret olduğunu biliyordu. Amacın sadece yenilgiyi önlemek olduğu aşikârdı. Çünkü bu öneriyi daha önce Ali(as), onlara defalarca sunmuş fakat her defasında ret cevabı almıştı. Ama görünüşe aldanan bir grup, başlarındaki komutanın emirlerine itaatsizlik ederek savaşı durdurdu. Bununla da yetinmediler. İmam Ali(as)'ın yanına gelerek ısrarla savaşı bitirmesini istediler. Onların anlayışına göre, o andan itibaren savaşan, kuranla savaşmış olacaktı. Ali(as) şöyle buyurdu:

—Bu sadece bir hiledir aldanmayın. Kuran bize savaşa devam etmenizi emrediyor. Onlar asla kurana amel etmediler ve asla da etmeyecekler. Bizimle onlar arasındaki ihtilaf, kurana amel etme konusunda çıkmıştır. Sonuca varmamıza ve onların kökünü kurutmaya az kalmışken, böyle bir hileye başvurdular.

Savaşa son vermeği düşünenler:

—Onlar resmen aramızda kuran hakem olsun derken, bizim onlarla savaşmamız caiz değildir, dediler. Artık onlarla savaş, kuranla savaş gibidir. Eğer hemen savaşı durdurmazsan, seni öldürürüz.

Daha fazla beklemenin faydası yoktu artık. İmam Ali(as)’ın ordusunda büyük bir karmaşa çıkmıştı. İmam Ali(as), ısrarla savaşmayı isteseydi, sonuç düşmanın lehine olacaktı. Bu yüzden de savaşın durdurulmasını emretti. Amr b.As ve Muaviye, hilelerinin işe yaradığını görünce çok sevindiler. İmam Ali(as)’ın ordusunda nifak ve ihtilaf oluştuğunu görünce de, sevinçten içleri içlerine sığmaz olmuştu. Ama ne Muaviye, ne Amr b. As ne de başka bir siyasetçi, bu küçük olaydan sonra bir fikri akımın oluşacağını tahmin edemezdi. Öyle bir akım oluşacaktı ki, Muaviye ve onun gibi halifeler için bile sonraları sıkıntı yaratacaktı. Hariciler denilen böyle bir fırka oluştu. Hariciler, İmam Ali(as)’ın ordusundaki asilerden oluşmuştu. Onlar o gün kendi kafalarına uyup, kendileri için hazırlanan o hileye teslim oldular. Sonuçta her iki taraftan birer hakem seçildi ve kuranın esaslarına göre hüküm vermeleri kararlaştırıldı. Muaviye tarafından Amr b.As hakem olarak belirlendi. İmam Ali(as), Amr b. As’tan baş edebileceğine inandığı Abdullah b. Abbas’ı hakem olarak seçmek istiyordu. Bu konuda da Hariciler: “Hakem tarafsız olmalıdır. Abdullah, Ali’nin taraftarı ve akrabasıdır.” Diyerek liyakatsiz birini hakem olarak seçtiler. Hakemlik olayı doğru bir şekilde uygulanacağı yerde, Amr b. As’ın kurnazlıklarıyla yine sonuçsuz kalmıştı. Hakemli olayı o kadar önemsiz bir hale geldi ki, topluma en küçük faydası bile olmadı. Bu işten karlı çıkan Muaviye ve Amr b. As oldu. Çünkü bu şekilde savaşı önlemiş oldular ve Ali

(as)’ın yarenleri arasında ihtilaf oluşturup, güçlerini yeniden toplamak için zaman kazandılar.

Hariciler, bütün olanların bir hileden ibaret olduğunu anlamışlardı sonunda. Ama yanlışlarını : “Beşerin hükümet hakkı yoktur. Hüküm sadece Allah’ındır ve hakem Allah’ın kitabıdır.” Diyerek dile getirdiler. Onlar hatalarını düzeltmek isterken, çok daha tehlikeli bir hataya düştüler. Önceki hataları sadece askeri ve siyasi bir hataydı. Bu tür hatalar, ne kadar büyük olursa olsun, belli bir zaman ve mekânda telafi edilebilir. Ama onların ikinci hatası, yanlış bir düşünce felsefesinin başlatılmasıydı ve bu düşünce de İslam’ın esasını tehdit ediyordu. Bu yüzden de telafi edilir gibi değildi. Haricilerin bu düşünce tarzlarına uygun olarak seçtikleri slogan, “hüküm ancak Allah’ındır” sloganı idi.

İmam Ali(as) şöyle buyuruyordu:

—Bu söz doğrudur. Ama yanlış amaçla kullanılıyor. Hüküm kanundur. Kanunları belirleyen tabi ki Allah ve Allah’ın izin verdiği kimselerdir. Hariciler, hükümetin sadece Allah’a ait olduğunu kastediyorlar. Oysaki toplumun bir idareciye ve kanunları uygulayacak birine ihtiyacı vardır.

Hariciler, sonraları düşüncelerini birazcık da olsa değiştirmek zorunda kaldılar. Allah’ın hakemliğinden başka hakemlikleri batıl gördükleri için, günah işlemişlerdi. Dolayısıyla tövbe ettiler. Ali(as) da neticede hakemliği kabul etmiş olduğundan dolayı, onlara göre tövbe etmeliydi. Bunun üzerine Ali(as) şöyle buyurdu:

—Savaşı bırakıp, hakemlik davasına yönelmek hataydı. Bu hatayı da yapan ben değil sizlerdiniz. Ama hakemliğin başlı başına caiz olmadığına dair sözleri kabul etmiyorum.

Hariciler, bu düşüncelerinde baki kaldılar ve Ali(as)’ı hakemliği caiz bildiği için, kafir ilan ettiler. Yavaş yavaş düşüncelerini dalandırıp budaklandırmaya başladılar. Birçok konuda diğer Müslümanlardan ayrılan bir mezhep oluşturdular. Onların en açık özelliği, kaba

ve sert olmalarıydı. Emri Bil Maruf konusunda, hiçbir kolaylığı kabul etmiyor, hemen müdahale edilmesi gerektiğine inanıyorlardı.

Ali(as), onlara düşüncelerini anlatma hususunda bir engel çıkarmıyordu. Kendisini kâfir ilan etmelerine rağmen bunu önemsemiyor, beytûlmaldaki haklarını veriyordu. Ama onlar, Emri Bil Maruf ve Nehyi Enil Münker adına resmen ayaklanma çıkardıklarında, Ali(as) bu ayaklanmanın bastırılmasını emretti. Nehrivan'da Hariciler ile Ali(as) arasında gerçekleşen savaşta, Ali(as) onlara ağır bir yenilgi tattırdı.

Haricilerle mücadele etmek, kolay bir iş değildi. Çünkü onlar, herkesin de itiraf ettiği gibi inançlı kimselerdi. Yalan söylemez, açık konuş ve ibadet ederlerdi. Birçoğunun alnında secde izi vardı. Çok kuran okur, geceleri ibadet ederlerdi. Ama ne yazık ki, aynı zamanda cahil kimselerdi. İslam'ı çok kuru ve ruhsuz tanımışlardı ve öyle de tanıtıyorlardı. Eğer Ali(as)'ın fevkalade üstün şahsiyeti olmasaydı, mümin görünen bu insanlarla kimse savaşmazdı. İmam Ali(as), haricilerle yapılan mücadeleyi, kendisinin büyük iftiharlarından sayarak şöyle bu yurmuştur:

—Fitnenin gözünü oyan bendim. Benden başkasının buna cesareti olamazdı.

Evet, gerçekten sadece İmam Ali(as) onların zahiri görünüşlerine değer vermiyor, abid ve zahit görünmelerine rağmen onları, en tehlikeli din düşmanı olarak görüyordu. Ali(as), bu yaşantı ve felsefenin İslam âleminde kökleşmesinin, İslam'ın kökünün kurummasına sebep olacağını çok iyi biliyordu. Ali'ye(as) göre, haricilerle mücadele etmek, birkaç bin kişi ile savaşmak değil, yanlış bir düşünce tarzıyla savaşmaktı. Ali(as)'dan başka kim bu cepheye girebilirdi ki? Hariciler, Nehrevan Savaşından sonra İslam âleminde bekledikleri yere sahip olamadılar. Ali(as)'ın onlarla savaşması, sonraki halifelerin de onlarla mücadele etmesi için gerekli olacak en büyük sebepti. Haricilerden geriye kalanlar, faaliyetlerinden vazgeçmediler. Bunlardan üç tanesi

Mekke’de bir araya gelerek, akıllarınca İslam âlemini incelemeğe başladılar. Sonunda İslam âleminin bedbahtlığına üç kişinin sebep olduğu neticesine vardılar. Ali, Muaviye ve Amr b.As...

Abdurrahman b. Mülcem, Berk b.Abdullah ve Amr b. Bekri Temimi’den oluşan bu üç kişi, Kâbe’nin yanında, Müslümanların başında yer alan üç kişiyi Ramazan ayının on dokuzunda öldüreceklerine dair yemin ettiler. İbni Mülcem’in İmam Ali(as)’ı, Berk’in Muaviye’yi, Bekr’in de Amr b.As’ı öldürmesi kararlaştırıldı. Bu amaçla birbirlerinden ayrılıp her biri, görev yerlerine doğru yola koyuldular. İbni Mülcem, İmam Ali(as)’ın hilafet merkezi olan Küfe’ye doğru yola koyuldu. Berk, Muaviye’nin hükümet merkezi Şam’a doğru, Bekri’de Amr b. As’ın komutanlık merkezi Mısır’a doğru yola koyuldular. Berk ve Bekr, başarılı olamadılar. Çünkü Berk, Muaviye’yi sadece yaralamayı başardı. Ama doktorların müdahalesiyle Muaviye çabuk iyileşti. Amr As’ı öldürmek isteyen Bekr ise, şahsen onu tanımıyordu. O gece hasta olan Amr As, camiye gitmemiş ve yerine haricet B. Huzafe’yi göndermişti. Böylece Bekr de onu Amr As zannederek öldürdü ve yanlış adamı öldürdüğünü daha sonra anladı. Sadece İbni Mülcem amacına ulaşmıştı.

İbni Mülcem, Küfe’ye gelerek niyetini her ketsen saklamıştı. İmam Ali(as)’ı öldürme hususunda sürekli tereddüt yaşıyordu ve sonunda bu kararından vazgeçti. Çünkü Ali(as)’ı öldürmek kolay bir iş değildi. Ama önemli bir sebepten dolayı Hz. Ali(as)’ı öldürme kararını tekrar aldı. O sebep, bir kadına âşık olmasıydı.

İbni Mülcem, bir gün haricilerden birinin evine gitmişti. Orada haricilerden biri olan ve babası Nehrevan’da öldürülmüş olan Gutam ile tanıştı. Gutam, çok güzel kadındı. İbni Mülcem, ilk görüşte ona âşık olmuştu ve Mekke’de Ali(as)’ı öldüreceğine dair verdiği sözü unutmuştu. Gutam ile hayatını birleştirip, Ali(as)’ı öldürme düşüncesinden vazgeçme kararı aldı. Gutam’a evlilik teklif edince, Gutam bu teklifi kabul etti. Evlilik şartları konuşulmaya başlanınca, öyle isteklerde bulundu ki, İbni Mülcem adeta şok oldu. Gutam, şöyle dedi:

—Senden istediklerim, üç bin dirhem, bir köle ve bir keniz ve Ebu Talip oğlu Ali'nin kanıdır.

İbni Mülcem ise şöyle cevap verdi:

—İstedğin kadar para ve köle verebilirim. Ama Ali'yi öldürmek kolay bir iş değil. Biz beraber yaşamayacak mıyız? Ali'yi öldürdükten sonra beni sağ bırakırlar mı hiç?

—Benim isteklerim bunlardır. Evet, Ali'yi savaş meydanında öldürmek mümkün değil. Ama ibadet anında öldürmek mümkündür. Eğer oradan sağ kurtulursan, bir ömür beraber yaşayabiliriz. Eğer öldürülürsen, Allah katındaki mükâfatın senin için daha iyidir. Sana yarım edecek birkaç adam ayarlayabilirim.

Gutam'a deliler gibi âşık olmasına rağmen İbni Mülcem, tekrar Ali(as)'ı öldürme düşüncesini taşımaya başlayarak, asıl emelini Gutam'a da anlatarak şöyle dedi:

—Gerçek şu ki, ben bu şehirden firariydim. Buraya sadece Ali b. Ebu Talip'i öldürmek için geldim.

Gutam, bu sözlerden çok memnun olmuştu. Virdan adında başka bir adamı görerek, İbni Mülcem'e yardım etmesi için onu ayarladı.

İbni Mülcem, bir gün kafadarı olan Şebib b. Becre ile karşılaştığında ona şöyle dedi:

—Dünya ve ahi ret şerefini kazandıracak bir iş yapmaya hazır mısın?

—Ne işi?

—Ali b. Ebu Talip'i öldürmek...

—Allah seni öldürsün, ne diyorsun? Ali'yi öldürmek mi? İslam'a bu kadar faydalı olan bir adamı mı?

—Evet... O, hakemliği kabul ederek kâfir olmadı mı? Geçmişteki hizmetleri ne olursa olsun, Nehrevan'da namaz kılan abit ve zabıt kardeşlerimizi öldürdü. Biz, Şer'en de kısas etme yetkisine sahibiz.

—Ali'yi öldürmek mümkün mü?

—Çok kolay. Camide pusu kuracağız. Sabah namazı için geldiğinde, elbisemizin altındaki kılıçları çekip, işini bitireceğiz.

İbni Mülcem, anlattıklarıyla Şebib'i de sonunda yapacağı işe ortak etmeği başarmıştı. Şebib'i kendisiyle Kufe camisinde Gutam'ın yanına götürerek, Gutam ile tanıştırdı. O esnada Gutam, çarşafına bürünmüş bir halde itikâf halindeydi. Şebib ile tanıştıktan sonra şöyle dedi:

—Çok güzel. Virdan da sizinle beraber olacak. Ali'yi öldürmeğe karar verdiğiniz gece yanıma gelin.

İbni Mülcem, Mekke'de arkadaşlarına verdiği tarihi yani ramazan'ın on dokuzunu bekledi. O gece Şebib ile beraber Gutam'ın yanına gitti. Gutam, her ikisinin göğsünün üzerine ipekten bir parça bağladı. Sonra Virdan da gelince, üçü birlikte camiye giderek, İmam Ali(as)'ın her zaman girdiği kapının önünde oturdular. Her kes gibi o geceyi ibadetle ihya etmeğe meşgul oldular. Bu yüreklerinde tufanlar kopan bu üç kişi, amaçlarını kimseye belli etmemek için sürekli namaz kılıyorlardı. O kadar namaz kılıyorlardı ki, camide bulunanların hepsinin dikkatini çekmişlerdi.

İmam Ali(as), Ramazan ayı dolayısıyla kendisine özel bir program ayarlamıştı. Her akşam iftarını, çocuklarından birinin evinde açıyordu. Hiçbir iftarı, üç lokmayı geçmezdi. Çocukları daha fazla yemesi için ısrar ettiklerinde, şöyle derdi:

—Allah'ın davetine icabet ettiğimde, midemin boş olmasını istiyorum. Peygamberin bana verdiği alametlere göre, beyaz sakalımın başımın kaniyla boyanmasına az kaldı.

O gece Ali(as), kızı Ümmü Gülsüm'ün evinde misafirdi. Her zamankinden daha heyecanlı görünüyordu. Her kes uyumak için kalktığında o, ibadetle meşgul oluyordu. Sabaha yakın vakitlerde, oğlu İmam Hasan(as) geldiğinde, oğluna şöyle dedi:

—Oğlum, ben bu gece hiç uyumadım. Bu gece, Kadir gecesi olduğu için ev halkını da uyandırdım. Ama bir ara oturmıştım ki, biraz uyukladım ve rüyada Allah Resulü'nü gördüm ve ona şöyle dedim:

—Ya Resulullah! Ümmetinin elinden çok çektim.

Peygamber de şöyle cevap verdi:

—Onlara beddua et.

Ben de beddua ettim. Bedduam şuydu: “Allah’ım! Beni bunların elinden al ve bunlardan daha iyileriyle haşret. Bunlara layık oldukları birini gönder. Öyle birini gönder ki, onlara benden daha kötü olsun.”

O sırada caminin müezzini gelerek namaz vaktinin yaklaştığını bildirdi. Ali(as), camiye gitmek için evden çıktığında, kapının önünde bulunan ördekler, bağışmaya başladılar. Ev halkı ördekleri susturmak istediğinde Ali(as):

—Onlara dokunmayın, dedi. Onlar yas tutuyorlar.

Diğer taraftan İbni Mülcem ve arkadaşları, sabırsız bir şekilde Ali(as)’ın gelmesini bekliyorlardı. Onların bu sırrından, Gutam ve Eşas b. Kays dışında kimse haberdar değildi. Neredeyse yaşanan bir olay, sırlarını açığa çıkaracaktı. Eşas, İbni Mülcem’e:

—Havanın aydınlanmasına fazla bir şey kalmadı. Hava aydınlanırsa rezil olursun. İşini çabuk bitir, dedi.

Ali(as)’ın samimi yarenlerinden olan Hicr b. Ediy, onların şüpheli hareketlerinden ortada kötü bir plan olduğunu anlamıştı. Hicr, daha yeni yolculuktan gelmişti. Görevini yerine getirmiş, gereken bilgileri Ali(as)’a bildirmek için camiye uğramıştı. Hiç beklemeden hemen camiden çıkıp, Ali(as)’ın yanına giderek, tehlikeyi ona anlatmak istedi. Hicr, Ali(as)’ın evine giderken, Ali(as) da başka bir yoldan camiye gelmişti.

Daha önce İmam Ali(as)’ın çocukları ve yarenleri, imama : “İzin verin size koruma tatalım” dediklerinde imam, izin vermemişti. Her yer tek başına gidip geliyordu. O gece de aynı teklif sunulmuştu ama imam, yine kabul etmemişti.

Ali(as), camiye girdi ve “Ey insanlar! Namaz namaz...” diye seslendi. Tam o esnada peş peşe iki kılıç darbesi geldi ve “Hüküm Al-

lah'ındır senin değil ey Ali" feryadı yükseldi. Bu feryat, camide bulunan herkesi derinden sarsmıştı. Birinci darbeyi Şebib vurmaya çalıştı ama kılıcı duvara isabet etti. İkinci darbeyi İbni Mülcem vurdu. Bu darbe Ali(as)'ın başına isabet etmişti. İmamın evinden aceleyle dönen Hicr, camiye geldiğinde: "Müminlerin emiri şehit oldu! Müminlerin emiri şehit oldu!" diye feryatların yükseldiğini duydu. Ali(as) aldığı bu darbeden sonra ilk önce şöyle dedi:

—Andolsun Kâbe'nin Rabbine kurtuldum.

İkinci olarak da:

—O adamı elinizden kaçırmayın, dedi.

İbni Mülcem, Şebib ve Virdan çoktan kaçmışlardı. Virdan, herhangi bir girişimde bulunmadığı için kendisini kimseye belli etmedi. Şebib, kaçarken Ali(as)'ın yarenlerinden biri onu yakaladı. Şebib'in kılıcını elinden aldı ve onu öldürmek için göğsünün üzerine oturdu. Kalabalık bir grubun geldiğini görünce, Şebib'in yerine kendisinin öldürüleceğinden korkan adam, Şebib'i bıraktı. Adamın elinden kurtulan Şebib de oradan hızla uzaklaştı. Şebib'in amcasının oğlu, İmamın öldürülmesinde Şebib'in de parmağı olduğunu anlayınca, gelip Şebib'i kendi evinde öldürdü. Diğer taraftan halk, İbni Mülcem'i yakalayıp camiye getirmişlerdi. Onu parçalamak istiyorlardı. Öfkeden çılgına dönmüşlerdi adeta. Ali(as):

—İbni Mülcem'i yanıma getirin, dedi.

Daha sonra yanına getirilen İbni Mülcem'e şöyle dedi:

—Ben sana iyilik yapmadım mı?

—Evet yaptın...

—Peki, neden böyle bir girişimde bulundun?

—Bu kılıcı kırk sabah zehirle suladım ve Allah'tan yarattıklarının en kötüsünü bu kılıçla öldürmesini istedim.

—Senin duan kabul olmuştur. Çünkü aynı bu kılıçla öldürüleceksin.

İmam Ali(as), daha sonra etrafında toplananlara bakarak şöyle buyurdu:

—Abdulmuttalip evlatları! Sakın benim ölümümü bahane ederek onu bunu suçlayıp öldürmeğe kalkmayın.

Sonra oğlu İmam Hasan’a dönerek:

—Oğlum! Dedi. Eğer yaşarsam bu adama ne yapacağımı biliyorum. Eğer ölürsem, ona sadece bir darbe vurun. Çünkü o bana sadece bir darbe vurdu. Sakın ola onun kulağını, burnunu, dilini kesmeğe kalkmayın. Zira peygamber şöyle buyurmuştur: “Kuduz köpek bile olsa, kulağını, burnunu veya dilini kesmekten kaçın.” Esirinize kötülük etmeyin. Yemeğine ve güvenliğine dikkat edin.

İmam Hasan(as)’ın emriyle, meşhur tabip Esir b.Amr İmamı tedavi etmek için gelmişti. Muayeneden sonra şöyle dedi:

—Kılıç zehirliymiş. Beyine kadar işlemiş. Tedavinin faydası yok.

İmam Ali(as)’ın kılıç darbesini aldığı an ile ruhunu teslim ettiği an arasında geçen süre kırk sekiz saatten daha az sürmüştü. Ama o, bu süreyi de fırsat bilerek, her an yanındakilere nasihat ediyordu. Yirmi maddeden oluşan bir vasiyet buyurdu. O vasiyet madde madde şöyle kaleme alındı:

“Bismillahirrahmanirrahim! Bu Ebu Talip Oğlu Ali’nin vasiyetidir. Ali, Allah’ın birliğine ve Muhammed’in onun kulu ve resulü olduğuna şahitlik eder. Allah, kendi dinini diğer dinlere galip kılmak için resulünü gönderdi. Şüphesiz namazım, ibadetlerim, yaşamım ve ölümüm Allah içindir. Onun ortağı yoktur. Ben bununla görevlendirildim ve Allah’a teslim olanlardanım.

Oğlum Hasan! Sana ve bütün çocuklarıma ve bu sözlerimin ulaştığı her kese, şunları tavsiye ediyorum:

1-İlahi Takvayı asal unutmayın. Ölene kadar Allah’ın dininde sabit kalmaya çalışın.

2-Hep birlikte Allah’ın ipine sarılın. İman ve Allah’ı tanıma hususunda birleşin ve dağılmayın. Peygamber şöyle buyurdu: “İnsanların arasını düzeltmek, sürekli kılınan namaz ve tutulan oruçtan daha üstündür. Dini yok eden, fesat ve ihtilaflardır.”

3-Yakınlarınızı unutmayın. Sıla-i Rahim yapın. Çünkü Sıla-i Rahim yapmak Allah katında insanların hesabını kolaylaştırır.

4-Yetimlerin hakkı hususunda Allah'tan korkun. Sakın ola aç ve himayesiz kalmasınlar.

5-Komşularınız hususunda Allah'tan korkun. Peygamber(s.a.a), komşu hakkından o kadar bahsetti ki, onları da mirasa ortak edecek zannettik.

6-Kuran hususunda Allah'tan korkun. Sakın ola başkaları kuran amel etmede sizden öne geçmesinler.

7-Namaz hususunda Allah'tan korkun. Namaz dininizin direğidir.

8-Kâbe hususunda Allah'tan korkun. Sakın ola Haccı terk etmeyin. Hac, terk edilirse mühlet bile verilmez size. Başkalarının lokması olursunuz.

9-Cihat hususunda Allah'tan korkun. Allah yolunda cihattan, malınızı ve canınızı esirgemeyin.

10-Zekât hususunda Allah'tan korkun. Zekât ilahi gazabı söndürür.

11-Peygamberimizin(s.a.a) zürriyeti hususunda Allah'tan korkun. Sakın ola zulüm görmesinler.

12-Peygamberin(s.a.a) yarenleri hususunda Allah'tan korkun. Allah resulü onları emanet etmiştir.

13-Fakir ve yoksullar hususunda Allah'tan korkun. Onları hayatınıza ortak edin.

14-Köleler hususunda Allah'tan korkun. Onlar, Peygamberin(s.a.a) emanet ettiği son kimselerdir.

15-Allah'ın rızası olan işleri yapın ve bu konuda insanların sözlerine önem vermeyin.

16-İnsanlarla iyi geçinin. Kuran bunu emretmektedir.

17-İyiliğe yöneltip kötülükten sakındırma işini terk etmeyin. Bu iş terk edilirse, kötüler size musallat olacak ve size zulmedeceklerdir. İşte o zaman, iyileriniz ne kadar dua ederse etsin, kabul edilmez.

18-Aranızdaki dostluğu arttırın. Birbirinize iyilik edin. Birbirinizden kaçarak irtibatınızı kesmeyin. Tefrikadan sakının.

19-Hayırlı işleri, birbirinize yardım ederek yerine getirin. Günahlarda ve düşmanlık yaratacak işlerde birleşmeyin.

20-Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın cezası şiddetlidir.

Allah hepinizi kendi himayesinde korusun ve peygamberin(s.a.a) ümmetine sizin ve peygamberinizin ihtiramınızı korumaları hususunda başarı versin. Hepinizi Allah'a emanet ediyorum. Allah'ın selamı hepinizin üzerine olsun.”

Bu vasiyetten sonra İmam Ali(as)'dan ruhunu teslim edene kadar: “La ilahe illallah” sözünden başka bir söz duyulmadı.

-64-

SON RAMAZAN AYI

Son Ramazan ayı Hz. Ali (a.s)'ın ailesi için bir ıstırap ve gönül yarası olmuştu. Çünkü onlar, Peygamber efendimiz (s.a.a)'den o ayda, büyük bir hadisenin gerçekleşeceğine dair bazı hadisler duymuşlardı. Hz. Ali (a.s) da, bazı bildiği alametlerin belirmeğe başladığını görebiliyordu. Ömrünün son Ramazan ayında, her akşam bir çocuğunun yanında iftar açıyordu. Ancak çok az yemek yiyordu. Çocukları babalarının bu haline çok üzülerək:

—Babacığım! Neden bu kadar az yemek yiyorsunuz? Diye sorduklarında Hz. Ali (as):

—Allah'ın huzuruna karnım aç bir şekilde varmak istiyorum, diye buyuruyordu.

Onlar, bu açıklamalardan Hz. Ali (a.s)'ın bir bekleyiş içinde olduğunu çok iyi anlıyorlardı.

Bazen gökyüzüne bakıp şöyle buyuruyordu:

-Bana haber veren Habibim doğru söylemiştir. Onun sözü yalan değildir. Çok yakındır, çok yakın...

Mübarek Ramazan ayının on dokuzuncu gecesiydi. Emirel müminin (a.s), her zaman olduğu gibi o geceyi de kendi ibadet mihrabında geçirdi. Zira o, geceleri uyumaz ve toplumun işlerini bitirince, kendi ibadet mihrabına çekilir, Rabbine niyaz ederdi.

Henüz sabah namazının vakti girmemişti. İmam Hasan (a.s) sevgili babasının yanına geldi. Oğlunu karşısında gören İmam (as), sevgi dolu bakışlarını oğlunun gözlerine dikerek şöyle buyurdu:

—Oğlum! Dün oturduğum yerde uyuya kalmışım. Rüyamda Allah'ın Resulü (s.a.a)'i gördüm ve O'na şöyle seslendim:

-Ya Resulallah! Senden sonra ümmetin elinden neler çektim!
Allah'ın Resulü (s.a.a) bana:

—Onlara beddua et, diye buyurdular.

Ben de onlara beddua ettim ve Allah'tan, beni onların ellerinden almasını ve onlara kendilerine layık birini göndermesini istedim.

Hız. Ali (as) daha sonra camiye gitmek için dışarı çıktı. Kapının önünde ördekler İmam (as)'ın önüne geçerek feryat etmeğe başladılar. İmam (as), ördeklerin bağışmalarına karşılık şöyle buyurdu:

—Evet! Şimdi bu ördekler feryat ediyor. Birazdan da ağıt okuyan insanların feryatları buradan yükselecek.

Bu sözlerden sonra çocukları endişeli bir şekilde İmam (as)'ın önüne geçerek:

—Babacığım! Bu gün senin mescide gitmene izin vermeyeceğiz. Yerine bir başkasını görevlendir, dediklerinde İmam (as):

—Hayır! Kendim gideceğim, diye buyurdu.

Bunun üzerine çocukları şöyle bir teklifte bulundular:

—İzin buyurunuz size birileri eşlik etsin.

Buna karşılık Emir-el müminin (as) şöyle buyurdu:

—Hayır! Hiç kimsenin benimle birlikte gelmesini istemiyorum.

O akşamın Hız. Ali (as) için ne kadar sefa ve hoşnutluk içerisinde geçtiğini, elbette ki yüce Allah daha iyi biliyordu. İmam (as), o gün

kendisini büyük bir hadisenin karşılayacağını biliyordu. Sabah namazının vakti geldiğinde İmam (as), her zaman olduğu gibi sabah ezanını okudu ve ezan bittikten sonra, sabahın tan vaktiyle vedalaşarak:

—Ey sabah! Ali bu dünyaya göz açtığından beri, sen yeryüzünü aydınlattığında hiç Ali’nin uykuda olduğuna rastladın mı! Dedi.

Yani “ey sabah! Artık bundan sonra, Ali ebediyen uyuyacak” demek istiyordu.

Ezan okuduğu yerden aşağı inerken şöyle buyurdu:

—Mücahit müminin yolunu açın.

Yine kendisini mücahit bir mümin olarak vasıflandırıyor, bu gibi sözleriyle kalpleri daha çok ıstıraba itiyordu. Yine şöyle buyuruyordu:

—Bu tedirginliklerin ardından, biraz sonra ağıtlar yükselecektir.

Bir anda her yerde yankılanan bir feryat yükseldi: “Allah’a yemin olsun hidayet sütunları yıkıldı, nübüvvet ilminin yıldızları söndü, takvalıların nişanesini ortadan kaldırdılar, Allah’ın sağlam ipini dağıttılar, Muhammed Mustafa’nın amcasının oğlu öldürüldü, vasilerin efendisi Ali Murteza şehit oldu, onu kötülerin en kötüsü şehit etti.”

-65-

❧GİZLİ CENEZA TÖRENİ❧

Hız. Ali (a.s) dünyadan göçmüş, Küfe gibi büyük bir şehirde Hariciler dışında bütün Müslümanlar, Hız. Emirel Müminin (a.s)’ın cenaze merasimine katılmayı arzuluyorlardı. Hız. Ali (a.s) için gözyaşı döküp, son defa dertlerini ona sunmak istiyorlardı.

Mübarek Ramazan ayının yirmi üçüncü gecesi idi. O gece Hız. Ali (a.s) dünyadan göçmüştü. Emirel Mümin (a.s)’ın gözlerini hayata kapamasıyla çocukları; İmam Hasan (a.s), İmam Hüseyin (a.s), Muhammed b. Hanefiye, Ebul-fazl Abbas ve ashtan birkaç kişi, gizlice

İmam (as)’ın guslünü verip kefenlediler. Daha sonra, Hz. Ali (as)’ın vasiyetinde belirlediği yere götürüp, gecenin karanlığında defnettiler. Kimsenin haberi olmadan geri döndüler ve kabrin yerini saklı tutup kimseye söylemediler.

Ertesi gün Hz Ali (a.s)’ın geceleyin toprağa verildiğini öğrenenler:

—Peki, mezarı nerededir? Diye sormaya başlayınca, İmam Hasan (a.s):

—Şimdilik kimsenin bilmesi gerekmiyor, diyerek halkı yanından uzaklaştırıyordu.

Bu gizliliğin sebebi, Haricilerin Hz. Ali (as)’a yaklaşımlarıydı. Çünkü onlar, Ali (as)’ın Müslüman olmadığını savunuyorlardı. Bundan dolayı da Hz. Ali (as)’ın nereye defnedildiğini öğrenselerdi, kabri açmaya çalışıp, O’nun mübarek bedeninin oradan çıkarmaya çalışacaklardı. Onların bu çirkin emellerinin gerçekleşmemesi için, Hz. Ali (as)’ın mübarek kabrinin nerede olduğu uzun bir süre gizli tutulmuştur.

-66-

❧ZALİM KARŞISINDAKİ KADIN❧

Muaviye Hacca gitmişti. Kendisine düşmanlık besleyen bir kadınla karşılaştı. O kadın, Muaviye’ye düşman olduğu kadar, Hz. Ali (as)’ı da seven ve onun tarafında yer alan biriydi.

Muaviye, kadını karşısına alarak:

—Neden Ali’ye dostsun da bana düşmansın? Diye sordu.

Kadın:

—Bu konuda konuşmasak daha iyi olur, dedi.

Muaviye kadına:

—Hayır! Kesinlikle sorduğum soruya cevap vermen gerekiyor, diye ısrarlı bir şekilde diretince, kadın şöyle devam etti:

—Ali, adildi ve herkese eşit davranırdı. O, fakirleri sever ve onları gözetirdi. Bundan dolayı Ali’yi seviyorum. Sen ise, kendi nefsinin isteklerine göre hareket ettin. Verdiğin hükümlerde, hep insanlara zulmettin. Müslümanlar arasında ihtilaflara sebep oldun. Ayrıca Ali’yle boş yere savaşmış, haksız yere kan dökülmesine neden oldun.

Kadının sözleri karşısında çılgına dönen Muaviye, kadına dönüp çok çirkin bir söz söyledi. O cesur kadın da, dönüp aynı sözle ona karşılık verdi. Muaviye, her zamanki gibi sert çıkışlarıyla o kadını da korkutmaya çalıştı ama kadının yiğitvari duruşu karşısında, hemen yelkenleri suya indirerek:

—Sen Ali’yi kendi gözlerinle gördün mü? Diye sordu.

Kadın:

—Evet, gördüm, diye cevap verdi.

Muaviye tekrar sordu:

—Nasıl gördün?

Kadın:

—Allah’a yemin olsun ki, seni bu mülk ve saltanat karşısında nasıl gafil olmuş bir halde gördüysem, bu saltanat ve mülk karşısında, O’nu da gafil olmamış halde gördüm, dedi.

Muaviye:

—Ali’nin sesini duydun mu hiç? Diye sorunca kadın:

—Evet, duydum, dedi. Onun sesi, insanın üzüntüsünü tıpkı zeytin-yığının pası söküp atması gibi temizleyerek, kalpleri nurlandırıyor.

Muaviye, bu defa konuyu değiştirerek:

—Bir ihtiyacın var mı? Diye sordu.

Kadın:

—Her ne istesem verir misin? Deyince, Muaviye:

— Ne istersen vereceğim, dedi.

Kadın:

—Yüz tane kızıl tüylü deve istiyorum, dedi.

Muaviye:

—İstedğin develeri sana verirsem, beni de Ali gibi sevecek misin?
Diye sordu.

Kadın, o yiğitvari tavrını ve kararlılığını koruyarak:

—Hiçbir zaman, diye cevap verdi.

Muaviye, yine de kadının istediği gibi yüz adet kızıl tüylü devenin ona verilmesini emretti ve ona şöyle dedi:

—Allah’a andolsun eğer Ali yaşasaydı, bu develerden bir tanesini bile kesinlikle sana vermezdi.

Kadın:

—Allah’a yemin ederim ki, bana bunların bir kılını dahi vermezdi. Çünkü bu develer kendi şahsına ait değil. Bu develer, Müslümanların tamamının ortak pay hakkı bulunan ve herkese eşit bir şekilde pay edilmesi gereken Beytülmaldır, dedi.

-67-

❧ÇOCUKLARIN NEREDE❧

Ali (as)’ın şahadetinden ve Muaviye’nin tamamen hükümetini kurmasından sonra, Ali(as)’ın samimi yarenleriyle Muaviye arasında bazı sürtüşmeler yaşanıyordu. Muaviye’nin bütün çabası, Ali(as)’ın dostlarından, Ali(as)’ın yanında yer aldıkları için, her şeylerini yitirdiklerine dair itiraflar işitmekti. Onlardan birinin, Ali(as)’ın yanında yer almaktan dolayı pişmanlığını dile getirmesini çok istiyordu. Ama Muaviye bu arzusuna asla ulaşamadı.

İmamın takipçileri, onun şahadetinden sonra, şahsiyetinin yüceliğini daha iyi anladılar. Bundan dolayı, imam döneminde yaptıkları fedakârlıklardan çok daha fazla fedakârlık ve cesaret gösteriyorlardı. Bazen Muaviye bile, onların inanç ve sağlamlıklarından etkileniyordu.

İmam Ali(as)’ın basiretli, fedakâr ve samimi yarenlerinden biri de, Hatem’in oğlu Adiy idi. Adiy, Tey kabilesinin reisi idi. Birkaç tane

oğlu vardı. Kendisi, oğulları ve kabilesi, İmam Ali(as)'ın fedakâr askerlerindendi. Terefe, Terif ve Tarif adındaki oğulları, Sıffın'da şehit olmuşlardı.

Sıffın savaşından ve Ali(as)'ın şahadetinden yıllar sonra, kader Adiy ile Muaviye'yi karşı karşıya getirmişti. Muaviye, ondan Ali(as)'ın yanında olmanın zararını itiraf etmesi için, ona acı hatırasını hatırlatarak şöyle dedi:

—Çocukların nerede?

—Sıffın'da şehit oldular.

—Ali, senin hakkında insafsızlık etti.

—Neden?

—Kendi çocuklarını geriye çekti, senin çocuklarını önde gönderdi.

—Ben Ali hakkında insafsızlık ettim.

—Niye?

—Çünkü o, öldürüldü ve ben hayattayım. Oysa o, hayattayken canımı ona feda etmem gerekirdi.

Muaviye, amacına ulaşamadığını anlamıştı. Bir taraftan da, uzun zamandır sürekli Ali(as) ile beraber olan kimselerden Ali(as) hakkında bir şeyler duymayı istiyordu. Adiy'e ısrar ederek:

—Biraz Ali'den bahseder misin? Dedi.

Adiy:

—Beni mazur gör, diye cevap verince Muaviye şöyle dedi:

—Mutlaka ondan bahsetmelisin.

—Ant olsun Allah'a Ali, ileri görüşlü ve çok güçlü biriydi. Adaletle konuşur, kesin hüküm verirdi. Ondandır ilim ve hikmet fişkırırdı. Dünya ziynetlerinden uzaktı. Geceyi ve gece yalnız kalmayı sevdi. Çok ağlardı ve çok düşünürdü. Yalnız kaldığında nefsinin hesaba çekti. Kısa elbiseyi ve fakirane bir hayatı tercih ederdi. Aramızda bizden biri gibiydi. Ondandır bir şey istesek, hemen kabul ederdi. Huzuruna gittiğimizde bizi yanına çeker, bizden asla uzaklaşmazdı. Bütün bunlara rağmen o kadar heybetliydi ki, huzurunda konuşmaya cesaret

edemezdik. O kadar azametliydi ki, ona direkt olarak bakamazdık. Tebessüm ettiği zaman, dişleri inci taneleri gibi görünürdü. Din ve takva ehline saygı gösterirdi. Düşkünlere karşı şefkatliydi. Güçlüler onun karşısında tedirgin olmazlardı, zayıflar da onun adaletinden şüphe etmezlerdi. Ant olsun Allah’a, bir gece onu ibadet ederken, gözyaşlarının sakalından ve yüzünden aktığını kendi gözlerimle gördüm. Yılanın soktuğu bir adam gibi kıvranıyordu. Musibet görmüş biri gibi ağlıyordu. Sanki şu an sesini duyar gibiyim. O dünyaya şöyle seslendirdi: “Ey dünya! Bana mı yönelmişsin? Git başkasını kandır. Seni üç kere boşadım. Bu işin dönüşü yok. Senin hoşluğun naçiz ve az ehemmiyetlidir. Ah ah! Azığın azlığından, yolculuğun uzaklığından ve dostun azlığından...”

Adiy’nin sözleri buraya varınca, Muaviye kendine hâkim olmayarak ağlamaya başladı. Koluyla gözyaşlarını silip şöyle dedi:

—Allah Ebel Hasan’a rahmet etsin. Tıpkı dediğin gibiydi. Onun yokluğunda senin durumun nasıldır?

—Kucağında çocuğunun başı kesilen bir anne gibiyim.

—Onu hiç unuttuğun oluyor mu?

—Zamane onu unutmama izin veriyor mu ki?

-68-

ÖĞRETMENİN NASİHATİ

Ebu Süfyan Oğlu Muaviye, Hicri 41. yılda saltanat tahtına oturduktan sonra, Ali(as)’ı İslam âleminde nefret edilen bir şahsiyet olarak tanıtabilmek için, İmam (as)’ın aleyhinde kötü reklâm yapmaya karar verdi. Bir taraftan kılıç zoruyla Ali (as)’ın faziletlerinin anlatılmasını ve onu metheden hadislerin zikredilmesini engelliyordu. Bir taraftan da, dünya düşkünlere bolca para vererek, Ali (as)’ın aleyhinde hadis uydurmalarını emrediyordu. Ama bütün bu yapılanlar Muaviye’ye kâfi gelmiyordu. O, çocukların Ali (as)’dan nefret ederek büyümelerini,

yaşlıların da Ali (as)’a karşı nefret hisleriyle ölmesini istiyordu. Onun son planı, bütün memlekette Ali (as)’a lanet okumayı mezhebi bir slogan haline getirmekti.

Cuma hutbelerinde Ali (as)’a lanet okunmasını emretti. Arzuladığı bu iş, artık her yerde adet haline gelmişti. Muaviye’den sonraki Emevi halifeleri de, Alevileri aşağılamak ve onların hilafeti akıllarından çıkarmaları için bu geleneği sürdürdüler. Yeni nesiller, bu geleneğe alışmışlardı ve kendi kendilerine tekrar ediyorlardı. Bu iş, zavallı halkın zihninde oldukça etkili olmuştu. Öyle ki adamın biri, bir gün şikâyet amacıyla Haccac’ın yanına gelerek şöyle dedi:

—Ailem beni dışlamış ve adımlı Ali koymuş. İsmimi değiştirmem için senden yardım istiyorum.

Haccac, onun ismini değiştirerek şöyle dedi:

—Güzel bir iş için benden yardım istediğin için, falanca makamı sana veriyorum.

Bu sloganlar çok etkili olmuştu. Küçük bir olayın yetmiş yıllık bir çalışmayı yok edip, hakikati ortaya çıkaracağını kim tahmin edebilirdi ki?

Beni Ümeyye’den olan Ömer b. Abdulaziz, çocukluk döneminde arkadaşlarıyla oynarken bir yandan da Ali (as)’a lanetler okuyordu. Çocuklar oyun oynarken, deyip gülerken, her fırsatta İmam Ali (as)’a laneti tekrarlıyorlardı. İnançlı, dindar ve basiretli biri olan Ömer b. Abdulaziz’in öğretmeni, o sırada oradan geçiyordu. Değerli öğrencisinin Ali (as)’a lanet ettiğini duyunca, o anda hiçbir şey söylemeden camiye doğru yürüyüp gitti.

Ders saati yaklaşıyordu. Ömer’in ders için camiye geldiğini gören öğretmeni, onu görür görmez hemen kalkıp namaza durdu ve namazı oldukça uzattı. Ömer, namazın bahane olduğunu, öğretmenin aslında bir şeyden ötürü rahatsızlık duyduğunu sezmişti. Öğretmenin namazı bitirmesini büyük bir sabırla bekledi. Öğretmen, namazdan sonra öfkeyle Ömer’i süzünce, Ömer şöyle dedi:

—Değerli Üstadımı rencide eden şey nedir acaba?

—Evladım, sen bu gün Ali (as)’a lanet mi okuyordun?

—Evet...

—Allah’ın Bedir ashabından razı olduktan sonra, tekrar dönüp onlara gazap ettiğini ne zaman anladın?

—Ali, Bedir ashabından mıydı?

—Ali’den başka Bedir’in iftiharlarını taşıyan var mı ki?

—Bir daha tekrar etmeyeceğime söz veriyorum.

—Yemin et...

—Yemin ediyorum.

Bu çocuk verdiği sözde durdu. Öğretmeninin mantıklı sözleri sürekli aklındaydı. O günden sonra asla imam Ali (as)’a lanet okumadı. Ama sokakta, pazarda ve minberlerde sürekli İmam Ali (as)’a lanet okunduğunu duyuyordu.

Aradan birkaç yıl geçmişti. Bir gün düşüncelerini tamamen değiştirecek önemli bir olay yaşadı. Babası Medine valisiydi. Her zaman olduğu gibi Cuma günleri, Cuma hutbesini okurken, hutbeyi Ali (as)’a lanet okuyarak bitiriyorlardı. Ömer, babasının bütün konuları gayet güzel bir hitabetle anlattığını, ama iş Ali (as)’a lanet okumaya geldiğinde, kekeleyişini ve haletinin değiştiğini fark etti. Bu durum, Ömer’i çok şaşırtmıştı. Kendi kendine “Mutlaka babamın kalbinin derinliklerinde dile getiremediği bir şeyler var. Ondan dolayı kekeleyiyor ve haleti değişiyor” diye düşündü. Bir gün konuyu babasına açarak şöyle dedi:

—Babacığım! Anlamıyorum, sen her konuda çok güzel konuşuyorsun ama Ali’ye lanet okuduğunda sanki dilin tutuluyor.

—Evladım, demek fark ettin bu durumu.

—Evet baba. Konuşmalarından açıkça anlaşılıyor.

—Canım oğlum! Sana sadece şunu söyleyeyim ki; eğer bizi dinlemeğe gelen insanlar, benim Ali hakkında bildiğim faziletleri bilselerdi, bizi bırakır Ali evlatlarının peşinden giderlerdi.

Çocukken öğretmeninden duydukları ve şimdi de babasının itiraf ettiği gerçekler, Ömer’i oldukça etkilemişti. Bir gün öyle bir güç eline geçerse, bu çirkin âdeti yasaklayacağına dair Allah’a söz verdi.

Hicretin 99. yılıydı. Muaviye'nin bu çirkin âdeti yaymasının üzerinden yaklaşık altmış yıl geçmişti. O dönemde halife Süleyman b. Melik idi. Süleyman, hastaydı ve öleceğini hissettiğinde babasının vasiyeti üzerine, aslında kardeşi Yezit b. Abdulmelik'i halife olarak tayin etmesi gerekirken, bazı maslahatlar gereği Ömer b. Abdulaziz'i yerine atadı. Süleyman öldükten sonra vasiyetnamesi camide okundu. Ömer b. Abdulaziz, caminin arka saflarında bir yerde oturmuştu. Kendisinin halife ilan edildiğini duyunca, "İnna lillah ve inna ileyhi raciun" dedi. Sonra bir grup, onu omuzlarına alıp minbere oturtular. Halk da kendi rızayetleriyle ona biat etti.

Ömer b. Abdulaziz'in ilk yaptığı işlerden biri, Ali(as)'a lanet okumayı yasaklamaktı. Cuma hutbelerinde Ali (as)'a lanet yerine, "İnnellahe ye'muru bil edli vel ihsan..." Ayetinin okunmasını emretti. Şairler ve hatipler, Ömer'in bu işini çok övmüş ve onun adını ebedi kılmışlardır.

-69-

❧ALİ SEVGİSİ❧

İbni Sukit, Arap edebiyatının seçkin âlim ve büyüklerindendir. Onun görüş ve düşüncelerine, Arap dili uzmanlarının görüşlerinin toplandığı Sibevey adlı kitapta da yer verilmiştir.

Bu değerli edip, Abbasi halifelerinden olan Mütevekkil zamanında yaşamış ve Mütevekkil'in sarayında "Ali Şia'sı" diye tanınmıştır. İlimdeki kariyeri ve seçkin şahsiyeti, Mütevekkil'in onu çocukları için öğretmen olarak seçmesine vesile olmuştu.

Bir gün Mütevekkil'in çocukları, öğretmenleri ile birlikte halifenin huzuruna vardılar. Mütevekkil, çocuklarına okudukları derslerden sorular sordu ve güzel cevaplar aldığını görünce, İbni Sukit'e dönüp teşekkür etti. Daha sonra İbni Sukit'in, Hz. Ali (as)'ın dostlarından olduğuna dair kulağına çalınan söylentilerin doğruluğunu ispatlamak için, ona dönerek şöyle sordu:

—Senin nezdinde benim şu çocuklarım mı daha sevimlidir, yoksa Ali'nin çocukları Hasan ile Hüseyin mi?

Mütevekkil'in bu yersiz konuşması ve kıyası, İbni Sukit'i sinirden çılgına çevirmişti. İçi içine sığmıyordu o anda. Nasıl olur da o densiz, kendi çocuklarını Peygamber (s.a.a)'ın torunları ve cennet gençlerinin efendileri ile kıyaslamaya kalkışabilirdi!

Daha sonra kendi kendine: “Bu benim suçum. Onun çocuklarının terbiyesini nasıl olur da üstlenirim” diyerek Mütevekkile şöyle cevap verdi:

—Allah'a andolsun! Hz. Ali (as)'ın hizmetçisi Kamber bile, benim yanımda senden ve bu iki oğlundan daha sevimlidir.

Abbasi halifelerinin en zalimlerinden biri olan Mütevekkil, bu sözlerinden dolayı, emir vererek hemen oracıkta onun dilini kafasının arkasından çıkardı.

-70-

YERSİZ BEKLENTİLER

Kendi döneminin âlimlerinden biri olan Ebi Nasr Bezenti, İmam Rıza(as) ile aralarında yaşanan yoğun mektuplaşmadan ve sorduğu sorulara aldığı cevaplardan sonra, İmam Rıza (as)'ın imametini kabul etti. Bir gün imama: “Aradaki engeller kalktıktan sonra, benim gelip gitmelerim hükümet teşkilatı açısından problem olmazsa, evinize gelip bizzat kendinizden faydalanmak istiyorum” diye yazdı.

Bir gün geç vakitlerde İmam Rıza(as), kendi bineğini Bezenti'ye göndererek onu evine davet etti. O gün gece yarısına kadar aralarındaki sohbet ilmi soru ve cevaplarla geçti. Bezenti, sürekli sorular soruyor, imam da cevap veriyordu. Kendisine nasip olan bu ortamdan dolayı gururlanıyor, sevinçten içi içine sığmıyordu.

Artık uyuma zamanı gelmişti. İmam, hizmetçisini çağırarak:

—Benim üzerinde uyuduğum yatağı getir, dedi. Bezenti için hazırla ki istirahat etsin, diyerek kendi yatağını getirtti.

İmamın bu davranışı, haddinden fazla etkilemişti Bezenti'yi. Bezenti kendi kendine şu şekilde söyleniyordu:” Şu an dünyada benden daha mutlu ve şanslı kimse olamaz. İmamın kendi bineğini gönderip evine davet ettiği kimse benim. İmamın, gece yarısına kadar oturup sorularına cevap verdiği adam benim. Bunlara ilaveten bizzat imamın kendi yatağında yatacak olan da benim. Dünyada benden daha mutlu kim olabilir ki?”

Bezenti, bu düşüncelerle dünyayı ve her şeyi kendi ayakları altında görüyordu ki aniden İmam Rıza (as), kalkıp gideceği esnada:

—Ya Ahmet! Diyerek Bezenti'nin daldığı düşü böldü ve şöyle devam etti:

—Asla bu gece yaşadıklarınla, diğer insanlara karşı gururlanıp övünme. Ali b. Ebi Talib'in yarenlerinin büyüklerinden biri olan Sasaa b. Sohan hastalandığında Ali(as) onun ziyaretine gitti. Ona oldukça şefkat gösterdi. Ellerini şefkatle Sasaa'nın alına koydu. Kalkıp gitmek istediğinde şöyle buyurmuştu:

—Bunları, asla kendin için bir gurur ve övünç kaynağı sayma. Bunlar, senin makamına delil olmaz. Ben bütün bunları, görevim olduğu için yaptım. Asla kimse bu tür şeyleri kendisi için bir üstünlük saymamalıdır.

-71-

~HATİP~

Mısır'da, büyük hitabet üstadı olarak meşhur olan Şekib Aslan adına düzenlenen bir konferansta, konuşmacılardan biri Şekib Aslan'ı şu cümlelerle övmeğe başladı:

—İslam tarihinde şimdiye kadar sadece iki kişi “hitabet üstadı” olmaya layıktır. Biri Hz. Ali b. Ebi Talip, diğeri de Şekib Aslan.

Şekib Aslan, arkadaşının bu yersiz kıyaslaması ve haksız övgüsünün üzerine kürsüye çıkarak şöyle dedi:

—Ben kim oluyorum da Hz. Ali b. Ebi Talip'le kıyaslanayım! Ben onun ayakkabısının bağcığı dahi olamam.

-72-

♣SONSUZ GALİBİYET♣

İran'ın Gacar hükümetleri zamanında, hattat ilminde çok usta olan biri, İmam Rıza (a.s)'ın türbesini ziyaret için Şiraz şehrinden Meşhed'e gitmişti. Parası bittiğinden dolayı memleketine dönememişti. Nasıl bu sıkıntıdan kurtulurum diye düşünürken, aklına el sanatını kullanarak içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtulma fikri geldi. Bunun için de, Hz. Ali (a.s)'ın Malik Eşter'i Mısır'a vali olarak tayin ettiği zaman buyurduğu hutbesini el yazması olarak işleyerek, onu çok güzel bir şekilde hazırladıktan sonra, zamanın Tarhan valisi'ne hediye etmek için güzel bir paket yaptı.

Hazırladığı hediye paketini alarak valinin huzuruna vardı ve büyük bir saygıyla, hazırladığı el yazmasını valiye sundu. O gün, valinin huzurunda bir hayli ziyaretçi vardı. Bir süre oturduktan sonra kalkıp gitmek istediğinde, Vali ona dönerek:

—Siz oturunuz, dedi.

Valinin bu isteğini “şüphesiz benim eserime bir karşılık vermek için, toplumun dağılmasını istiyor” diye değerlendirdi. Bir müddet

bekledikten sonra, ziyaretçilerden bir kaçı valinin huzurundan ayrıldı. Valinin yine kendisiyle ilgilenmediğini görünce ayağa kalkarak:

—Çok uzadı artık gitmeliyim, dedi.

Vali tekrar ona dönerek:

—Siz oturunuz, dedi.

Böylece halkın tamamı gittikten sonra, valinin yanında yalnız hizmetçiler kalmışlardı. Vali hattata dönerek:

—Bir isteyiniz mi vardı? Diye sorunca hattat:

—Hayır, herhangi bir şey istemiyorum. Sadece bu eserimi sizin huzuruza takdim etmek istemiştım, dedi.

Vali yanında bulunan hizmetçilere:

—Hepiniz dışarı çıkın. Hiç kimse içeri girmesin, diye emretti.

Hattat, valinin davranışlarına pek anlam veremiyordu. Bu yüzden de içine anlamsız bir korku düşmüştü. Tedirgin bir şekilde, bir köşede oturmuş, olacakları bekleyen adamcağız, valinin sesiyle irkildi:

—Yanıma gel!

Hattat valinin yanına yaklaştı. Vali Hattatın kulağına eğilerek:

—Neden bunu seçip, benim için yazdın? Diye sorunca Hattat şöyle cevap verdi:

—Siz bu şehrin valisisiniz. Bu yazdığım şey, Hz. Ali b.Ebu Talib'in sizin gibi valilerin görev dairesi hakkında buyurduğu bir hutbedir. Onda, emir sahiplerinin halka nasıl davranacaklarına dair nasihatler var. Ben sizin, Hz. Ali (a.s)'ın takipçisi olduğunuzu düşündüğüm için böyle bir şeye karar verdim. Böyle bir şeyin sizin hoşunuza gideceğini ummuştım. Size hediye olarak en güzel şeyin bu hutbeden başka bir şey olduğunu zannetmemiştim.

Vali, Hattatı can kulağıyla dinledikten sonra:

—İyice yaklaş bana, dedi. Daha sonra şöyle devam etti:

—Sana bir şey söyleyeceğim. Bu yazdıkların, Hz. Ali (a.s)'ın kendi yazdıklarıdır. Bu kaidelere, herkesten önce kendisi amel etmiştir. Acaba siyasette kendisi bunlardan ne kadar faydalandı ki şimdi ben onun buyruklarına amel edeyim? Hz. Ali (a.s)'ın kendisi bu buyurduğu

şeyleri uyguladı ve sonunda bütün mülkünün dağıldığını ve Mua-
viye'nin onun topraklarına sahip olduğunu hepimiz gördük. Ali
(a.s)'ın kendisi bu buyruklara amel etti ve yenildi. Bunlara amel ederek
benimde mi yenilmemi istiyorsun?

Hattat, valiyi iyice dinledikten sonra şöyle dedi:

— Bu sözleri, toplumun içinde neden bana söylemediniz?

Vali bu zekice soruyu fazla düşünmeden cevapladı:

—Eğer halkın arasında söyleseydim, çıramı yakarlardı.

—Buraya kadar güzel! Peki, topluluk dağıldıktan sonra, hizmetçi-
lerinizi neden dışarı çıkardınız?

—Eğer onlardan biri benim Hz. Ali (a.s) hakkında böyle bir şey
düşündüğümü anlasalardı, yine benim çıramı yakarlardı.

Hattat konuşulanlardan şöyle bir netice çıkardı:

—Ali (a.s)'ın daimi galibiyeti işte budur. Bir de Muaviye'ye baka-
lım. Bin üç yüz yıldan sonra, hiç kimse onu saygı ve ihtiramla hatırla-
mıyor. Çünkü o, kendisi için lanetten başka bir şey hazırlamadı. Diğer
tarafтан Hz. Ali (as), senin benim gibi bir beşerdi. Acaba bu kadar ih-
tiramı nereden kazandı, asıl düşünülmesi gereken budur. Öyle ki sen,
bu hizmetçilerinin her birine, günahsız bir adamın başını vurmalarını
emretsen, şüphesiz hiç düşünmeden onun kafasını uçururlar. Ama Hz.
Ali (a.s)'ın ismini onların yanında saygısızlıkla anmaya cesaret edemi-
yorsun, acaba bunun sebebi onların Hz. Ali (a.s)'ı doğruluk ve vefa
abidesi olarak tanımalarından ileri gelmiyor mu? Bunların hepsinin tek
bir sebebi var oda, emir-el müminin (a.s)'ın bu buyurduklarının hep-
sine ilk önce kendisinin amel etmesidir.

-73-

❧HAYBER FATİHİ ALİ (AS) ❧

İnsanlar, İslam ordusunun geri dönüşü için gün saymaktaydılar ama Medine'ye henüz yeni bir haber ulaşmamıştı. Ara sıra bir haberci gelip kuşatmanın devam ettiğini bildiriyor ancak zafer haberi bir türlü gelmiyordu.

Ali (as), bu savaşa katılmaya çok istekli olmasına rağmen, şiddetli bir göz ağrısı çektiğinden İslam ordusu ile birlikte Hayber'e gidememişti. Herkes onun nasıl bir yiğit olduğunu bildiğinden, Hayber'de yerini boş görüyorlardı. Ama hastalığı ve gözündeki ağrısı o kadar fazlaydı ki hareket etmesi mümkün değildi. Sonra dayanamayıp şiddetli bir göz rahatsızlığı geçirmesine rağmen birkaç kişinin yardımıyla yola koyuldu. Karargaha vardığında Ali (as)'ın geldiğini herkes duydu. Ama kendisini o halde gördüklerinde, elinden bir şey gelmez diye düşündüler. Hastalığı iyice şiddetlenen Ali(as), bir çadırda istirahatata çekildi. Kuşatmanın yirminci gününün sabahı yorgun İslam ordusu saf düzeni aldı. Peygamber efendimiz (s.a.a) orduyu denetledi. Komutanlardan her biri kendini peygambere göstermeye çalışarak, belki bayrağı kendisine verir diye iç geçiriyordu. Peygamberimiz askerler arasında sanki birini arıyormuş gibi göz gezdiriyordu ki sonunda:

-Ali nerede? Dün orduya katılmadı mı? Neden aranızda göremiyorum? Diye sorunca, ashabından bazıları şöyle dedi:

-Ali hastadır. O kadar ağır bir göz hastalığına yakalanmış ki yatağa düşmüş ve hiçbir yeri göremiyor. Hatta ayaklarının önünü bile görmekten acizdir.

Bunun üzerine peygamber efendimiz (s.a.a), Ali(as)'ı yanına çağırttı. Ali(as), iki kişinin yardımıyla Peygamberimiz (s.a.a)'in huzuruna çıktı. Onu bu halde gören Allah Resulü:

-Ey Ali! Neyin var? Diye sordu.

Ali(as):

-Gözlerim ve başım çok ağrıyor ya Resulallah, dedi.

Allah Resulü (s.a.a):

-Gözlerini bağladığın bezi aç, dedi.

Ali (as) bezi açınca Allah Resulü (s.a.a) şefkatle, mübarek ağzının şifalı suyunu gözlerine sürdü ve şöyle dua etti:

-Allahım! Onu sıcakın ve soğüğün zararından koru.

Askerlerin şaşkın bakışları arasında Ali(as)'ın şiddetli ağrıları birden bire kaybolup gitmişti. Sonra Allah Resulü (s.a.a) herkesin gözü önünde başındaki emmameyi Ali(as)'ın başına koydu. Zırhını ona giydirdi, bineğini de kendisine verip beyaz bayrağı Ali (as)'ın güçlü ellerine teslim ederken herkesin duyacağı şekilde şöyle buyurdu:

-Ey Ali! Bu zorlu ve belirleyici savaşta Allah'ın mukarrer melekleri yardımcıların olacaktır. Cebrail sağ yanında ve Mikail sol yanında yer alacak, Azrail önünde düşmanların canını alırken İsrail de arkada koruyucun olacaktır. Benim duam ve Allah'ın yardımı üstünde olacaktır. Düşmanların kalplerini korku kaplayacak ki bu da Allah'ın diğer bir yardımıdır. Şunu da bil ki, onlar eski kitaplarında kendilerini yenip yok edecek kişinin "İlya" ismini taşıdıklarını okumuşlardır. Onlarla karşılaştığında ismini sorduklarında ismim Ali'dir, de. Şimdi hemen hareket et ve kalenin fethinden başka bir şey düşünme. Allah'ın izniyle onlar rezil ve rüsva olacaklardır.

Bu sözlerden sonra Ali(as) hemen harekete geçti. Fakat birkaç adım ilerledikten sonra herkesin şaşkın bakışları arasında geri dönüp:

-Ya Resulallah! Onlarla nasıl savaşayım? Nereye kadar savaşayım? Hepsini kılıçtan mı geçireyim yoksa esir mi edeyim? Diye sordu.

Allah Resulü (s.a.a):

-Onlarla karşılaştığında, önce onları İslam'a davet et. Eğer Allah'ın birliğini ve benim peygamber olduğumu kabul ederlerse, güler yüzle ve şefkatle kabul et. Allah'ın emirlerini kendilerine ilet. Müslüman olmaları durumunda hayır ve şerde Müslümanlarla eşit bil. Mallarını kendilerine bırak ve hiçbir eziyet etmeden geri dön. Eğer Müslüman olmazlarsa cizye ödemelerini öner. Bu durumda onlarla barış yaparız ve onlar İslam'ın korumasında olurlar. Böylece malları da kendilerine ait olur. Bunu da kabul etmezlerse onlarla savaş. Fakat şunu

da bil ki Allah, bir kişiyi seninle hidayet ederse, senin için pahalı olan kırmızı tüylü develerden çok daha değerlidir, diye buyurdu.

Ali (as), son emirleri de aldıktan sonra yanına aldığı birliklerle beraber hendeği aşip karşı tarafa geçtiler. Karşılarına ilk olarak Yahudilerin en pehlivanı olan Merheb çıktı. O kimseyi kendisine rakip olarak görmüyordu. Ali(as)'ın önünü kesip recez okudu. Ali(as), kendisinden daha küçük gövdeli olduğu için hiç mi hiç önemsemedi. Onunla savaşmayı gerekli bile görmeden sırtını döndü ama Ali(as)'ın kılıcını çekip üzerine saldırmaya hazırlandığını görünce mutlaka bu gencin kendisini tanımadığını bu nedenle korkusuzca cesaretle üzerine geldiğini düşündü. Dolayısıyla kendini tanıtmaya gereği duyarak şöyle dedi:

-Ben Merheb'im. Bütün Hayber halkı beni tanır. Pek kahraman biriyim. Savaşçılığımı ve çevik biniciliğimi denemişlerdir. Gövdelerinden savaş öfkesi alevleri fişkıran aslan yürekli erkekler benimle karşılaştıkları zaman bazen kılıçla bazen mızrakla onları saf dışı ederim. Benim savunduğum topraklar düşmanın hiçbir şekilde yaklaşmaya-
cağı topraklardır.

Ali(as), Merheb'in o devasa gövdesine ve okuduğu recezlere aldırmadan elindeki kılıcıyla Merheb'in karşısında durdu. Emrivaki bir üslupla onu İslam'a davet ederek şöyle dedi:

-Her kim olursan ol, eğer Müslüman olursan kılıcımın darbelerinden korunmuş olursun. Aksi takdirde savaşa hazır ol.

Merheb, bu gencin cesareti karşısında oldukça şaşırılmıştı. Ondan önceki tüm Müslüman komutanlar, önünden korkup kaçarlarken bu genç savaşçı hiçbirisini önemsemiyordu. Korkusuzca karşısına geçmesi Merheb için inanılmaz bir yiğitlikti. Mecburen teke tek savaşmayı kabul etti. Şimdi recez okuma sırası Ali(as)'daydı:

-Anam beni Haydar ismiyle adlandırmış, savaş meydanlarının safalarını dağıtan yiğitlik ormanının aslanıyım. Çelikten bileklerimle başım diktir ve eğilmez. Bakışları düşmanın hoşuna gitmeyen kükremiş aslan gibi sert ve keskin vuruşlarla ölümlerinizden yığınlar yaparım. Kılıcımı sırtınıza öyle bir indiririm ki kemikleriniz görünür. Yendiğim

rakibimi meydanda bırakırım kurtların ve yırtıcı kuşların yemi olsun diye. Kılıç darbelerim güçlü ve yiğit kişiye aittir. O vuruşla kafirlerin kafasını uçururum. Kahramanlarınızdan yedi veya on kişiyi toprağa sererim, kanını dökerim. Onlar ki günahkarlardan başka bir şey değildir, dedi.

Merheb bu recez karşısında donup kaldı. Haydar adını duyunca vücudu titremeye başladı. Allah Resulü (s.a.a) ne güzel buyurmuştu: “Allah düşmanların yüreğine korku indirerek aliye yardım eder.”

Merheb Ali (as)’ın recezinin devamını duymamıştı bile. Haydar adını duyar duymaz derin düşüncelere gömülmüştü. Ama artık kaçmak istese bile kaçamazdı. Artık savaşmaktan başka çaresi yoktu.

Derken etkisiz kalan karşılıklı birer vuruştan sonra Zülfikâr yıldırım gibi Merheb’in kafasına iniverdi. Çok şiddetli bir vuruştur bu. Hen-değin öte tarafındaki İslam ordusunun ve kale surlarında bu heyecanlı vuruşmayı izleyen Yahudilerin şaşkın bakışları arasında Zülfikâr Merheb’in kafasındaki miğferi parçaladı ve yüzündeki demir koruyucuyu da parçalayarak kafasını dişlerine kadar yardı. Allahu Ekber! Kılıcın vuruş sesini herkes işitmişti. Müslümanların tekbir sesleri yükseldi. Merheb’in adamları hemen kaçışıp Kamus kalesine girdiler. Kamus kalesi surlarında Ali (as) ve arkadaşlarının başına ok ve taş yağmuru yağıyordu. Ama Merheb’in öldürülmesiyle Yahudilerin kalbini büyük bir korku kaplamıştı. Haham başı ve bazı ileri gelenler kale burçlarının birinde durmuş ve Merheb’in öldürülüşünü bizzat seyretmişlerdi. Demek ki Haydar, Muhammed askerlerinin arasındaydı. Ya İlya? O da var mıydı? Hayber’i İlya fethedecekti çünkü. Haham başı Haydar’ın aslan gibi kükreyerek ilerlediğini görüyordu. Bir ceylan çevikliği ile ok ve taş yağmurları arasından sıçrayarak süratle Kamus kalesinin büyük kapısına doğru ilerliyordu. Ali (as), kapının karşısına vardığında haham başı yukardan seslendi:

-Genç adam sen kimsin? Adın nedir?

Ali (as), Peygamber (s.a.a)’ın tavsiyesi üzerine:

-Adım Ali'dir. Allah Resulü tarafından görevlendirildim. Sizi İslam'a davet ediyorum. Kabul etmezseniz cizye ödemeyi kabul etmekle canınızı ve malınızı korumuş olursunuz. Aksi takdirde sizinle savaşa-
cağım ve hepinizi kılıçtan geçireceğim, dedi.

Haham başı Ali ismini duyunca rahatladı. Demek bu adam İlyâ de-
ğildir ve hiçbir şey yapamaz. Bu nedenle haykırdı:

-Biz kesinlikle Müslüman olmayacağız. Bunu Muhammed'e
söyle! Senden öncekilerin bir şey yapamadıkları gibi, sen de bize bir
şey yapamazsın. Sizinle savaşımaya hazırız.

Artık Ali (as)'ın yapması gereken iş belli olmuştu. Peygamber
(s.a.a)'ın belirttiği görev üzere savaşıacaktı.

Her iki taraf da Ali (as)'ın ne yapacağı hususunda bekleyiş içeri-
sindeydiler. Bir de ne görsünler! Ali (as) sol eliyle Kamus kalesinin
büyük kapısını tutarak "Allahu Ekber" deyip kapıya asılmıştı. İnandırır
gibi değildi. Koskoca kapıyı yerinden sökmüştü. Gözler kirpik bile çal-
madan öylece donup kalmıştı. Bu imkansız bir şeydi... bu nasıl olabi-
lirdi? Bir insan bu kadar güçlü olabilir miydi? Hayır hayır! Bu ancak
ilahi bir mucizeydi.

Bunu gören haham başı birden iki eliyle başına vurarak haykırdı:

-Ey Hayber halkı! Artık yok oldunuz. Bu Ali, İlyâ'dır!

Kalenin düşüşü kesinleşti. Kapıyı kalkan gibi kullanan Ali (as), ka-
lenin içine girdi. Korkudan titreyen kale savunucularını kolayca saf
dışı bırakarak süratle geri döndü. Kapıyı hendeğe fırlattı. Kapı İslam
askerlerinin geçişi için bir köprü oldu. Ordu büyük bir uğultuyla kaleye
girdi.

Yenilgilerinin kesinleştiğini gören Yahudiler, artık teslim olmak-
tan başka bir çarelerinin kalmadığını anlayıp hemen teslim bayrağını
çektiler. Peygamber efendimize (s.a.a) elçi gönderip barış talebinde
bulundular ve Allah Resulü (s.a.a) de bu teklifi kabul etti.

Ali (as), Peygamber efendimizin (s.a.a) yanına büyük bir zaferle
döndüğünde, Allah Resulü (s.a.a) onu kucaklayıp tozlu alnından öptü
ve:

-Ey Ali! Takdire şayan çabalarının haberini aldım. Nice fedakarlıklar ve kahramanlıklar sergilediğini bana anlattılar. Allah da senden razı ve hoşnuttur, ben de, dedi.

Ali (as), bu sözleri duyunca ağlamaya başladı. Allah Resulü (s.a.a):

-Neden ağlıyorsun ey Ali? Diye sorduğunda, Ali (as) şöyle dedi:

- Allah ve Resulü'nün benden hoşnut olmalarının sevinciyle ağlıyorum.

-74-

MEYSEMI TAMMAR

Meysemi Tammar, Beni Esed kabilesinden bir kadının kölesiydi. Müminlerin Emiri İmam Ali (as), onu satın alıp serbest bıraktı. İmam (as), ona adını sorduğunda:

-Salim, diye cevap verdi.

İmam Ali (as):

-Allah Resulü (s.a.a), Acem diyarında babanın senin adını Meysem koyduğunu bana haber vermişti, diye buyurunca Meysem:

-Allah Resulü (s.a.a) ve müminlerin emiri doğru buyuruyorlar. Allah adına yemin ederim ki, Acem diyarında benim adım öyleydi, dedi.

İmam (as):

-Salim ismini bırak. Resulullah (s.a.a)'ın seni andığı, önceki adını kullan, diye buyurdu.

Sonra künyesini Ebu Salim olarak değiştirdiler.

Meysem, Ali(as)'ın ashabındandı. Ondan birçok sır duymuştu. Onları halka anlattığı zaman, halk Hz. Ali (as)'ı hurafe ve düzenbazlıkla suçluyordu.

Bir gün İmam Ali (as), ashaptan büyük bir çoğunluğun huzurunda Meysem'e şöyle buyurdu:

-Sen benden sonra tutuklanacaksın ve dara çekileceksin. İkinci gün ağzından ve burnundan o kadar kan akacak ki sakalın onunla boyanacak. Üçüncü gün ise bedenine bir mızrak saplayacaklar ve onunla şehit olacaksın. O halde o günü bekle. Dara çekileceğin yer, Amr b. Hu-reys'in kapısının önüdür. Dara çekileceğin ağaç, diğer ağaçlardan daha kısadır. Sana asılacağı hurma ağacını göstereceğim.

İmam Ali(as), iki gün sonra o ağacı Meysem'e gösterdi. O günden sonra Meysem, bazen o ağacın yanına gider, orada namaz kılar ve ağaca hitaben şöyle derdi:

-Allah seni mübarek etsin. Ben senin için yaratılmışım ve sen de benim için bitmişsin.

Bir gün Meysem'i, Ali (as)'ı sevmesinden dolayı yakalayıp apar topar İbni Ziyad'ın yanına getirdiler. İbni Ziyad Meysem'e:

-Senin Allah'ın hani nerede? Sorunca Meysem şöyle cevap verdi:

-Zalimlere karşı pusudadır.

-İşittiğime göre Ali'nin dostlarındanmışsın?

-Bir hadde kadar... Maksadın nedir?

-Duyduğuma göre o, senin kaderinden haber vermiştir.

-Evet.

-Benim sana ne yapacağımı da haber verdi mi?

-Mevla'm Ali (as), beni dara çekeceğini haber verdi. Asılacağım ağaç da diğer ağaçlardan kısa olacaktır.

-Ben Ali'nin sana verdiği haberin aksine hareket edeceğim.

-Efendimin bana verdiği habere nasıl muhalefet edebilirsin ki? Bu haberi ona Allah Resulü (s.a.a), ona da Cebrail, Cebrail'e de Allah-u Tela haber vermiştir. Ben o dar ağacının yerini bile biliyorum. Ben, ağzına gem vurulacak ilk Müslüman'ım.

Bu konuşmalardan sonra İbni Ziyad, onu zindana götürmelerini emretti.

O dönemde Muhtar da İbni Ziyad'ın zindanındaydı. Meysem, muhtarla karşılaşınca ona şöyle dedi:

-Sen zindandan kurtulacak ve Hz. Hüseyin'in intikamını almak üzere kıyam edeceksin. İbni Ziyad'ı da öldüreceksin.

Meysem'in verdiği haberde olduğu gibi çok geçmeden muhtar serbest bırakılmıştı.

Belli bir zaman sonra Meysem'i İbni Ziyad'ın yanına götürdüler. Ziyad, askerlerine emir vererek Meysem'i Amr b. Hureys'in evinin yanındaki ağaca asmalarını emretti.

Meysem ağaca asıldıktan sonra, halk sürekli oraya toplanıyordu. Meysem de halka, Hz. Ali (as)'ın faziletlerini ve Ümeyye oğullarının yapmış oldukları kötülükleri anlatıyordu. Bunun üzerine İbni Ziyad'a:

-Meysem sizleri rezil rüsva etti, diye haber verdiklerinde İbni Ziyad:

-Daha fazla konuşmasını engellemek için, ağzına gem vurun, diye emretti.

İmam Ali (as)'ın haber verdiği gibi, ikinci gün Meysem'in ağız ve burnundan kanlar akmaya başladı. Üçüncü gün ise Meysem'in bedene bir mızrak saplayarak onu şehit ettiler.

-75-

FAKİRİN HAYSIYETİNİ KORUMAK İÇİN

Adamın biri, İmam Ali (a.s)'ın yanına gelerek şöyle dedi:

-Ey Müminlerin Emiri! Benim sizden bir isteğim var.

İmam (a.s):

-Hacetini yaz! Çünkü senin sıkıntını yüzünden okuyabiliyorum, diye buyurdu.

Fakir adam:

-Ben fakirim ve muhtacım, diye yazınca, İmam Ali (a.s) Kamber'e dönerek:

-Ona iki değerli elbise ver, diye emretti.

Fakir adam onları aldıktan sonra birkaç beyit şiirle imama teşekkür etti. Bu teşekkürden sonra İmam (as) Kamber'e dönerek:

-Ona yüz dinar daha ver, diye buyurdu.

Orada bulunanlardan bazıları:

-Ya Emirel Müminin! Onu zengin ettin, dediler.

İmam (as), onların bu sözüne karşılık şöyle buyurdu:

-Ben, Peygamber (s.a.a)’in şöyle buyurduğunu duydum: “Halkın şahsiyetini göz önünde bulundurunuz.” Doğrusu ben bazı kimse-
lere şaşıyorum çünkü onlar köleleri parayla alıyorlar ama hür insan-
ları iyilikle almıyorlar.

-76-

~HZ. EBUL FAZL’IN ŞEHADET HABERİ~

Hız. Ebul Fazl (as) dünyaya geldiğinde, onu babası İmam Ali (as)’ın yanına götürdüler. İmam (as), onu kucağına alarak sağ kulağına ezan, sol kulağına da ikame okudu. Sonra Ebul Fazl Abbas’ın küçük kollarını havaya kaldırıp ağlamaya başladı.

Bu durumun daha sonraları da birkaç kez tekrarlandığını gören Ümmül Benin, kendi kendine “acaba imam neden Abbas’a bakıp ağlıyor? Yoksa Abbas’ın kolunda bir sakatlık mı var?” diye düşünmeye başlamıştı. Ancak bir gün cesaretini toplayarak şöyle dedi:

- Ya Ali! Neden Abbas’ın kollarına bakıp ağlıyorsun? Yoksa kollarında bir sakatlık mı var? Yoksa sana bir hatıranı mı anımsattı?

İmam (as) ona şöyle cevap verdi:

-Ey Fatıma (Ümmül Benin)! Çocuğun ellerinde sakatlık yok. Ağlamamın sebebi, bu kolların Kerbela’da oğlum Hüseyin için feda olacağındandır. Ey Fatıma! O gün, gözümde canlandı da ondan dolayı ağlıyorum.

İmam (as), bunları söyledikten sonra Ümmül Benin de ağlamaya başladı. İmam Ali (as), onun bu halini görünce üzüntüsünü gidermek ve teselli vermek için şöyle buyurdu:

-Ey Fatıma! Sana bir müjde vereyim. Allah-u Tela ona cennette iki kanat verecek ve o, cennette meleklerle uçacaktır.

-77-

❧ MISAFİRLİK ❧

Bir gün adamın biri İmam Ali(as)'ı evine davet etti. İmam (as) cevabında şöyle buyurdu:

- Davetini üç şartla kabul ederim. Birincisi, evin dışından benim için bir şey getirmeyeceksin. İkincisi, evde bulunanı da benden esirgemeyeceksin. Üçüncüsü de, aileni de zahmete düşürmeyeceksin.

İmam (as)'ı evine davet eden şahıs, bu şartları kabul etti. İmam (as) da onun davetine icabet etti.

*

*

*

İslam'da eve misafir davet etmek ve davetçinin davetini kabul etmek tavsiye edilmiştir. Ama gösteriş için yapılan davetler veya konukları büyük bir masrafa girerek ağırlamak veya ev sahibini ve ailesini zahmete sokmak doğru değildir.

-78-

❧ İMAM RIZA(AS)'IN ZİYARETİ ❧

Nu'man b. Sa'd, Hz. Ali (as)'ın şöyle buyurduğunu naklediyor: "Yakın bir zaman sonra evlatlarımdan biri Horasan civarında zehirlenilerek öldürülecek. Onun adı benim adım, babasının adı da İmran oğlu Musa'nın adıdır. Bilin ki her kim onu ziyaret ederse, Allah onun geçmiş ve gelecek günahlarını yıldızlar sayısı, yağmur damlaları ve ağaç yaprakları kadar olsa bile affeder."

-79-

❧KUR'AN OKUYAN CEHENNEMLİK ADAM❧

Bir gece İmam Ali (as), Küfe Mescidinden çıkmış evine doğru yürüyordu. İmam (as)'ın yakın ashabından olan Kumeyl b. Ziyad da İmam (as)'la birlikteydi. Yollarının üzerinde bulunan bir evin yanından geçerken, ev sahibinin yüksek ve güzel bir sesle şu ayeti okuduğunu gördüler: **"Yoksa geceleyin secde ederek ve kıyamda durarak ibadet eden, ahiretten çekinen ve Rabbinin rahmetini dileyen kimse (o inkarcı gibi) midir? De ki: "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Doğrusu ancak akıl sahipleri bunları hakıyla düşünür."**

Kumeyl, adamın Kuran okuyuşundan çok hoşlanmıştı. İmam Ali (as), Kumeyl'in bu durumunu fark edince şöyle buyurdu:

-Ey Kumeyl! O adamın güzel sesle Kuran okuması seni aldatmasın. Çünkü o, cehennem ehlidir. Ne söylemek istediğimi yakın bir zamanda anlayacaksın.

Kumeyl, İmam (as)'ın sözleri karşısında adeta donup kalmıştı. Çünkü İmam (as), onun düşüncelerini okumuş ve söz konusu şahsın, o manevi haliyle cehennem ehlinde olduğunu buyurmuştu.

Belli bir zaman geçtikten sonra, Havariç olayı vuku bulmuş, onlar Müslümanları küfürle suçlamışlardı. Haksız yere Müslümanları öldürüp, Hz. Ali (as)’ın karşısında durarak O’nunla savaşa tutuşmuşlardı. Hz. Ali (as), Hafız-ul Kuran olmalarına rağmen onlarla savaşmış ve savaş sona erdikten sonra da o azgınlara başları yere serilmişti. Bu olaylardan sonra Ali (as) Kumeyl’e dönerek, daha kılıcının kanı kurumamışken, yerdeki başlardan birine işaret etti ve şöyle buyurdu:

-Ey Kumeyl! Bu baş, o gece Kuran okuyan şahsın başıdır. Sen o gece onun hakkındaki sözüme şaşırmıştın!

-80-

❧KUMEYL B. ZİYAD’IN ŞEHADETİ❧

Muğiyre, bu olayı şöyle anlatmaktadır: “Haccac hükümete yetiştiginde, Kumeyl b. Ziyad’ı öldürmek istemişti. Böyle bir suikastın gerçekleşeceğini anlayan Kumeyl, vakit kaybetmeden firar etmişti. Bunun üzerine Haccac, emir vererek Kumeyl’in mensup olduğu Nehai Kabilesi’nin beytölmaldan hissesinin kesilmesini istedi.

Bu durumu öğrenen Kumeyl:

-Ben yaşlanmış ve ömrünün son günlerini yaşayan biriyim. Benim yüzümden kabilemin hukuktan mahrum edilmesi doğru değildir, diyerek gidip Haccac’ın askerlerine teslim oldu.

Haccac, Kumeyl’i karşısında görünce:

-Ben de bir memur göndererek seni yakalatmak istiyordum. Ama sen kendi ayaklarınla kurbanlık yerine geldin, deyince Kumeyl:

-Evinin temelini bununla yıkma. Nasıl istiyorsan öyle yap. Çünkü ömrümün son anlarını yaşıyorum. Allah’ın vaat ettiği bir yer ve adam öldürmenin de bir hesabı vardır. Zaten Mevla’m Ali (as), senin beni katledeceğini haber vermişti, dedi.

Bunun üzerine de Haccac, emir vererek Kumeyl'in boynunu vurdurmak kaydı ile Onu şehit etmişti.

-81-

❧KAMBER'İN ŞAHADETİ❧

Bir gün Haccac b. Yusuf-i Sakafî'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

-Ali'nin dostlarından birini ele geçirip kanını dökmek ve bu vesileyle Allah'a yakınlaşmak istiyorum.

Etrafindakiler, Haccac'ın bu isteğine karşılık Hz. Ali (as)'ın hizmetçisi Kamber'den daha yakın kimseyi tanımadıklarını söylediler. Haccac da bir adamını, Kamber'i yakalayıp getirmesi için gönderdi. Kamber, yakalanıp Haccac'ın yanına götürüldüğünde, Haccac ona dönerek:

-Kamber sen misin? diye sordu.

Kamber:

-Evet, dedi.

Haccac:

-Ali senin mevlan mıdır? Diye sorunca Kamber, şöyle cevap verdi:

-Mevlam Allah'tır. Ali de velinimetimdir.

-Onun dininden teberri ediyor musun?

-Onun dininden teberri etsem, beni ondan daha üstün olan hangi dine hidayet edeceksin?

-Seni öldüreceğim ama nasıl öldürülmek istiyorsan, kendin seç.

-Sen muhtarsın. Kendin seç.

-Niçin?

-Çünkü sen beni nasıl öldürsen, kıyamet günü ben de seni aynı şekilde öldüreceğim. Şüphesiz Ali (as) benim zulüm ve cebir ile öldürüleceğimi haber vermiştir.

Sonra Haccac, askerlerine dönerek onu boğazlamalarını emretti.

-82-

❧TATHÎR AYETİ❧

“Muhakkak ki Allah, siz Ehlibeyt’ten ricisi (pisliği) uzaklaştırarak sizi tertemiz kılmayı irade eder” Ahzap/ 33

Bu ayetin nazil olmasını gerektiren olay, Hz.Peygamber (s.a.a)’in saygı değer eşi Ümmü Seleme’nin evinde gerçekleşmiştir.

Ümmü Seleme, olayı şöyle anlatmaktadır: “Peygamber (s.a.a) benim evimdeyken, kendisine vahiy geldi. Efendimiz bana dönerek:

-Gidip Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin’in yanına gelmelerini söyle, diye buyurdu.

Hemen gidip çağırdım. Peygamber (s.a.a), onların hepsini Yemen Kisası altına topladı. O anda yukarıdaki ayet nazil oldu ve Peygamber (s.a.a):

-Ey Rabbim! Benim Ehlibeyt’im bunlardır. Onları her türlü ricsten (pislikten) arındır ve onları masum kıl, diye buyurdu.

Ümmü Seleme, daha sonra sözlerine şöyle devam etti: “Ben de Peygamber (s.a.a)’e dönerek:

-İzin verir misiniz ben de size katılayım, dedim.

Peygamber (s.a.a):

-Sen iyi bir kadınsın, yerinde kal, diye buyurdu.

Bu olaydan sonra Allah’tan şu emir geldi: **“Ailene namazı emret ve onlara sabırlı olmayı tavsiye et.” Taha/132**

Peygamber (s.a.a), altı veya dokuz ay boyunca sabah namazını kılmak için camiye giderken, Ali ve Fatıma'nın evinin kapısına varıp kendilerini selamlıyor ve:

-Haydi namaza Ey Ehlibeyt'im! Diyor ve peşinden Tathîr ayetini okuyordu.

-83-

ULU'L-EMR (EMİR SAHİPLERİ) AYETİ

“Ey iman edenler! Allah’a itaat ediniz ve peygambere itaat ediniz. Ve sizden olan emir sahiplerine de itaat ediniz. Sonra bir şey hakkında anlaşmazlığa düşerseniz, eğer siz Allah’a ve a-hiret gününe inanan kimseler iseniz, onu (o konuda hüküm vermeği) Allah’a ve Resulüne bırakınız. Bu (iş sizin için) hayırlıdır ve iyi bir sonucu vardır.” Nisa/59

Peygamber (s.a.a)’ın büyük sahabelerinden biri olan Cabir b. Abdullah Ensari’den şöyle naklolunmaktadır: “Bu ayet nazil olduğunda Peygamber (s.a.a)’e:

-Ey Allah’ın Resulü! emirlerine itaat etmek için Allah’ı tandık ve Resulü’nün kim olduğunu da biliyoruz. Ama emir sahiplerinin kimler olduğunu bilmiyoruz. Onlar kimlerdir? Diye sordum.

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

-Ey Cabir! Onlar, benden sonra Müslümanların imamları ve benim yerimi alacak kişilerdir. İlki Ebu Talip oğlu Ali’dir. Sonra Hasan, ondan sonra Hüseyin emir sahibidir. Onlardan sonra Hüseyin oğlu Ali (Zeynelabidin) ve sonra Ali oğlu Muhammed’dir. Tevrat’ta Bakır olarak adlandırılmıştır ve sen onu görme şerefine ereceksin. Onunla görüştüğün zaman benim selamımı kendisine ilet. Ondan sonra Muhammed oğlu Cafer’dir. Lakabı sadıktır. Ondan sonra Cafer oğlu Musa ve Musa oğlu Ali (Rıza)’dır. Sonra Ali oğlu Muhammed (Taki)’nin sırası gelir. Ondan sonra Muhammed oğlu Ali (Naki) ve

Ali oğlu Hasan (Askeri)'nin sırası gelecektir. Onlardan sonra da ismi benim ismim, lakabı benim lakabımla aynı olan, Allah'ın yeryüzündeki hücceti, Hasan b. Ali (Askeri)'nin oğlu emir sahibi olacaktır. Allah, onunla dinini tüm dünyaya yayacaktır. O, uzun bir gaybet dönemi geçirecek ve takipçileri bu şekilde imtihan edilecektir. Ama onlar, O'na olan inançlarını sağlam olarak sürdüreceklidir.

-O zaman takipçileri onun varlığından yararlanabilecekler mi? diye sorduğumda Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

-Beni peygamber olarak görevlendiren Allah'a yemin ederim ki onlar, O'nun velayet nurundan, güneş ışığından, bulutların arkasında olsa bile yararlandıkları gibi yararlanacaklardır.

-84-

❧NİFAK BELİRTİSİ❧

Münafık, inanıyor gözükmesine rağmen, kalben inanmayanlara denir. İslam ve müminlerin düşmanları olan bu tür kişileri tanımak çok zor, kimi zaman da imkansız bir hal almaktadır.

İslam Peygamberi (s.a.a), münafıkların tanınması için açık bir alamet belirterek şöyle buyurmuştur:

-Hiçbir münafık Ali'yi sevmez ve hiçbir mümin, Ali'ye düşman olmaz.

Bu nedenledir ki, Hz. Ali(as)'ın kendisi şöyle buyurmaktadır:

-Allah'a yemin ederim ki, Resulullah(s.a.a)'ın bana verdiği sözlerden birisi de; münafıktan başkasının bana düşman olmayacağı ve müminden başkasının da beni sevmeyeceğidir.

Peygamber(s.a.a)'ın en değerli sahabelerinden biri olan Ebu-zer (ra) şöyle buyurmaktadır:

-Biz münafıkları, üç özellikleriyle tanırız. Birincisi, Allah ve Resulü'nü yalanlarlar. İkincisi; Peygamber (s.a.a)'ın cemaatle kıldığı namazlara katılmazlar ve üçüncüsü de, Ali (as)'a düşmanlık beslerler.

-85-

❧GADİR TANIKLARI❧

Küfe Halkı, bir gün Ali(as) ile tartışıyordu. O esnada Ali (as) ayağa kalkarak şöyle buyurdu:

-Sizi Allah’a yemin veriyorum. Her kim Gadir Hum’da benim hakkımda Peygamberden bir şey duymuşsa, ayağa kalkıp tanıklık etsin.

Ashaptan otuz kişi ayağa kalktı. Bunlardan on iki tanesi Bedir’de bulunanlardandı. Yani Bedir savaşında Peygamber (s.a.a)’in yanında müşriklere karşı savaşmışlardı. Ayağa kalkanlar şöyle dediler:

-Gadir Hum’da Peygamber (s.a.a) namazdan sonra halka dönerek:

-Ben müminlere, kendilerinden daha öncelikli değil miyim? Diye sordu.

Hep bir ağızdan:

-Öylesin ey Allah’ın Resulü! Dediler.

Çünkü bundan önce de Kuran müminlere hitaben şöyle buyurmuştu: **“Peygamber, müminlere kendilerinden daha önceliklidir.”**

Ahzab/6

Bu yüzden hep birlikte, Peygamber (s.a.a)’in müminlerin velisi olduğunu; yani onlar hakkında kendilerinden daha yetkili olduğunu ikrar ettiler.

Peygamber (s.a.a), bu ikrarı aldıktan sonra Ali’nin elini tutup havaya kaldırdı ve şöyle buyurdu:

-Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır. Allah’ım onu seveni sev ve onu düşman belleyeni düşman belle!

Gadir Hum’da bulunan üç kişi bu olaya tanıklık etmediler. Bunlardan birisi, yaşlılığını ve hafızasının yerinde olmadığını bahane

den Enes b. Malik'ti. Hz. Ali (as), tanıklık etmekten çekinen bu üç kişiye beddua etti. Enes'e de:

-Eğer yalan söylüyorsan, Allah seni baras (bir çeşit deri hastalığı) hastalığına müptela etsin. Öyle ki, imamenle örtemeyesin, diyerek beddua etti.

Bunun üzerine Enes daha yerinden kalkmadan yüzünde beyaz lekeler oluşmaya başladı. Ömrünün sonuna kadar da bu kötü hastalıktan kurtulamadı.

-86-

İSA PEYGAMBERE BENZERLİK

Hz. Ali(as), şöyle buyuruyor: "Peygamber (s.a.a) beni yanına çağırdı ve şöyle buyurdu:

-Ya Ali! İsa ile senin aranda birkaç benzerlik vardır. Yahudiler, onun hakkında o kadar aşırı bir düşmanlık besliyorlardı ki annesine iftira ettiler. Hristiyanlar da ona o kadar sevgi besliyorlardı ki derecesini, kendisine layık olmayacak şekilde yüceltiler.

Hz. Ali (as), Peygamber (s.a.a)'in yukarıdaki sözlerini aktardıktan sonra şöyle devam etti:

-Benim hakkımda iki grup helak olacaktır. Birinci grup, benim dostum olduklarını iddia ederek hakkımda aşırı inançlar besleyip, layık olmadığım iddialarda bulunanlardır. İkinci grup da bana iftirada bulunan düşmanlarımdır. İşi beni itham edecek kadar ileri götürürler. Ey insanlar! Bilin ki ben peygamber değilim. Bana vahiy de gelmez. Ama ben, elimden geldiğince Allah'ın kitabına ve Peygamberin sünnetine uyarım. Allah'a itaat etme hususunda size verdiğim her emre, isteseniz de istemeseniz de itaat etmelisiniz. Ama ben veya bir başkası, size günah işlemeniz için emir verirse, onun emrini dinlemeyin. Sadece, açıkça Allah'a itaat etmeği içeren emirlere uyun.

KAYNAKÇA

- 1- Bihar-ul Envar
- 2- Sire-i Halebi
- 3- Nehc-ul Belaga
- 4- Muruc-uz Zeheb
- 5- Kamil ibni Esir
- 6- Muntehel Amal
- 7- Mecmue-i Asar
- 8- Tuhef-ul Ukul
- 9- Şerhi Nehc-ul Belaga- İbni Ebil Hedid
- 10- Sefinet-ul Bihar
- 11- Vesail-uş Şia
- 12- Usul-u Kafi
- 13- Esed-ul Ğabe
- 14- Sahihi Buhari
- 15- Sahihi Müslim
- 16- El Gadir

NOT: ARKA KAPAK YAZISI

Ey beşerin iftihar tacı! Doğduğun yer, insanların kıblesidir. Kabe'nin yapılış sebebi yıllar boyu gizli kalmıştı. Ta ki sen orada dünyaya geldiğin güne kadar... Her kesin öptüğü Hacer'ül Esved, yüzündeki siyah ben'in nişanesidir. Kabe'de dünyaya geldin ve camide şehit oldun. Yani senin, Allah'tan başka amacın yoktu. Senin gayretinle yüceldi din. Allah, "La Feta" tacını giydirdi sana. Nerde bir mazlumun feryadını işitsem, senin adaletin ve o adaleti hatasız tartan hakkaniyetin gelir aklıma.

Ey mazlumların yüreğine sızan merhamet! Bana bir inayet et. Farz et ben senin kapında faydasız yeşermiş bir bitkiyim. Sen ise,

sevdadan güller açmış gülistan. İzin ver, layık olmasam da ben de gölgeleneyim senin kokunla.

İç Kapak bilgileri

Derleyen: Yunus GÜREL

Tashih : Habib MERT

İsteme adresi: Kerbela Yayıncılık

Ziya Gökalp Mah. İst. Cad. Camii Sok. No: 7

K. Çekmece/ İst.

Tel: (0212) 6705270